

ГОРДЪН КОРМАН ФАЛШИВАТА НОТА

Част 2 от „39 ключа“

Превод от английски: Емилия Масларова, 2009

chitanka.info

*На всички братско-сестрински отбори, от семейство
Моцарт до рода Кахил, от признателно единствено дете
ГК*

ГЛАВА 1

Гладната стачка започна на два часа път източно от Париж.

Саладин само подуши веднъж отворената консервена кутия с котешка храна и ѝ обърна гръб.

— Хайде, Саладин — започна да го убеждава четиринайсетгодишната Ейми Кахил. — Това ти е вечерята. До Виена има много път.

Котаракът порода египетска мау изсумтя високомерно, сякаш казваше: „Я не се шегувай!“ — беше самото възплъщение на безсловесното общуване.

— Свикнал е с червен луциан — обясни Ейми така, все едно се извиняваше на гувернантката Нели Гомес.

— Имаш ли представа колко струва прясната риба? — не се трогна особено Нели. — Трябва да пестим. Не се знае колко ще обикаляме, докато търсим тези ваши безценни ключове към загадката.

Саладин нададе неодобрително „Мъър!“.

Дан Кахил, единайсетгодишният брат на Ейми, вдигна очи от нотния лист, който разглеждаше.

— С теб съм, човече. Не мога да повярвам, че се наложи да се качим на най-бавния влак в Европа. А трябва да *бързаме!* Конкуренцията се придвижва с частни самолети, а ние си губим времето с тоя експрес костенурка. Във всяко затънтено френско градче ли ще спираме?

— Не — отвърна най-чистосърдечно Нели. — Не след дълго ще спираме и във всяко затънтено германско градче. А после във всяко затънтено австрийско градче. Виж какво, евтино е, разбра ли? Не съм се съгласявала да ви бъда бавачка по време на това приключение...

— Не бавачка, а гувернантка — поправи я Дан.

— ... та да се наложи да спрете по средата, защото сте пропилили всички пари за риба и скъпи билети за влак — довърши тя.

— Наистина сме ти признателни за помощта, Нели — увери я Ейми. — Без теб нямаше да се справим.

Ейми още се чувстваше зашеметена от вихрушката от последния половин месец. *Уж бяхме най-обикновени сираци, а изведнъж се оказва, че се числим към най-могъщия род, живял някога в света!*

Невероятен обрат на съдбата за две деца, поверени на настойница, която нехаеше за тях и на свой ред ги поверяваше ту на една, ту на друга гувернантка. Сега вече те знаеха истината — бяха роднини на Бенджамин Франклин, на Волфганг Амадеус Моцарт и на други гении, мечтатели и световни водачи.

Бяхме кръгла нула. Най-неочаквано получихме възможност да променим света...

И всичко това благодарение на надпреварата, която баба им Грейс беше обявила в завещанието си. Тайната на многовековното могъщество на рода Кахил някак си се беше загубила — тайна, която можеше да бъде разбулена само ако се съберяха всички 39 ключа към загадката. А тези ключове бяха скрити из цял свят. И тяхното издирване наподобяваше търсенето на съкровище. Но какво търсене — то обхващаше океани и континенти, а наградата беше ни повече, ни по-малко от световно господство.

Ала големият залог означаваше и големи опасности. Съперниците на Ейми и Дан нямаше да се спрат пред нищо, за да ги победят. Вече имаше жертви.

И вероятно ще има още много...

Ейми се взря в Дан на седалката отсреща. *Допреди половин месец се боричкаха за дистанционното на телевизора...*

Тя явно не можеше да обясни на брат си колко странно е всичко. Той не виждаше нищо необичайно в това, че се числят към най-могъщия и най-влиятелен род в историята. Приемаше го безусловно. В края на краищата това говореше много за него. Според Дан нямаше нищо лошо да влияеш на хода на историята. Клетото дете беше само на единайсет години, нямаше си ни майка, ни баща, а сега си беше отишла и баба им Грейс.

Покрай вълненията около надпреварата Ейми и Дан така и не бяха успели да скърбят дълго, че тя е починала. Струваше им се, че във всичко това има нещо нередно. Ейми и Грейс бяха много близки. И все пак именно Грейс ги беше тласнала към опасното приключение, наподобяващо влакче на ужасите. Понякога Ейми не знаеше какво да мисли...

Тя поклати глава, за да се отърси от чувствата си, и се съсредоточи върху брат си. Той се беше вторачил в нотния лист и търсеше скрити знаци и тайнопис.

— Откри ли нещо? — попита сестра му.

— Де такъв късмет! — възкликна той. — Сигурна ли си, че тоя Моцарт е бил от рода Кахил? Все пак Бен Франклин почти не си е бърсал носа, без да скрие в кърпата някое кодирано съобщение. А това тук е някаква си скучна музика.

— „Тоя Моцарт“ ли? — Ейми завъртя зелените си очи. — По рождение ли си глупав, или си защитил дисертация по глупост? Волфганг Амадеус Моцарт е смятан за най-великия класически композитор на всички времена.

— Именно, класически. Скучен.

— Нотите се изписват и с латинските букви от А до G — започна да разсъждава на глас Нели. — Дали съобщението не е зашифровано така?

— Вече проверих — съобщи Дан. — Дори се опитах да пренаредя буквите, да не би думите да образуват анаграми. Не забравяйте — за малко да ни убият заради ключ към загадката, който, както се оказа, не е никакъв ключ.

— Това тук е ключ — настоя Ейми. — Не може да не е.

Ключове към загадките. Общо 39 на брой. Досега никоя надпревара не е съдържала толкова голямо обещание — и толкова много опасности. Едва ли някой щеше да забележи смъртта на две сирачета от Америка — на карта беше заложено господството над целия свят.

Но ние не загинахме. Ние намерихме първия ключ към загадката — след изпълнено с перипетии пътешествие из живота на Бенджамин Франклин. Ейми беше убедена, че Моцарт е вторият ключ към загадката. Щяха да узнаят отговора в края на жп линията във Виена, където Моцарт беше живял и беше написал някои от най-великите музикални произведения на всички времена.

Дано само съперниците не стигнеха там първи.

* * *

— Мразя я тая Франция — промърмори Хамилтън Холт, който стискаше в месестата си ръка мъничък хамбургер. — Да си помисли човек, че цялата държава е на диета.

Семейство Холт стояха в бюфета на малка жп гара на трийсет километра източно от Дижон във Франция. Надяваха се да минат за американско семейство, дошло тук на почивка, но приличаха по-скоро на нападатели от футболен отбор — дори близначките, които не бяха по-големи от Дан.

— Представяй си наградата, Хам — напомни Айзенхауър Холт на сина си. — Щом намерим трийсет и деветте ключа, ще кажем „сбогом“ на тези порцийки, от които човек може да умре от глад, и ще отидем в заведение в Щатите, където се яде на корем. Сега обаче трябва да настигнем малките Кахил.

Мадисън отхапа от храната и направи физиономия.

— Прекалили са с горчицата!

— Тук е Дижон, глупачко — напомни близначката ѝ Рейгън. — Световната столица на горчицата.

Мадисън ѝ удари едно кроше в стомаха. Ударът можеше да спре и препускащ носорог, но Рейгън само се изплези предизвикателно. Всички от семейство Холт не се даваха току-така.

— Тихо, момичета — скара им се благо майка им Мери-Тод. — Стори ми се, че чувам влак.

Всички от семейството загледаха допотопния дизелов локомотив, който изникна тромаво пред тях.

Мадисън се намръщи.

— Мислех, че европейските влакове са бързи.

— Тия Кахил са големи лисици, точно като майка си и баща си — отговори баща ѝ. — Качили са се на влак, на който и през ум няма да ни мине, че ще ги намерим. И така, строй се!

Семейството беше свикнало на заповедите на Айзенхауър. Може и да го бяха изритали от „Уест Пойнт“, но това не означаваше, че той не знае как да ги вдъхновява. А едва ли имаше нещо, което да вдъхнови семейство Холт повече от възможността да си го върнат тъпкано на високомерните си роднини. Надпреварата им даваше възможност да докажат, че са точно толкова представители на рода Кахил, колкото всички останали. Щяха да намерят първи 39-те ключа

към загадката, дори и да се наложеше да нарежат на салатата съперниците си.

Пръснаха се и се скриха из гората около гарата.

Бавният влак спря с пуфтене на перона и от него слязоха няколко пътници. Кондукторите и носачите от гарата бяха погълнати да свалят багажа и не забелязаха как петимата набити Холт се качват на последния вагон.

Те тръгнаха да търсят из купетата, като вървяха отзад напред. Опитваха се да не привличат вниманието, но при техните огромни размери не беше никак лесно. Те се блъскаха в раменете и коленете на хората. Настъпваха ги по краката. Разменяха си с пътниците свирепи погледи, както и промърморени на няколко различни езика обиди.

В третия вагон Хамилтън събори с лакът шапката на една жена и тя изпусна клетката, която стоеше върху коленете ѝ. Тя издрънча на пода, а подплашеният папагал вътре изписка и заудря притеснен с криле. Саладин, който беше през шест седалки, се покатери на облегалката, за да провери какво става. А когато Ейми видя какво е стреснало котарака...

— Хо... Хо...

Притеснеше ли се, тя винаги започваше да заеква.

— Холт — довърши разтревожен Дан.

За щастие собственичката на папагала се наведе да вдигне клетката и препречи пътеката между седалките. Дан побърза да затвори Саладин и нотния лист в отделението за багажа горе.

— Побързайте, уважаема госпожо... — промърмори нетърпеливо Айзенхауър.

И точно тогава зърна Дан.

Едрият като канара мъж избута и папагала, и притежателката му. Дан сграбчи Ейми за ръката и побягна към другия край на вагона.

Нели изрита една раница на пътеката, точно пред краката на Айзенхауър, който се беше втурнал напред, и той се плъосна по корем на пода.

— Excusez-moi, monsieur — извини се Нели на съвършен френски и се пресегна да му помогне да стане.

Айзенхауър избута ръката ѝ. Понеже не знаеше какво друго да направи, Нели седна върху него, като го притисна с цялата си тежест между лопатките.

— Ама че чужденка, какво правиш, да не си луда?

— Тя не е никаква чужденка, татко! — заяви Хамилтън и без особено усилия свали гувернантката от гърба на баща си и я метна на седалката. — Това е бавачката на малките Кахил!

— Ще крещя — заплаши Нели.

— Аз пък ще те изхвърля през прозореца на влака — закани се Хамилтън.

Каза го съвсем спокойно и не остави никакво съмнение, че ще го направи.

Айзенхауър скочи на крака.

— Дръж я под око, Хам. Нито за миг не я изпускай от поглед.

Той се втурна напред, повеждайки и останалите от семейство Холт — същински хищници, подгонили плячката.

Ейми и Дан вече бяха успели да се прехвърлят във вагон-ресторанта. Хукнаха между хранещите се, като се промушваха между чиниите, над които се виеше пара. Дан се престаши да погледне назад. Прозорецът в коридора на задния вагон беше запълнен от разяреното лице на Айзенхауър Холт.

Той побутна с лакът един от сервитьорите и засочи.

— Виждате ли го онзи тип там? Твърди, че сте му сложили в супата стероиди.

Ейми сграбчи брат си за ръката и след като го погледна с изпълнени със страх очи, изсъска:

— Как можеш да се шегуваш с такива неща? Знаеш колко опасни са семейство Холт.

Двамата отвориха с усилие вратата на съседния вагон и нахълтаха в него.

— Знам — рече притеснен Дан. — Жалко, че и аз като Саладин не се побирам в багажното отделение. Няма ли охрана на този влак? Във Франция със сигурност има закон срещу неандерталци, взели на мушка две деца.

Ейми беше ужасена.

— Не можем да се оплачем на охраната! Само това оставаше да започнат да ни разпитват кои сме и какво правим. Забрави ли, от Социалната служба в Бостън продължават да ни издирват.

Тя отвори вратата на коридора към следващия вагон и избута Дан пред себе си.

Беше пощенският вагон. Вътре имаше купчини от стотици платнени чувалчета, както и колети и сандъци с най-различни форми и размери.

— Ейми...

Дан се зае да струпва сандъците при вратата. Сестра му веднага разбра какво е намислил. Двамата се запретнаха да правят барикада от колети, а най-отгоре, под дръжката на вратата, сложиха един замразен пушен бут.

От съседния вагон гръмнаха викове. Семейство Холт почти бяха настигнали Ейми и брат ѝ.

Те затичаха към предния вагон, като прескачаха пощенските чувалчета. Ейми се пресегна да отвори вратата. Беше заключена.

Тя заблъска по издрасканото стъкло. Зад него имаше служебно купе със седалки и легла, всичките празни. Момичето заудря по-силно. Отговор не последва. Бяха хванати като в капан.

На прозорчето в другия край на вагона изникна гранитното лице на Айзенхауър. Целият влак сякаш се разтресе, когато той стовари рамо върху вратата.

— Те са ни братовчеди — започна да разсъждава не особено убедено Ейми. — Никога няма да ни причинят зло...

— В Париж за малко да ни оставят погребани живи — напомни Дан.

Той издърпа от пода един стик за хокей, увит в амбалажна хартия.

— Наистина ли смяташ...

Но точно в този миг Айзенхауър Холт се засили и блъсна вратата. Ключалката се разклати и вратата се отвори със смразяващ трясък, помитайки с все сила Дан. Момчето беше повалено на пода. Стикът също падна шумно.

— Дан!

Заслепена от гняв, Ейми грабна стика и го стовари върху главата на Айзенхауър. Едрият мъж пое удара, залитна и се свлече върху една торба с пощенски пратки.

Дан седна зашеметен.

— Ау! Нокаут!

Но победата не трая дълго. Цялото семейство Холт се втурна във вагона.

Мадисън сграбчи Ейми за яката. Рейгън Вдигна Дан — да се изправи.

Бяха ги заловили.

ГЛАВА 2

— Захарчето ми! — Мери-Тод приклепна над съпруга си. — Добре ли си?

Айзенхауър седна, а на темето му се появи цицина с размерите на яйце.

— Разбира се, че съм добре! — успя да изпелтечи той. — Нима си въобразяваш, че може да ме спре някакво си дребно насекомо?

Рейгън не беше особено убедена.

— Не знам, татко. Тя те халоса по главата с бейзболна бухалка.

— Със стик за хоккей — поправи я Дан.

— Това са последните ти думи, момче...

Жертвата скочи на крака, после залитна и за малко да падне отново. Жена му се пресегна да го закрепил, но той махна ръката ѝ.

— Добре съм. От клатенето на влака е. Мислиш си, че не мога да нанеса удар ли? И в „Уест Пойнт“ го твърдяха, а я ме виж сега!

— Какво искате? — попита Ейми.

— А, започнала си да мислиш — одобри Мери-Тод. — Ако ни дадете ключа към загадката от Париж, няма да ви се случи нищо.

— Вие не го заслужавате — добави мъжът ѝ, като разтърка внимателно главата си.

— Ключът не е у нас — заяви Ейми. — Взеха го Натали и Иън Кабра.

— Те взеха *стъкленицата* — поправи я Мадисън. — Не се притеснявайте, много скоро ще ни платят. А листът е у вас.

— Какъв лист? — попита предизвикателно Дан.

В отговор Айзенхауър го хвана за яката и го вдигна с лекота, с която би извикал келнер.

— Слушай, миризливка такава. Въобразяваш си, че сте голямата работа само защото двамата със сестра ти бяхте любимци на Грейс. Но за мен сте по-малко и от онова, което се чисти от дъното на птичи кафез.

Той стисна с месеста лапа Дан за врата, все едно го хвана с огромно менгеме. Момчето се опита да си поеме въздух и усети, че не може да диша. Душеха го.

Затърси с очи сестра си, но не намери помощ, видя само огледалния образ на собствения си ужас. Лесно беше да се присмиват на семейство Холт с тяхната физика на културисти, надъхващите призови и еднаквите анцузи. Сега обаче двамата с Ейми прогледнаха за вледеняващата истина. Холт бяха опасни противници. И при такъв висок залог като нищо щяха да...

Щяха какво? Ейми нямаше желание да разбира.

— Стига! Ще ви дадем всичко, каквото пожелаете.

— Казвах ли ви аз, че ще се огънат, ако ги попритиснем! — възкликна победоносно Мадисън.

— Престани, Мадисън — скара ѝ се майка ѝ. — Ейми постъпва разумно. Не на всички от рода Кахил им стиска да го направят.

Ейми изтича да помогне на Дан, когото пуснаха най-безцеремонно върху буцеста торба с пощенски пратки. Тя забеляза с облекчение, че страните на брат ѝ възвръщат обичайния си цвят.

Дан беше разстроен.

— Защо го направи?

— Грейс не би искала да ни убият — пошушна сестра му. — Ще намерим друг начин.

Семейство Холт ги подкараха в строй към задната част на влака.

— И без номера — промърмори Айзенхауър, когато покрай тях се промуши един носач.

Те се приближиха без особено желание към местата си. Хамилтън седеше с Нели и я притискаше с мускулесто тяло към прозореца на влака. Но щом зърна Ейми и Дан, гувернантката тутакси забрави в какво неудобно положение са я поставили.

— Да не са ви наранили? — попита тя разтревожена. — Добре ли сте?

— Всичко е наред — увери я мрачно Ейми. После добави, като се извърна към Айзенхауър: — В багажното отделение.

Семейство Холт едва не се премазаха един друг в желанието си да отворят час по-скоро багажното отделение. Саладин тупна с вой на пода. След него се посипа истинска вихрушка от накъсана хартия —

единственото, което беше останало от листа, запълнен с ноти не от друг, а от самия Моцарт.

— Нашият ключ към загадката! — простена Нели.

— *Вашият* ключ към загадката ли? — ревна като звяр Айзенхауър.

Той сграбчи Саладин, обърна го с главата надолу и го разтръска. Котаракът издаде звук, все едно се оригва, и избълва топка косми, из която тук-там се виждаха ноти. Нищо не можеше да бъде спасено. Листът се беше превърнал на конфети.

Разгневен, Айзенхауър Холт избухна и доказа, че мускулите му се простират чак до гласните струни. Заради яростния му изблик пътниците се разбягаха по съседните вагони. След миг по пътеката между седалките се завтече кондуктор, който си запроправя път между развълнуваните хора.

— Какво става тук? — попита мъжът със силен френски акцент. — Покажете ми билетите си за влака.

— На това влак ли му викаш? — ревна Айзенхауър. — Ако бяхме в Щатите, нямаше да пусна и джербила си да се вози на тая таратайка.

— Дайте паспорта си, *monsieur!* — пламна кондукторът. — На следващата гара ще разговаряте с властите.

— Защо да протакаме? — Айзенхауър бутна котарака в ръцете на Ейми. — Взимай си плъха! Всички от семейство Холт — изтегляме се!

Петимата се спуснаха към вратата и скочиха от движещия се влак.

Ейми и Дан загледаха през прозореца как братовчедите им се търкалят в сгъстен строй надолу по склона.

— Леле! — смая се Нели. — Такава гледка не се вижда всеки ден.

Ейми беше на път да се разплаче.

— Мразя ги тия! Сега останахме без единствената си следа!

— Не беше кой знае каква следа, Ейми — каза тихо Дан. — Някаква си музика. Дори и да е била от Моцарт... чудо голямо!

— *Наистина* си е чудо — възрази сестра му. — Това, че не сме разбрали какво е скрито в творбата, още не означава, че то не е било там. Ако не друго, исках да изсвирия нотите на пиано. Може би щеше да ни разкрие нещо.

— Искаш нотите ли? — учуди се брат й. — Лесна работа.

Той разпъна сгъваемата масичка, отвори чиста салфетка и се зае за работа.

Ейми загледа изумена как брат ѝ чертае петолиния и започва да слага ноти по тях.

— Ти не можеш да пишеш ноти!

— Така е — съгласи се Дан, без да се извърне към сестра си. — Но гледах още от Париж нотния лист. Ето го. Сигурен съм.

Ейми реши да не спори. Брат ѝ имаше фотографска памет. Баба им го беше отбелязвала многократно. Дали е знаела още тогава, че някой ден тази негова дарба ще бъде от изключително значение?

Щом влакът прекоси с трополене границата с Германия, Дан вече беше възпроизвел до най-малките подробности нотния лист.

Не разрешаваха на Саладин и да припари до него.

Когато излязоха от жп гарата „Вестбанхоф“ Във Виена, Ейми, Дан и Нели нямаше откъде да знаят, че ги следят.

Натали Кабра се вираше през мощен бинокъл — не пропускаше нито едно тяхно движение от задната седалка на лъскавата черна лимузина, спряна срещу главния вход.

— Виждам ги — съобщи тя на брат си Иън, който седеше до нея на меката кожена тапицерия в автомобила. Натали направи физиономия. — Винаги приличат на бездомници. И къде им е багажът? Платнен сак и раници. Наистина ли са чак толкова бедни?

— *И това ми било представители на рода Кахил!* — отвърна разсеяно Иън, който умуваше над следващия ход върху шахматната дъска на екрана в лимузината. Още от Париж се състезаваше с руски суперкомпютър край Владивосток. — Какъв тъп ход — промърмори той на противника си. — А компютрите уж били умни.

— Иън, много те моля, съсредоточи се — подразни се Натали. — Това, че ги превъзхождаме по ум, не ни гарантира, че няма да опропадим всичко.

Брат ѝ беше много умен, но никой не можеше да бъде чак толкова умен, колкото Иън си въобразяваше, че е. Понякога здравият разум беше по-ценен от високия коефициент на интелигентност. А неговият беше доста висок. Натали знаеше, че нейната задача е да внася именно здрав разум. Уважаваше дарбите на брат си, но той трябваше да бъде държан изкъсо.

Иън прихна и пожертва един офицер — беше замислил да обяви след седем хода мат.

— У нас е стъкленицата от Париж — напомни той на сестра си. — Никой от другите отбори няма шанс. Особено ония нещастници Кахил. Ние ще победим в надпреварата.

— Но може и да загубим, ако сме прекалено самоуверени — напомни му Натали. — Чакай... качват се на такси. — Тя почука по стъклената преграда. — Шофьор, карай след онази кола там.

ГЛАВА 3

Когато става дума за хотели, голям не означава непременно хубав, но тяхната стая във „Франц-Йозеф“ приличаше по-скоро на килер. От друга страна, беше евтина, а и Нели я обяви за чиста.

— Въпреки това според мен трябваше да отседнем в хотел „Винер“ — започна да недоволства Дан.

— Произнася се „Виенер“ — поправи го Нели. — И означава „Виенчанин“.

— Виж ти! — каза Дан. — Все пак ще отскоча до там и ще проверя дали мога да взема за колекцията си някоя от табелите им.

— Нямаме време за такива неща — скастри го Ейми и остави Саладин на пода. Котаракът на мига се впусна да проучва стаята, сякаш някъде имаше скрит червен луциан. — Стигнахме чак до Виена, а още не знаем какво да правим.

Дан отвори сака на Нели и извади лаптопа.

— Можеш да гледаш ноти, докато ти изскочат очите — каза той, като го включи. — Ако някъде има отговор, то това е в интернет.

Ейми беше отвратена.

— Смяташ, че можеш да намериш в Гугъл решението на всички световни проблеми.

— Не, но мога да проверя там Моцарт. — Очите му се разшириха. — Ужас, среща се на трийсет и шест милиона места. Виж, моля ти се, „Моцарт, най-прочутият виенчанин на всички времена“. Обзалагам се, че онези от „Оскар Майър“^[1] ще го оспорят.

— Моята работа със сигурност е да ти кажа да пораснеш — рече разсеяно Нели, която гледаше през прозореца. — Виена е наистина красив град. Виж архитектурата — готова съм да се обзаложа, че някои от сградите са строени още през тринайсети век.

— Според мен това е камбанарията на катедралата „Свети Стефан“ — посочи Ейми. — Вероятно е висока колкото офис сграда в Съединените щати.

Каменните фасади бяха украсени с фигури на приказни чудовища и със сложна резба, на слънцето проблясваше варак. Зад най-близките покриви се намираше Рингщрасе, широк булевард, по който напред-назад сновяха автомобили и пешеходци.

Дан изобщо не ги забелязваше, беше погълнат от сърфирането в интернет.

— Погледни, Ейми. Свалих безплатно цялата тъпа музика. Има я в интернет. Я ми кажи пак как му беше името на онова произведение?

Ейми побърза да седне до него и надзърна през рамото му.

— KV 617 — това е една от последните творби, които Моцарт е написал преди смъртта си... ето я!

Сбърчил чело, Дан плъзна поглед по нотите.

— Да, ето я... но не съвсем. Същата е дотук... — посочи той. — А след това...

Ейми извади салфетката от влака и я доближи до екрана.

— Различно ли е?

— Не точно — отвърна замислен Дан. — Виждаш ли? Тук започва отново. Но тези три петолиния липсват във варианта в интернет. Странно, а? Сякаш в уебсайта е пропуснато нещо.

— Или Моцарт е добавил три петолиния към музиката, която е изпратил на Бен Франклин в Париж! — възкликна Ейми и очите ѝ зашариха. — Дан... може би пред нас е тайно послание, разменено между две от най-прочутите исторически личности! Именно тези допълнителни петолиния са ключът към загадката!

Дан не се развълнува особено.

— Не е ли все едно? Пак не знаем какво означават те.

Ейми въздъхна притеснена. Брат ѝ беше незрял и дразнещ. Но вероятно най-неприятната му черта бе, че обикновено беше прав.

* * *

В Къщата на Моцарт на Домгасе номер пет имаше музей и библиотека, посветени на известния композитор. Намираше се в единствения съхранил се дом на Моцарт във Виена и беше много посещаван от туристи. Дори в девет часа сутринта посетителите се

бяха наредили на предълга опашка до средата на улицата и чакаха да влязат.

— Става въпрос за Моцарт, а не за Дисниленд! — смая се Дан.
— Какво правят тук всички тези хора?

Сестра му завъртя очи.

— Точно тук е живял Моцарт. Тук може би е дори леглото, на което е спял. И столът, на който е седял. Мастилницата, която е използвал, за да напише някои от най-великите музикални произведения, съчинявани някога.

Дан направи физиономия.

— Значи чакам на опашка, за да видя къща, пълна с мебели?

— Да, за това чакаш — отсече твърдо Ейми. — Докато не разберем какво означава ключът към загадката, работата ни е да научим възможно най-много за Моцарт. Не се знае кога ще видим нещо, което ще ни подсказва какво всъщност търсим.

— В някакъв стол ли? — усъмни се Дан.

— Може би. Слушай... знаем, че Холт са по петите ни, а се обзалагам, че и другите ни съперници едва ли са много далеч. Те са по-големи от нас, по-умни и по-богати. Не можем да се отпускате и за миг.

Минаха четирийсет минути, докато те прекрачат прага на къщата. Дан се беше подразнил от чакането, но сега беше готов да признае, че то е било най-интересната част от обиколката.

Заедно с противните туристи, тръгнаха да разглеждат забележителности, и с раболепническите поклонници на музиката двамата с Ейми тръгнаха бавно из жилището на великия композитор, като следваха плюшените въжета. Един австралийски турист се развълнува от присъствието на Маестрото дотолкова, че чак се разрида.

— Не плачи, човече. Скоро всичко ще свърши — промърмори Дан.

Искаше му се и *той* да повярва в това.

На малките Кахил им се каза на шест различни езика да не пипат нищо. На всички от охраната в сградата им беше достатъчно само да зърнат Дан, за да разберат моментално, че той е в състояние да опустоши мястото.

С всяко „ооох“ и „ааах“, които издаваха тълпата поклонници на Моцарт, раменете на Дан се смъкваха все повече. Ейми също не беше особено щастлива, но по друга причина. Те не знаеха какво търсят и издирването се обезсмисляше. Момичето оглеждаше сантиметър по сантиметър бялата стена с надеждата да открие закодирани послания, накрая главата я заболя и очите ѝ щяха да изскочат от очните ябълки. Не след дълго стана ясно, че Къщата на Моцарт е точно това, което изглеждаше на пръв поглед: жилище на двеста, че и повече години, превърнато в музей.

Какво очаквахме да намерим, помисли си мрачно Ейми. Неонов надпис: „Насам, Кахил, ключът към загадката е зад огледалото!“. Нищо в живота не ставаше толкова лесно.

Те се отправиха към изхода и Дан въздъхна шумно с облекчение.

— Слава богу, че се махаме оттук. Бен Франклин поне е направил страхотни изобретения. А този тук по цял ден е пишел музика. Хайде да излизаме. Искам да подишам въздух, който да не е чак толкова скучен.

Ейми кимна с неохота. Тук нямаше да научат нищо.

— Сигурно не е зле да се върнем в хотела. Дали Нели е успяла да убеди Саладин да хапне нещо?

Дан изглеждаше угрижен.

— Май ще се наложи да продадем някои от накитите на Грейс, за да можем да купуваме отново прясна риба.

Изведнъж Ейми ахна и го сграбчи за ръката.

— Добре де — подхвана брат ѝ. — Задръж огърлицата...

— Не, виж. В сутерена има библиотека! Библиотека, посветена на Моцарт!

— Не ми причинявай това, Ейми. Противоотровата за скуката не е още по-голямата скука.

Но когато тя слезе по стълбите в сумрачната прашна библиотека, брат ѝ беше до нея. В края на краищата бяха открили някои от най-добрите следи именно в библиотеки. Пък и, ако си тръгнаха от Къщата на Моцарт с празни ръце, излизаше, че Дан е страдал напразно.

Книгите не можеха да се изнасят от библиотеката. Каталогът ѝ бе поместен в един-единствен дващесетгодишен компютър. След като решише какво му трябва, посетителят попълваше фиш и го даваше на библиотекарката, която изглеждаше като че беше баба на Моцарт.

Ейми и Дан изчакаха да им дойде редът, после тя седна пред клавиатурата. Смени езика от немски на английски и първо потърси „KV 617“, после и „Бен Франклин“. Не откри нищо, което вече да не знаят, така че насочи вниманието си към личния живот на Моцарт. Именно там се натъкна на името на Мария-Ана Моцарт, галено Нанерл.

— Моцарт е имал по-голяма сестра! — пошушна тя пискливо.

— Горкият той! — прозина се Дан.

— Спомних си, че Грейс ми е споменавала за нея — продължи Ейми. — Била е не по-малко талантива от Моцарт, но понеже е била момиче, не е получила неговото образование и слава. — Ейми зачете надолу. — Виж, виж! Дневникът ѝ е тук, в библиотеката!

На Дан му докривя. Той знаеше, че Ейми е била по-близка с баба им, но пак му стана неприятно да му напомнят колко много са си споделяли те двете.

— Мислех, че проучваме Моцарт, а не сестра му.

— Щом Моцарт е бил от рода Кахил, значи същото важи и за Нанерл — посочи Ейми. — Но има и друго. Погледни ни нас двамата. Ти не помниш нищо от сутринта, докато при мен и най-малката подробност се е връзала в паметта ми. Ами ако и при Моцарт и Нанерл е било същото?

— Страхотно. Сега пък заявяваш, че Моцарт е бил тъп — възмути се брат ѝ. — Аз също!

— Не тъп. Но момчетата мислят различно. Обзалагам се, че Нанерл е описала в дневника си неща, които Волфганг е нямало да забележи и милион години.

Тя попълни бързо фиша и го занесе на възрастната библиотекарка. Жената ги погледна изненадана.

— Това е дневник, писан на ръка на немски. Вие, деца, знаете ли немски?

— А-а-ами — смути се Ейми.

— Наистина трябва да го видим — отсече твърдо Дан. След като жената отиде с влачеца се стъпка да търси тома, той прошепна: — Все има нещо, което ще разберем: може би рисунка или скрити бележки, както в нещата на Франклин.

Ейми кимна. И най-малкият намек беше за предпочитане пред това да не отбележат никакъв напредък.

Стори им се, че са чакали доста дълго. По едно време чуха тих вик и библиотекарката дотича пребледняла, с широко отворени очи. Тя набра с треперещи пръсти някакъв телефонен номер и заговори трескаво. Ейми и Дан не разбираха какво казва, но все пак различиха зловещата дума „polizei“.

— Това означава „полиция“! — прошепна припряно Ейми.

— Как мислиш, дали не е разбрала някак, че от Социалната служба в Масачузетс ни издирват? — попита притеснен Дан.

— Няма откъде да разбере. Не сме й казали дори имената си!

Отговорът дойде от самата библиотекарка, която беше много обърквана.

— Съжалявам много! Каква ужасна трагедия! Дневника на Нанерл го няма. Някой го е откраднал.

[1] Фирмата, създава т.нар. „Виенски автомобил“ с формата на хотдог — реклама на месото и колбасите, които тя произвежда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Нели Гомес не беше любителка на котките. И то още преди да се нагърби с грижите за котарака порода египетска мау, който беше решил да кара без храна. Тя изключи айпода и погледна разтревожена Саладин. Беше очаквала той най-после да започне да се храни. Но Саладин явно беше по-вироглав, отколкото изглеждаше. Нели беше чувала колко силна като характер е била Грейс Кахил, бабата на Ейми и Дан. Тя явно беше успяла да предаде тази черта и на своя домашен любимец.

Още по-притеснителното беше, че Саладин се чешеше непрекъснато по врата и ушите. Нели го вдигна.

— Какво има, миличък? Бълхи ли си хванал?

Позамисли се за бълхите и побърза да остави котарака. Беше достатъчно решителна и оправна, за да се запише да следва и да поведе две деца на околотско пътешествие в търсене на съкровище. Но не ѝ се занимаваше с паразити.

Чу се как в ключалката се завърта ключ и в стаята като пребити влязоха Ейми и Дан.

— Охо! — възкликна Нели. — Тежка сутрин, а?

— О, беше невероятно — отвърна язвително Дан. — Представи си къща на милион години без видеоигри, а когато най-после намерихме една книга, която искахме да разгледаме, се оказа, че тя дори не е там. Какви тъпанари! Направо повикаха армията заради някакъв си дневник, който още преди век вероятно е бил изяден от термити.

— Термитите ядат дърво, а не хартия — напомни му Ейми, но беше много уморена и обезсърчена, за да подхване истински спор. Тя вдигна един плик. — Поне донесохме обяд.

— „Бъргър Кинг“? — зяпна учудена Нели. — Намираме се в Австрия, страната на шницелите, винения кебап, белите аспержи и най-вкусните пасти по света, а вие ми носите храна от американска закувалня? Не очаквам друго от Дан, но ти, Ейми?

Дан извади един хамбургер, включи телевизора и се свлече на канапетото.

— Бели аспержи. Сякаш не ми стигат зелените. Приличат на мокри пури.

Екранът светна. Образът изпука и се изчисти. И тримата зяпнаха изумени.

В средата на екрана се мъдреше симпатичен тийнейджър, издокаран по последната хип-хоп мода. Беше се ухилил до уши, при което се виждаха всичките му трийсет и два ослепително бели зъба, и даваше пресконференция, наобиколен от тълпа репортери и прехласнати поклонници. Момчето изобщо не се притесняваше от славата си, пък и защо да се притеснява? Водеше най-гледаното телевизионно риалити шоу в света, оглавяваше със сингъла си класациите за поп музика, дрехите от модната му колекция се грабеха като топъл хляб, той издаваше и поредица много купувани детски книжки, беше пуснал на пазара и фигурки, сувенирни ножове и дори кутийки с бонбони „Пец“ със своето изображение.

Казваше се Джона Уизард, световна звезда и магнат, братовчед на Ейми и Дан Кахил, техен съперник в издирването на 39-те ключа към загадката.

— Джона! — възкликна Ейми и от притеснение сбърчи чело.

Изнервяше се при мисълта за техните съперници. Другите сякаш имаха на своя страна доста предимства: слава, мускули, опит, подготовка и купища пари. Как изобщо две неизвестни сирачета можеха да се надяват да се мерят с тях? Ейми присви очи, за да разчете датата в долния ъгъл на екрана.

— Записът е от вчера! Какво търси Джона във Виена?

— Той е на промоционално турне — обясни Нели. — Тази седмица на пазара излиза европейското дивиди на „Кой иска да е гангстер?“.

— Това е само прикритие! — извика Дан. — Джона е тук, защото знае, че следващият ключ към загадката е свързан с Моцарт. Може би е открил в Париж нещо, което ние сме пропуснали.

— О, сдушил се е със семейство Холт — допълни Нели. — Те сигурно са проверили за къде е влакът ни.

Ейми се взря в прочутия си братовчед върху телевизионния екран. Защо ли улицата ѝ се струваше позната? Изведнъж разбра.

— Дан... това е Домгасе!

Дан също погледна екрана.

— Права си! През две сгради е Къщата на Моцарт! Виж, виж, старата библиотекарка, същата, която заради един изчезнал дневник повика спец отряда.

Нели се намръщи при вида на възрастната австрийка сред тълпата.

— Не си представям точно така типичния фен на хип-хопа.

Ейми сви рамене.

— Според мен на всеки му е интересно да види що за птица е такава прочута звезда... — Дъхът ѝ застина на гърлото. — Хора, сещам се! Ами ако Джона не е избрал просто така точно това място за пресконференцията си? Ако е искал да отклони вниманието, за да открадне от Къщата на Моцарт дневника на Нанерл?

— Логично си е — съгласи се замислен Дан, — ако не беше тази малка подробност, че той е върху екрана с двайсет камери, насочени към него, и не краде нищо.

Ейми поклати глава.

— Кога сме виждали Джона без баща му, който задължително стои точно зад него, говори по два мобилни телефона едновременно и сключва сделки по блекбърито? И така, защо татенцето не е на пресконференцията?

Дан също се досети.

— Джона е свикал пресконференцията, така че баща му да се промъкне в Къщата на Моцарт и да задигне дневника! Права си, Ейми, дневникът е важен!

— Да, и сега е у врага.

— Тук има нещо гнило — отбеляза Дан. — Закъсняхме само с един ден. И все пак... — В очите му проблесна вдъхновение. — Те са откраднали дневника от музея, защо ние да не го откраднем от тях?

— А, без тия — избухна Нели. — Има голяма разлика между това да търсите следи и да ограбвате хората. Вие не сте обирджии.

— Затова пък Джона и баща му са — изтъкна Дан. — Щом ще се състезаваме с тях, трябва да сме готови да прилагаме същите средства.

— Докато съм ваша бавачка... — Нели си остана непреклонна.

— Гувернантка! — вметна разпалено Дан.

— Няма да стоя със скръстени ръце и да гледам как вие двамата преминавате към лагера на лошите.

— Но тогава ще загубим! — проплака Дан.

Ейми се намеси с угрижено изражение.

— Колкото и да ми е неприятно да се съглася с Дан, той има право. Знам, че не е хубаво да се краде, но надпреварата е изключително важна и няма за кога да се притесняваме дали сме от добрите. Шанс да окажем влияние върху историята на човечеството — нищо чудно да преобразим целия свят!

— *Може* да получите този шанс, а може и да не го получите — поправи я Нели. — Така поне каза господин Макинтайър. Освен това ви предупреди да не се доверявате на никого — включително на него.

Най-неочаквано очите на Ейми се напълниха със сълзи и тя примига вироглаво, за да не се разплаче. Въпросът беше прекалено важен, за да се замъглява с пелтеченето ѝ.

— Почти не познавахме майка си и баща си, когато те починаха. Имахме си само Грейс, а сега си отиде и тя. Надпреварата е важна, за нас обаче тя е всичко, което имаме. Не можем да участваме наполовина. Трябва да вложим всичко от себе си. А това означава да търсим следи навсякъде, дори в чужда хотелска стая.

Нели продължи да мълчи. Ейми преглътна и продължи:

— Ти не си от рода Кахил, не би трябвало да се излагаш на опасност. Но ако не приемаш онова, което се налага да правим, ще се наложи да намерим начин да продължим без теб.

Дан зяпна изумен сестра си. Без Нели пътят пред тях веднага щеше да стане двайсет пъти по-труден, сложен и опасен. Прикритието, което тя като пълнолетна им даваше, беше изключително важно за всяка крачка, която правеха, за всяка граница, която прекосяваха, за всяка хотелска стая, където отсядаха. Вече бяха онеправданите в надпреварата. Останеха ли сами, трябваше да се надяват на чудо, за да се придвижват от място на място и от ден на ден.

Нели погледна малките Кахил. Беше свикнала с импулсивността на Дан, но Ейми беше най-благоразумното четиринайсетгодишно дете, което тя беше срещала някога. Изведнъж я плиснаха обич и гордост.

— Нима си въобразявате, че ще се отървете толкова лесно от мен? — попита тя. — На куково лято. Може и да изпълнявате главните роли, но пак аз определям правилата. И дума да не става да ограбвате

без мен такава прочута звезда. Хайде, стегнете се, имаме да подготвяме обир.

* * *

Кралският Хабсбургски хотел се намираше в сърцето на квартала около виенската Ландщрасе, средище на властовия елит в Австрия. Навремето в сградата е бил един от дворците на императорите на някогашната Австро-унгарска империя и в светлината на прожекторите белият мрамор и варакът светеха на фона на нощното небе.

— Откъде можем да сме сигурни, че е отседнал точно в този хотел? — попита Дан, докато завиваха по улицата.

— Много просто — отговори Ейми. — Това е най-лъскавият, най-красив, най-скъп хотел в града. Къде другаде ще отседне Джона? — Тя посочи величествения вход, където се тълпяха репортери и фотографи. — Това не е ли достатъчно доказателство?

— Партиото в чест на новото дивиди на Джона е в осем часа — уточни Нели. — Той сигурно ще слезе, ще поговори няколко минути с репортерите и после ще се отправи към телевизия „Юротейнмънт“, домакин на партиото. Във вестника пише, че ще присъстват всички знаменитости.

Дан направи физиономия.

— Пък аз си мислех, че след като Джона се държа толкова гадно с теб в Париж, вече не си негова фенка.

— Помагам ви да го ограбите. Мисълта ми е, че щом той се появи тук, долу, това означава, че вече е безопасно да проникнем в стаята му.

Сякаш по знак при тротоара безшумно спря бяло бентли с шофьор, което зачака ВИП пътника. Тълпата хора от медиите се раздвижи и от хотела се появи самата звезда с вездесъщия си баща, който вървеше на половин крачка зад сина си. Нощта се озари от светкавиците на фотоапаратите.

— Бързо! — изсъска Ейми. — Внимавайте да не ни види!

Те се шумгнаха зад една будка за вестници и загледаха как Джона омайва тълпата.

— Какво става тук, а?... Благодаря ви, че дойдохте... Признателен съм ви...

Зад него палците на баща му се бяха превърнали в размазано петно, докато изпращаше съобщения по блекбърито — вероятно споделяше със света сладкодумието на сина си.

Репортерите обсипаха звездата с въпроси.

— Джона, да очакваме ли изненади в европейската версия на дивидито?

— Има ли нещо вярно в слуха, че излизаш с Майли Сайръс?

— Знаеш ли, че проверяват доколко е безопасна кунгфу играчката ти с нейната здрава хватка?

Джона отговаряше на въпросите в обичайния си стил — успяваше да звучи и като ярък представител на хип-хопа, и като най-обикновено момче.

Ейми не го харесваше, но въпреки това се изуми от лекотата и умението, с които той се държеше с папараците. Джона не просто знаеше какво точно да каже. Той умееше да накара пресата да го заобича.

Аз съм негова пълна противоположност, каза си тя. Само мисълта, че трябва да говори пред много хора, я хвърляше в ужас.

— Ей, Джона — провикна се един от репортерите. — На петнайсет години си на върха. Не се ли притесняваш, че от тук нататък не те чака друго, освен да падаш надолу?

Момчето, към което беше насочено цялото внимание, се ухили.

— Споко, човече. Кой е казал, че съм на върха? Дори в този хотел не ми дадоха най-хубавата стая. В нея, човече, е отседнал великият люксембургски херцог. Не ме разбирай погрешно, не че недоволствам. Кралските особи не могат да си позволят да имат кутийка с бонбони „Пец“ с тяхното изображение.

— Да вървим — промърмори Нели. — От неговата скромност чак ме присви стомахът.

Докато Джона продължаваше да очарова множеството, Ейми и Дан Кахил и Нели се прокраднаха покрай ъгъла и влязоха през един страничен вход в хотела.

Минаха покрай няколко богато украсени златни асансьора и се пъгнаха през врата, на която пишеше нещо на немски.

— „Служебен вход“ — преведе през шепот Нели.

— И немски ли знаеш? — изуми се Ейми.

— Колкото да се оправям — отвърна Нели и сви рамене. — Вижте... служебният асансьор.

Слязоха с него в сутерена, където намериха плетеница от коридори.

Ейми се страхуваше да не би някой да изскочи иззад ъгъла или от някоя врата. Страхът я сковаваше отвътре, сякаш в гръбнака ѝ бяха налели течен азот. В мазето беше студено, но не чак толкова, че да обяснява треперенето ѝ.

— Защо няма никой? — попита тя накрая.

— Персоналът работи главно през деня — предположи Нели. — Бинго! — добави тя и ги поведе зад една преграда, където явно имаше съблекалня.

Избра от голямата купчина униформа на камериерка, мушна се зад преградата и бързо се преоблече.

— Дали да не махнем обичата от носа? — предложи плахо Ейми.

— Не пречи — отвърна Нели. — Трябва да поразчупим униформите тук. Хайде!

Тя напъха дрехите си, а после и Ейми и Дан на една количка. Скри пътниците си с купчина чаршафи и хавлиени кърпи.

— Как ще разберем в коя стая е? — пошушна Дан от дълбините на купчината, докато Нели ги тикаше с количката към асансьора.

— В кралския апартамент, разбира се — прошепна Нели. — Нима този надут тъпанар ще се задоволи с по-малко? И тихо. Чаршафите не говорят.

Асансьорът ги качи на най-горния, седемнайсети етаж. Нели затика количката по коридора и спря пред апартамент 1700 — на видно място върху вратата беше сложена позлатена коронка. Понеже знаеше, че Джона Уизард и баща му са отишли на партито, Нели пъкна смело картата в процепа.

Сигнал, зелена светлина и те влязоха вътре.

— Леле! — ахна гувернантката. — Ето как, значи, живеят богатите и известните.

Стаята приличаше на палат, с мебели и украшения като в музей: канапета и кресла в стил от деветнайсети век, меки и тапицирани с плюш, лампи и вази от фин порцелан, всичко белязано с изтънчен вкус.

Нели се пресегна надолу и тъкмо да извади Ейми и Дан Кахил от скривалището им, когато някой попита със силен акцент:

— Камериерките не чукаат ли, преди да влязат в апартамента на Негово Височество?

ГЛАВА 5

Стъписана, Нели натика обратно децата сред чаршафите.

— Тъъ, извинявайте — успя да изпелтечи тя. — Мислех, че няма никой. Трябва да сменя кърпите в стаята на семейство Уизард.

— Драга ми млада госпожице, това е апартаментът на Негово Височество великия херцог на Люксембург — подсмихна се мъжът. — Актьорът от американската телевизия е в апартамента долу... бих добавил, че го направи на голям въпрос.

Нели започна да буца количката обратно към вратата.

— Извинявайте, уважаеми господине. Махам се.

— Един момент, ако обичате. Така и така сте тук, спалнята на Негово Височество трябва да се поосвежи.

Нели продължи да отстъпва.

— Ама аз наистина трябва да сляза в апартамента на Уизард...

— Не се притеснявайте. Ще ви отнеме само миг. Има и доста други неща, за които няма да е зле да се погрижите. Бихте ли дошли с мен в банята...

— Идвам, идвам — извика Нели след него. Тя се надвеси над коша със спалното бельо, пхна картата в най-близката ръка и пошушна: — Щом чуете гласа ми от съседната стая, се изнасяте оттук!

— Ами ти? — изписка Ейми.

— Аз ще се оправя. Вие вземете дневника. Ще се срещнем в хотела. Пазете се!

После се скри. След миг Ейми и Дан чуха как тя оповестява силно:

— Тази баня е по-голяма от целия ми апартамент.

Чаршафите се разлетяха, Ейми и Дан слязоха от количката и се шмугнаха през вратата в коридора.

— Джона е един етаж по-долу — изхриптя Дан.

Двамата хукнаха към стълбите.

Вратата на апартамент 1600 беше същата, както на горния етаж, само че без коронка.

— Клетият Джона — отбеляза ехидно Ейми, след като отключиха и влязоха вътре. — Наистина е много ощетен.

Дори и стаите да не бяха така пищни, както в апартамента на великия херцог, Ейми и Дан не забелязаха в какво точно е разликата. Апартаментът беше огромен и бе обзаведен много изискано. Мраморният под блестеше, ръчно тъканите килими бяха дебели и меки. Всички вази и пепелници по масите изглеждаха като наредени от художник.

— В сравнение с това тук жилището ни в Бостън прилича на колибка — каза Дан.

Ейми въздъхна.

— Изобщо не искам да водя такъв живот. Но понякога ми докривява при мисълта колко богати са съперниците ни.

— Грейс беше богата. — Дан се намръщи при спомена как огънят е разрушил огромната къща на баба му точно в деня на погребението ѝ. — Все пак предпочитам да съм беден и нормален, отколкото да съм богат малоумник като Джона или Кобрите.

— Да, но парите са голямо предимство в надпревара като тази — възрази натъжена сестра му. — Те могат да отворят много врати, а на нас ще ни се наложи да търсим други начини да проникнем през тях. Ние, Дан, наистина не можем да се мерим със съперниците си.

— Точно заради това съществува измамата. — Дан огледа огромната всекидневна. — И така, ако бях надут малоумник и главата ми се мъдреше върху кутийка с бонбони „Пец“, къде щях да скрия дневника, който съм задигнал?

Въпреки всичко Ейми се усмихна.

— Дай да претърсим целия апартамент.

Те се заеха да го оглеждат педя по педя, като проверяваха под възглавниците на канапето, в чекмеджетата, зад завесите и в дрешниците.

— Ей, виж! — Дан бръкна в малък кашон и извади петнайсетсантиметрова кукла с вида на Джона Уизард в пластмасови джинси „Фат Фарм“ и подплатено яке. — Не прилича особено на него — отбеляза той. — На живо Джона е много по-грозен.

— Остави го! — изсъска Ейми, докато претърсваше едно чекмедже. — Не стига, че проникнахме с взлом в стаята му, оставаше да крадем и тъпите му играчки.

— За колекцията ми е — възнегодуюва брат й. — Джона има цял кашон. Ей, това сигурно е куклата с кунгфу хватката. — Той натисна едно копче и загледа как мъничкото юмруче се свива. — Ау... не се учудвам, че проверяват дали играчката е безопасна. С това нещо можеш да чупиш и орехи.

— Погледни! — Очите на Ейми заподскачаха от вълнение. Тя обърна куклата в ръката на Дан. Щом юмручето се задействаше, отзад върху лентата на главата на човечето изникваха няколко червени букви и цифри. — GR63K1! — прочете тя задъхана. — Таен код!

— Доста тъпа си за отличничка — изсмия й се Дан. — Разбира се, че е код... с него си сваляш от уебстраницата на Джона Уизард безплатни скрийнсейвъри с образа му! По американската телевизия непрекъснато пускат реклами.

Сестра му се изчерви.

— Е, не съм толкова ленива като теб и не се излеждавам по цял ден на канапето — изпелтечи тя смутена и отново насочи вниманието си към претърсването на апартамента.

Дан пхна куклата в джоба си и се зае да помага на сестра си. В апартамента имаше пет помещения: всекидневна, две спални, нещо като гардеробна и кухня. Те огледаха сантиметър по сантиметър всички стаи — нищо. В голямата спалня имаше сейф, но той беше отключен и празен. Ейми и Дан не откриха нищо и в кухнята и минибара.

— Как мислиш, дали не е взел дневника със себе си? — попита разтревожен Дан.

Сестра му поклати глава.

— Не носиш със себе си такава важна вещ на място, където всички телевизионни камери в Европа са насочени към теб. Тук е. Просто трябва да го намерим.

— Къде да търсим? — Търпението на Дан беше на изчерпване. — Пък и е много тъмно. Какво ги прихваща в тия скъпи хотели, защо слагат на прозорците по двайсет завеси?

Той щракна ключа на осветлението. Над тях блесна огромен кристален полилей.

Ейми и Дан ахнаха. В средата на осветителното тяло висеше кошничка от наниз кристал. И на фона на яркия им блясък се чернееха очертанията на книга.

— Дневникът! — извикаха двамата в хор.

Дан се втурна да донесе стол.

— Ниско е — изкрещя сестра му. — Ела да ми помогнеш с масата.

Двамата хванаха тежката стъклена маса и я пренесоха под полилея. Дан се качи на нея, но пак не достигна дневника.

— Дай ми стола.

Не след дълго Ейми също се беше качила на масата — крепеше стола и брат си, който беше стъпил на пръсти върху двата телефонни указателя, сложени на него. Пресегна се, за да стигне нанизите кристал, и усети, че още малко, и ще докосне дневника с кожена подвързия.

— Готово!

Дан извади от полилея дневника на Мария-Ана Моцарт, наричана галено Нанерл.

* * *

Работата като гувернантка на малките Кахил беше донесла на Нели изживявания, каквито тя изобщо не беше очаквала. Например да пълзи на четири крака по мраморния под на банята и да чисти тоалетната на някакъв велик херцог.

„Исключено е тук да има мухъл“, помисли си тя горчиво. Но кралските особи може би откриваха петна, които обикновените простосмъртни не забелязваха, точно както в „Принцесата и граховото зърно“.

„Великият херцог и тоалетната чиния“. Страхотно заглавие, няма що.

Едно беше сигурно. Ейми и Дан ѝ бяха много задължени. Нели се запита дали те са открили вече дневника. Съжали, че няма как да разбере дали задачата е изпълнена. Ако знаеше, че са открили дневника, щеше да връчи четката на помощника на великия херцог и да се махне от петзвездното шоу за ненормалници.

Изведнъж си представи, че Ейми и Дан са заловени и задържани под стража, дори по-лошо. Какви ли опасности ги дебнеха в тази игра, в която победителят щеше да получи всичко? Охраната на хотела си

беше доста страшна, но ония луди, братовчедите от рода Кахил, бяха способни на всичко. Победителят в надпреварата буквално щеше да управлява света. Доста откачалки бяха правили какви ли не ужасии, след като се доберяха до властта. Дали двете невръстни деца изобщо имаха някакви шансове?

Притеснението ѝ се спуска като сапунен мехур, когато някой заяви недружелюбно зад рамото ѝ:

— Вие, Fraulein, не работите тук. Какво търсите в този апартамент?

Нели се обърна с примряло сърце. До човека на великия херцог стоеше униформен мъж от охраната.

Тя се опита да замаже положението.

— Как така да не работя тук! Нали не смятате, че ще се промъкна в хотела, за да търкам тоалетните чинии на непознати?

— Вие не работите тук — повтори мъжът — не му беше до шеги.

— Нима познавате всички, които работят в хотела? — не му остана дължна Нели.

— Не — призна си той. — Но вие имате на носа си обица. Това е в разрез с правилата на хотела. Елате с мен.

Нели се замисли какво да прави. Нямахше представа доколко е загазила. Беше чужденка. Ако я изгонеха от страната, какво ли щеше да стане с Ейми и Дан?

— Добре де, хванахте ме натясно. Тук съм по погрешка. Опитвах се да проникна в апартамента на Джона Уизард. Но съм сбъркала вратата.

Мъжът се взря в очите ѝ.

— И извършвате това престъпление сама? Няма ли и други с вас?

— Съвсем сама съм — отвърна тя може би прекалено бързо. — И не е никакво престъпление да обичаш Джона Уизард. Той е жесток...

Точно отдолу се чу страхотен трясък, от който сградата се разклати.

Човекът от охраната изгледа Нели на кръв.

— Апартаментът на Уизард! Fraulein, дано този шум няма нищо общо с вас, в противен случай ще се порадвате в много по-голяма степен на гостоприемството на австрийците.

* * *

— Добре ли си, Дан?

Той се беше проснал на пода в апартамента, сред отломъците на стола и масата.

Простена и седна, стиснал в ръцете си дневника, все едно е футболна топка.

— Какво стана?

— И аз не знам — отвърна Ейми, която също не беше на себе си. Тя издърпа брат си да стане и го огледа — да не се е порязал. — Или столът се е счупил и сме паднали от масата, или първо се е счупила масата и столът е паднал. Все едно. Трябва да се махаме оттук — половината хотел сигурно е чул трясъка.

Те излязоха тичешком от апартамент 1600 точно когато откъм стълбището нахълта униформен служител, който дърпаше след себе си не друг, а Нели.

Беше изключено Ейми и Дан да се престорят, че не знаят нищо. Вратата зад тях още беше отворена и парчетата от масата и стола се виждаха и от коридора.

Те побягнаха, завиха с бясна скорост зад ъгъла и се скриха от поглед. Мъжът от охраната понечи да хукне след тях, но Нели го сграбчи за ръката и го затегли така, че за малко да я изтръгне от рамото.

— Няма да ходите никъде! Ами ако Джона лежи там окървавен? Мъжът от охраната се ядоса още повече.

— Глупачка! Твоят кумир дори не е в сградата!

Той откачи от колана си радиостанция и заговори на картечен немски.

Нели преглътна — на гърлото ѝ беше заседнала буца. Човекът пращаше хора от охраната пред асансьорите и в долния край на всички стълбища в сградата.

Ейми и Дан бяха в капан.

ГЛАВА 6

Когато вратата на асансьора се плъзна и се отвори, Ейми и Дан Кахил тичаха толкова бързо, че почти я подминаха. Ейми първа удари спирачки, сграбчи брат си и го вкара вътре. Натисна копчето с буквата „L“. Дватама едва си поемаха дъх, докато асансьорът слизаше надолу. Следяха с тревожни очи цифрите от шестнайсет надолу, които започнаха да се сменят.

Най-неочаквано ръката на Дан се стрелна като змийче и натисна копчето с цифрата „2“.

— Сигурно ни чакат във фойето — обясни той напрегнато.

— Но можем да излезем само оттам! — изписка Ейми. — Няма как да се измъкнем от втория етаж.

— Ще се измъкнем, ще видиш.

Вратата се отвори и Дан издърпа сестра си на втория етаж, сред балните и заседателните зали.

Тя беше на път да изпадне в истерия.

— Как?

— Като скочим.

— Ти да не си... — зяпна Ейми.

Дватама се промъкнаха зад чупката в коридора и видяха отпред през стъклото от пода до тавана алеята пред входа на хотела.

Дан отвори остъклената врата и двамата със сестра му излязоха на тесен каменен балкон.

— И дума да не става, Дан! Ще си счупим краката!

— Погледни надолу! — заповяда ѝ той.

На два метра под тях беше платненият навес над парадния вход.

Дан прехвърли крак през каменните перила.

— Лесно е — заяви той, като се опита да прозвучи по-уверен, отколкото се чувстваше. — Разстоянието е по-малко, отколкото ако скочиш от високия трамплин на басейн.

— Но няма вода!

Той скочи. Ейми загледа ужасена — очакваше брат ѝ да разкъса навеса и да се разбие върху цимента. Но платът издържа.

Дан ѝ се усмихна и припълзя в края на навеса, където намери метална подпора, после скочи на тротоара. Махна на сестра си с дневника на Нанерл.

Ейми никога не беше изпитвала толкова различни страхове: страха, че ще ги заловят, страха за Нели, страха за безразсъдния ѝ брат, толкова глупав, че не знаеше какво прави, и съвсем истинския страх да скочи от балкона на втория етаж върху парче плат, което сигурно щеше да се разпори.

— Побързай! — чу се отдолу нетърпелив вик.

Не мога... Не мога, и това си е.

Плисна я срам, почти толкова силен, както ужаса ѝ. И това ми било представителка на рода Кахил! На карта беше заложено бъдещето на целия свят, а тя не се претрашаваше да скочи от два метра — въпреки че беше видяла как го прави единайсетгодишният ѝ брат. По-добре да беше оставила дневника на Джона. Или на семейство Холт и на Иън и Натали Кабра. Баба ѝ се беше излъгала за нея. На Ейми просто не ѝ стискаше да го направи.

Съжалявам, Грейс...

Тъкмо тази мисъл я вдъхнови внезапно да действа. Още преди да е решила да скочи Ейми вече се носеше във въздуха. Падна върху платнения навес като акробатка на трапец, която е стъпила накриво и се е озовала в предпазната мрежа. След броени секунди Дан я издърпа долу на улицата.

Вече се носеха с таксито по съседните пресечки, когато най-после набраха смелост да проговорят.

— Нели... — подхвана Дан.

— Знаем...

Стаичката в хотел „Франц-Йозеф“ им се стори неугледна и още по-малка след просторните помещения в Кралския Хабсбургски хотел. Саладин ги посрещна така, че не им подобри настроението. Котаракът продължаваше да се дърпа и да не яде котешката храна, всъщност беше разпилял вечерята си по целия килим. Във въздуха се носеше миризма на риба. Освен това Саладин се чешеше още по-ожесточено и вече беше започнал да смъква козината около каишката си.

Ейми и Дан Кахил бяха капнали от умора, но и през ум не им минаваше да спят. За тях сега важна беше само Нели. Бяха погълнати от 39-те ключа към загадката дотолкова, че не се бяха замисляли какво жертва гувернантката им, за да бъде с тях и да участва в търсенето. Беше изложила на опасност живота си, беше отишла на хиляди километри от дома си и дори беше поела много от разходите им, като беше платила с личната си кредитна карта. Ейми и Дан смятаха, разбира се, да ѝ върнат парите. Носеха накитите, останали от Грейс, които вероятно струваха доста. Но можеха и да се изгубят или да бъдат откраднати, а нямаше гаранция, че Ейми и Дан ще победят в надпреварата. Нямаше гаранция дори че ще излязат живи от нея.

А ето че сега Нели я нямаше — сигурно я бяха хванали и задържали под стража. А Ейми и Дан не можеха да предприемат нищо. Нищо, освен да чакат.

* * *

В два след полунощ още седяха и гледаха телевизия — даваха дублиран на немски епизод от „Острова на Гилиган“. Точно тогава внезапно се почука на вратата, от което те, нали бяха с изопнати нерви, направо подскочиха и за малко да се съборят един друг, докато тичаха да отворят.

— Нели! — извика Ейми. — Слава...

В коридора стоеше рускинята Ирина Спаска, тяхна братовчедка от рода Кахил. Друга съперница в търсенето на 39-те ключа към загадката, която изобщо не си поплюваше. Говореше се, че Ирина е бивша агентка на КГБ, че е безпощадна, оправна и способна на убийство.

Тя премина направо на въпроса.

— Виенските власти са задържали бавачката ви.

— Откъде знаете? — настръхна Дан.

Лицето на Ирина се сгърчи в някакво далечно подобие на усмивка.

— Охранявала съм плутоний с военно предназначение, докато го прекарвах тайно по тунел под Берлинската стена. Все мога да различа

едно лице през прозореца на полицейска кола. Но ако нямате нужда от помощта ми...

— Можете да помогнете на Нели ли? — хвана се за думите ѝ Ейми. — Как?

Ирина се подразни.

— Какво ви влиза в работата как, нали тя ще се върне при вас?

— Изобщо не ни влиза в работата — побърза да се съгласи Ейми.
— Само я извадете оттам! Благодаря!

— Искам благодарността да не е само на думи. Какво ще кажете за предмета, който сте отнесли от хотелската стая на противния ни братовчед Джона Уизард?

— И дума да не става — излая Дан.

— Един съвет от мен — каза Ирина на Ейми. — Не допускай това припряно момченце да говори вместо теб. Може би не бива да му разрешаваш изобщо да се обажда. Ние от КГБ сме установили, че тиксотото върши добра работа и е евтино.

Ейми наведе глава. Бяха изложили на опасност живота си, за да вземат дневника. Да не говорим пък, че щом Ирина го искаше, това доказваше подозренията на Ейми колко важен е той. Но не можеха да допуснат Нели да отиде в затвора заради тях. Ако братовчедка им, рускинята, можеше да я освободи, двамата с Дан нямаха друг избор, освен да се съгласят на сделката.

— Ще ви го донеса — съгласи се натъжена Ейми.

— Нека аз — въздъхна Дан.

Ейми загледа изненадана как брат ѝ отива при нейната раница върху нощното шкафче. Но вместо да извади дневника на Нанерл, той бръкна в джоба на якето си и взе оттам куклата с вид на Джона Уизард, която беше взел от апартамент 1600.

Опитва се да ѝ даде друго! Ейми едва сдържа ужаса си, когато Дан подаде на Ирина играчката.

Бившата агентка от КГБ не посегна да я вземе.

— Детска играчка ли? Шегуваш се.

— Поискахте предмета, който сме взели от стаята на Джона — сви рамене Дан. — Ето го.

Хич и не се опитвай! ѝ идеше на Ейми да изкрещи. Ами ако Ирина знае какво търси? Тя погледна умолително брат си.

Но той не схвана намека.

— Това само прилича на кукла — обясни той на Ирина. — Вижте.

Той вдигна играчката така, че мъничката ръка да обхване кутретото ѝ, и натисна копчето отзад на гърба на Джона, за да задейства кунгфу хватката.

Бившата шпионка не издаде и звук, но върху челото ѝ изпъкна жила, която аха да се пръсне. Очите ѝ се спряха жадно върху кода за уебсайта, който светна отзад върху лентата за глава на Джона.

— Видяхте ли? — попита Дан. — Това е...

— При делови сделки е излишно да се впускаме в ненужни разговори. — Тя грабна от Дан фигурката и я загледа с уважение. — Ние в КГБ имахме подобно устройство — призна рускинята, докато се взираше в кутретото си, което бързо се подуваше. — Грубо, но действа. Очаквайте в скоро време бавачката си.

И тя си тръгна точно толкова бързо, както и се беше появила.

Ейми се нахвърли разтреперана на брат си.

— Не мога да повярвам, че го направи! Ами ако Ирина знаеше за дневника?

— Да, но тя не знаеше — напомни Дан.

— Но можеше и да знае. Или кода! Ами ако го беше видяла в рекламата за скрийнсейвъри?

Дан дори не трепна.

— Съмнявам се Ирина да гледа „Картун Нетуърк“.

— Измами една руска шпионка! Ами ако заради теб бяха убили Нели, а и нас?

— Защо ми крещиш за нещо, което не е станало? — възмути се брат ѝ. — В случай че не си забелязала, направих нещо добро! Дневникът пак си е у нас, а Ирина ще измъкне Нели. Как мислиш, дали ще организира истинско бягство от затвора? Жалко, че не можем да погледаме.

Ейми беше мрачна.

— Честно казано, не ми се мисли на какво е способна една агентка от КГБ. Нищо чудно всеки момент да приложи и на нас онова, което може да направи на полицията във Виена.

Дан не се сдържа и се подсмихна.

— Но днес вечерта ние я надхитрихме. Трябва да го отпразнуваме!

— Кой ще празнува? — чу се от прага уморен глас.

— Нели! — Ейми скочи и прегърна гувернантката. После се отдръпна свъсена назад. — Как Ирина те е измъкнала толкова бързо? Тръгна си оттук само преди пет минути.

— Никой не ме е измъквал — обясни Нели. — Просто ме пуснаха. Мислят ме за побъркана фенка на Джона Уизард. Хотелът явно гъмжи от такива. Двама малоумници направо скочиха от предния балкон. Представяте ли си?

— Много ярко — отвърна горчиво Ейми.

— Онази отрепка от КГБ! — започна да негодува Дан. — Направо не мога да повярвам, че ме е излъгала... точно когато аз лъжех нея.

— При всички положения нощта беше тежка — прозина се Нели. — Ония загубеняци в хотела не искаха да се разделят с униформата на камериерката, затова се наложи ченгетата да ме водят да си търся дрехите по количката — бяха я свалили в сутерена с още петдесет такива. После реших да не ги водя при вас и ги накарах да ме оставят в хотел „Виенер“. Чак оттам съм вървяла пеш. Но вие не се притеснявайте... валя ме само последния половин километър. — Тя избърса с ръкав косата си. — Аз ли мириша на риба, или тук вони така?

— Взехме дневника — похвали се развълнувана Ейми. — Хайде да поспим, утре сутринта ще го разгледаме. Знаем, че семейство Холт, Ирина и Джона са само на един дъх разстояние зад нас. Трябва да побързаме, ако искаме и занапред да сме първи.

* * *

Когато се върнаха, превъзбудени от успеха на партито по случай излизането на дивидито, Джона Уизард и баща му завариха в апартамента си цял отряд камериерки, които метяха парчетата стъкло по мраморния под.

И двамата изтичаха и застанаха точно под полилея, където бяха скрили дневника на Нанерл. Него вече го нямаше там. Висяха само няколко скъсани наниза кристал.

— Обещахте на Джона допълнителни мерки за сигурност! — разкрещя се вбесен господин Уизард на управителя на хотела, който беше станал от сън, за да се извини на VIP госта.

— Според мен става дума за нещо съвсем безобидно, mein Herr — започна да го успокоява управителят. — За влюбено момиче. Талантливият ви син явно действа така на младите госпожици, а?

Джона Уизард и баща му не повярваха и на дума от обясненията на управителя. В апартамента с взлом беше проникнал не някакъв си фен — за какво му е да задига дневника на Нанерл Моцарт? Това можеше да бъде дело само на някой от съперниците им в търсенето на 39-те ключа към загадката. На някой от рода Кахил.

— Ей, мой човек — обърна се телевизионната звезда направо към управителя. — Я ми опиши това влюбено гълъбче, дето ми е влязло в къщичката.

Директорът му подаде моментална снимка, направена в полицейското управление на Виена.

Прочутото лице се смръщи. Когато си имаш вземане-даване с най-известните в Холивуд, е трудно да разпознаеш обикновен простосмъртен от улицата. Но жената на снимката му се стори някак позната. Къде ли Джона я беше виждал?

Точно тогава той забеляза обицата на носа. Това беше бавачката на малките Кахил — казваше се Нанси или Нети, нещо от тоя род.

Значи и Ейми, и Дан бяха дошли във Виена. И още по-лошо, бяха го изпреварили и бяха една крачка пред него. Джона Уизард не обичаше да е втори в каквото и да било. Нито в телевизионните и поп класациите, още повече пък в надпреварата.

Когато си на върха, си самоуверен. А когато си самоуверен, се държиш по съответния начин. И това държане те крепи на върха.

В най-потайните кътчета на ума му се загнездиха опасения. Да, той беше номер едно навсякъде, оглавяваше почти всички класации в развлекателната индустрия. И заслужаваше успеха си. Беше си го извоювал. С пот и къртовски труд, човече. С талант. И с обаянието на семейство Уизард.

Е, не пречи и майка ти да се казва Кора Уизард и да има дебели връзки във всички изкуства...

Мегазвездата сви вежди. Именно по тази причина той трябваше постоянно да е нащрек. Едно малко отстъпление, и вече започваше да

се съмнява в себе си.

Загубиш ли — дори веднъж — ти става навик. И още преди да си се усетил, се превръщаш в нещастник.

Джона не можеше да допусне малките Кахил да надделят над него.

За щастие той знаеше за дневника нещо, което Ейми и Дан трябваше тепърва да откриват.

ГЛАВА 7

Дан не беше любител на дневниците — дори когато бяха на английски и бяха на хора, на които той държеше. Затова стоеше настрана и се опитваше да привлече вниманието на Саладин с консерва риба тон, докато Нели и Ейми се бяха надвесили над тетрадката с кожена подвързия. Нели превеждаше онова, което Мария-Ана Моцарт беше написала със старовремски почерк с много заврънкулки.

— Нещо полезно? — провикна се той към тях.

— Истинска трагедия — отвърна Ейми. — Нанерл е била сред най-великите музиканти на своето време. И въпреки това малцина са чували за нея. Тя е била голям гений — не по-малко талантива от брат си. Но в ония дни от момичетата се е очаквало да се омъжат, да готвят, да чистят и да раждат деца.

На Дан не му беше интересно.

— Аз не бях чувал и за брат й... до началото на надпреварата де. Е, чувал съм за „Моцарт за бебета“, нали се сещаш, клипчета за бебета...

Нели го погледна критично.

— Въпреки това си чувал много от музикалните му произведения. Става дума за някои от най-прочутите мелодии на всички времена. Дори музиката на „Блещукай, блещукай, звездице“ е написана от Моцарт.

— Човек може само да предполага какво е щяла да създаде Нанерл, ако й бяха дали възможност да развива таланта си — добави Ейми.

— Тази музика не ме интересува — възрази Дан. — Нанерл създаде ли е ключове към загадката?

— В полетата на дневника няма ноти, не е написано нищо — поклати глава Ейми.

— Тук е залепено едно писмо от брат й — допълни Нели, — но доколкото разбирам, в него той говори за времето, когато е напуснал

работа. Казва, че му идело да използва договора за тоалетна хартия.

— Наистина ли? — оживи се внезапно Дан. — Моцарт е казал такава нещо? Я ми покажи!

— На немски е, глупчо — рече сестра му. — На немски също има дума за тоалетна хартия.

— Да де, но не мислех, че такъв известен човек като Моцарт я е знаел.

— Чакайте! — възкликна разтревожена Ейми. Тя обърна листа и се взря съсредоточено в гръбчето на тетрадката. — Тук липсват страници! Най-малко две! Вижте!

Тримата започнаха да оглеждат внимателно дневника. Ейми се оказа права. Крадецът се беше постарал да прикрие престъплението си — липсващите листове бяха изрязани с много наточено острие. Почти не се забелязваше какво е направил.

— Как мислите, дали ги е взел Джона? — предположи Дан.

— Съмнявам се — отговори сестра му. — Защо ще си дава труда да крие дневника в полилея, ако е взел най-важното в него?

— За да ни заблуди — отвърна Дан.

— Може би, но не забравяй, че тази книга е на повече от два века. Възможно е страниците да са изчезнали по всяко време оттогава досега. Не е изключено дори самата Нанерл да ги е изрязала, защото е разляла отгоре мастило.

— Не се сърдете, хора — вметна Нели, — но вече от доста време съм сред вашия род, за да мога да разпозная почерка на Кахил. Никога през живота си не съм срещала такива негодници.

— Нели е права — отбеляза мрачно Дан. — Всеки път, когато решим, че бележим напредък в издирването на трийсет и деветте ключа към загадката, се оказва, че някой е една крачка пред нас.

— Успокой се — рече му Ейми. — Истинският ключ към загадката не е дневникът, а музиката. А нея имаме единствени ние. Хайде да я занесем долу във фойето. Видях там пиано.

* * *

Американското момиче на пианото и по-малкото му братче отстрани бяха трогателна гледка. Само един заядливец би отбелязал, че

нотите са написани върху опакоето на салфетка от железниците „Юрейл“ и че момичето свири фалшиво.

— Добрата стара леля Биатрис — прошепна Ейми на Дан. — Спря ме от уроците по пиано, за да спести някой долар.

Леля Биатрис беше сестра на баба им и тяхна законна настойница. Именно заради нея Ейми и Дан се укриваха сега от Социалната служба В Масачузетс.

— Изсвири новото нещо — предложи Дан. — Онази част, която не е в истинската песен. Току-виж се отвори някой капак в пода или изникне дух на рода Кахил, или нещо такова.

Тя се опита да изсвири леката, весела мелодия, съвсем различна от по-сериозната класическа творба около нея. Най-неочаквано при пианото застана жена, която извиси глас и запя. Текстът беше на немски, но беше ясно, че мелодията е позната и доставя на жената наслада.

— Знаете песента! — възкликна Ейми. — От Моцарт ли е?

— Nein, не е от Моцарт. Това е стара австрийска народна песен, казва се „Der Ort, wo ich geboren war“. На вашия език това означава „Мястото, където съм роден“. Благодаря ти, че я изсвири, миличка. Не бях я чувала от много години.

Ейми сграбчи Дан и го отведе в закътана малка ниша с камина.

— Това е! Това е ключът към загадката!

— Кое? Някаква си стара песен ли?

— Именно това е предал Моцарт на Бен Франклин!

— Но какво означава съобщението? — ококори се неразбиращо Дан.

— Означава „Ела на мястото, където съм роден“. Моцарт е роден в Залцбург, в Австрийските Алпи. Именно там трябва да отидем и ние.

* * *

Колата под наем беше стар фиат, който проскърцваше на всеки завой — никак не му харесваше да катери Алпите, затова пък нямаше нищо против да се спуска от другата страна. Това донякъде може би беше грешка на Нели. Тя за пръв път управляваше автомобил със скоростен лост.

— Страхотна кола за пътуване в планината — започна да недоволства Дан.

— Ей... да не искаш да караш ти? — подметна обидена Нели.

Той каза „да“ толкова бързо, че Нели съжали, задето изобщо е попитала.

През цялото тричасово пътуване Саладин страдаше от „автомобилна“ болест. За щастие продължаваше да отказва да се храни и нямаше какво да повръща.

Щяха да пътуват много по-приятно и удобно с влака. Но се отказаха заради срещата им със семейство Холт по пътя от Париж до Виена. Във влак щяха да ги забележат лесно. С кола бяха по-анонимни. Единствени те знаеха най-новата следа в издирването на ключовете към загадката, което означаваше, че всички други отбори са ги взели на мушка.

Въпреки клатушкането гледката беше прекрасна. Магистралата криволичеше през Австрийските Алпи като панделка, нагъната в нозете на великани. Не след дълго вратовете ги заболяха от постоянното извъртане и виране през прозорците в покритите със сняг върхове, от които направо ти се виеше свят.

— Сега вече ми харесва — одобри Нели. — Тръгнах на това пътуване, за да разгледам света, а не да седя по полицейските участъци на Виена.

Дори Дан се възхити от извисилите се върхове.

— Обзалагам се, че ако пуснеш от горе снежна топка, докато се търкаля надолу, тя ще стане толкова голяма, че ще срути цял град.

В два и нещо пристигнаха в Залцбург, градче с лъскави църковни камбанарии, барокова архитектура и китни градини, сгушени сред зелени хълмове.

— Каква красота! — възхити се Нели.

— По-голям е, отколкото очаквах — вметна натъжена Ейми. — Нямаме представа какво търсим — и сви рамене.

— Как така да нямаме! — отвърна Нели. — Песента се казва „Мястото, където съм роден“. Ще си вземем пътеводител и ще намерим къщата, където Моцарт е израснал.

Дан простена по-силно и жално и от Саладин, който постоянно недоволстваше.

— О, само това не! Не искам да ме мъкнете в поредната къща на Моцарт. Още не съм се оправил от последната.

— Порасни — скара му се Ейми. — Ние не сме туристи. Ходим, където са ключовете към загадката.

— Защо тия ключове никога не са в зала с електронни игри? — проплака брат й. Най-неочаквано той изправи гръб. — Внимавай.

Точно пред фиата се втурна пешеходец. Нели натисна с все сила спирачките. Колата спря само на сантиметри от разсеяния старец.

Нели беше много ядосана.

— Глупак!

Тя посегна да натисне клаксона. Ейми я сграбчи за китката.

— Недей! — изсъска тя, като се опита да се скрие зад таблото. — Виж кой е това!

ГЛАВА 8

Три чифта очи се вторачиха във високия азиатец с изправен гръб, който прекосяваше забързано улицата, като почукваше с бастуна с диамантен връх. Алистър Ох, техен братовчед кореец, също участник в надпреварата.

— Е, вече не можем да се гордеем, че сме изпреварили другите отбори — отбеляза Дан.

— Той едва ли е тук заради чистия планински въздух — съгласи се Нели.

Видяха как Алистър се качва на автобуса, спрял при отсрещния тротоар.

— След него! — призова внезапно Ейми. — Хайде да разберем къде отива.

В нарушение на всички правила Нели зави от лявата лента надясно и подкара след автобуса. Махна весело, когато шофьорите от Залцбург започнаха да я ругаят и да натискат клаксоните.

— Знаете ли — подхвана замислен Дан, — ако искаме да разберем къде отива, защо просто не го попитаме? Съюзът ни от Париж не е ли още в сила?

— Забрави ли какво ни каза господин Макинтайър? — възрази Ейми. — Да не се доверяваме на никого.

— Дори и да е така, чичо Алистър ни спаси в катакомбите.

— Само защото трябваше да ни помогне да спрем Иън и Натали Кабра — не се трогна Ейми. — Ако има нещо, което трябва да сме научили досега, то е, че хората от рода Кахил враждуват помежду си от векове. Чичо Алистър ще направи всичко възможно да отклони вниманието ни от трийсет и деветте ключа.

Те караха след автобуса, който изтрополи по Щаатсбруке, моста в центъра на града. На него се качваха пътници, но никой не слизаше. Улиците бяха задръстени с автомобили и таксита, накъдето и да се обърнеш, имаше тълпи от туристи, тръгнали да разглеждат

забележителностите. Пред фиата изникна група гимназисти, а автобусът зави с тътен и се скри от поглед.

— Не го изпускай — подкани припряно Дан.

Най-послед пътят се изчисти, Нели смени непохватно скоростите и фиатът се понесе напред. Минаха по няколко неравни тесни улици, но от автобуса нямаше и следа.

— Ето го там! — засочи Ейми.

Той беше излязъл от града и пърпореше нагоре по хълма. Със скърцащи скорости те се понесоха след него, завиха и набраха скорост. Бяха погълнати от преследването дотолкова, че профучаха точно покрай автобуса, който беше спрял пред старинна каменна порта — от него вече слизаха пътници.

Ейми се взря в множеството много стари сгради, над които се извисяваха камбанарии и кръстове.

— Църква?

Дан направи кисела физиономия.

— Сякаш Моцарт не беше достатъчно скучен.

— В последната църква, в която ходихме, не беше скучно — напомни сестра му. — За малко да ни убият.

Нели направи обратен завой и подкара след автобуса, но на известно разстояние, за да не ги забележат.

— Абатство „Свети Петър“ — преведе тя, присвила очи срещу табелата от ковано желязо.

Забелязаха как високият чичо Алистър минава през портата и тръгва по стръмната пътека.

— Нима мислите, че вашият ключ към загадката е тук? — сбърчи вежди Нели.

— Алистър мисли така — отсъди Ейми. — Не можем да си тръгнем, докато не проверим. Защо през това време ти не намериш хотел, тъкмо Саладин ще се възстанови след пътуването.

Гувернантката явно не изгаряше от желание да си тръгва. Дан също се намеси.

— Тук е пълно с туристи. Едва ли е опасно.

— Добре тогава — съгласи се накрая Нели. — Ще се върна след един час. Постарайте се да не ви убиват.

И потегли с колата.

Ейми и Дан влязоха през портата и Ейми взе от рафта брошура на английски.

— Ау — смая се тя. — Това място е на повече от тринайсет века. Манастирът е построен през 696 година, но се смята, че преди това тук е имало римляни.

— Римляни ли? — прояви някакъв интерес Дан. — Римляните от легионите със страхотни бойни умения?

— Точно по тази причина из цяла Европа ще намериш предмети, запазили се от римско време — обясни сестра му. — Войската им е била толкова могъща, че е превзела почти целия познат по онова време свят.

— Никой не е могъл да я спре — съгласи се Дан. После се смръщи. — Защо тогава има църква?

— Тя е построена по-късно, през дванайсети век — много след като римляните са си отишли. Най-старите гробове в гробището са горе-долу от това време.

— Гробище ли? — грейна Дан. — Мястото започва да ми харесва.

Те се спотайваха, докато туристическата група на чичо Алистър не влезе в катедралата, после минаха през арката, водеща към гробището. Дан не беше виждал такова — обрасло с храсти и с дървета, през чиито листа надгробните камъни почти не личаха. Всъщност вместо надгробни камъни имаше табели от ковано желязо с богато украсени старовремски букви по тях.

— Приличат ми на колекцията от сувенирни лъжици на леля Биатрис — промърмори Дан на Ейми.

Тя още беше забила нос в брошурата. Най-неочаквано сграбчи брат си за китката и го стисна толкова силно, че за малко да му пукне костта.

— Дан... В брошурата пише, че тленните останки на Нанерл Моцарт се пазят именно тук!

Дан я зяпна учудено.

— И какво, сега ще вадим труп ли? *Жестоко!*

— Шшшт! Разбира се, че няма да вадим трупове.

— Ами ако Моцарт е оставил ключа към загадката при сестра си?

— Моцарт е починал *преди* Нанерл — поясни Ейми. — А сега търсим общ гроб. В пътеводителя пише, че тя е погребана в такъв.

— Какво е общ гроб? — попита Дан. — Нещо като жилищен блок за мъртъвци ли?

— Прояви поне малко уважение. Сред другите в криптата е Михаел Хайдн, прочутият композитор, един от хората, които са подкрепяли най-много Моцарт.

Брат й не се сдържа.

— И какво прави сега този композитор... *декомпозира* ли?

— Не ставай груб. Идвай.

Лутаха се няколко минути, докато намерят криптата. В сравнение с пищните, богато украсени гробници в „Свети Петър“ каменната постройка беше съвсем скромна, със стени, по които бяха издълбани имената на покойниците и откъси от Библията. Нямаше и следа от нещо, което би могло да мине за ключ към загадката.

— Нанерл, не си забравена — прошепна натъжена Ейми. — Хората започват да оценяват, че и ти си била гений.

— Какво толкова си се прехласнала по тази Нанерл Моцарт? — учуди се Дан. — Чудо голямо, че е била талантива като брат си?

— Не виждаш ли колко несправедливо е било? — попита Ейми. — Тя така и не е получила признание само защото е била момиче.

— Съгласен съм — рече брат й. — Не е честно. Но тя е в тази крипта от два века, за нея вече е все едно.

— За *мен* обаче не е все едно — възрази Ейми. — Ами ако сме роднини на Моцарт? Как мислиш ще се чувствам, ако теб те смятат за дете чудо, а мен — за кръгла нула, въпреки че съм не по-малко добра в нещо?

Брат й я погледна невъзмутимо.

— Не може да ни се случи никога. Ние не сме добри в едни и същи неща. Ей, това пък какво е?

Той гледаше озадачен входа на криптата. Абатството беше в подножието на отвесна скала. На петнайсетина метра от земята се мерзелееха очертанятията на сграда, изсечена в планината.

— Кой слага къща по средата на зъбер?

След като се огледаха, те намериха груби стъпала, издълбани направо в камъка и водещи към вход с вид на пещера.

Ейми се зачете отново в брошурата.

— Ами да. Това е входът на Залцбургските катакомби.

— Катакомби ли? — повтори с трепет Дан.

Двамата за малко да се изгубят завинаги в катакомбите на Париж. Той не изгаряше от нетърпение да го изживеят наново.

— Е, тази тук не е покрита с кости — обясни Ейми. — Но в брошурата пише, че в хълма са прокопани проходи. Обзалагам се, че ако в „Свети Петър“ има някакъв ключ към загадката, той е именно там.

Пред тях се появи група туристи, която се изкачваше към входа в скалата. В средата се виждаше високият Алистър Ох.

— И съперниците вече ни изпревариха — добави Дан.

Веднага щом групата на чичо Алистър се скри във входа в скалата, Ейми и Дан се втурнаха нагоре по неравните каменни стъпала. След като влезе вътре в планината, Ейми усети как настръхва цялата — сякаш бяха погълнати от нещо древно и невъзмутимо, от огромна притихнала твар, стара като самата земя. Двамата с брат й се спогледаха уплашени. От двете страни на парижките катакомби бяха наредени човешки кости, гротескни черепи, които се хилеха от всички посоки. Наистина беше отблъскващо. Но тук Ейми и Дан усетиха още по-остро чувството, че са напуснали познатото, за да се озоват сред нещо страшно и опасно.

В прохода беше влажно и поне пет-шест градуса по-студено, отколкото навън.

Дан се пресегна надолу и напипа познатите форми на инхалатора. Това сигурно беше най-ужасното място на земята да получи астматичен пристъп.

По-спокойно, напомни си той. Получаваше пристъпите само ако имаше много прах и цветен прашец, а не ако умираше от страх.

Вляво имаше мъничък каменен параклис като от „Семейство Флинтстоун“. Групата на чичо Алистър се беше струпала вътре и Ейми и Дан побързаха да закрият лицата си и да продължат нататък.

Колкото повече се отдалечаваха от входа, толкова по-тъмно ставаше. Проходът беше осветен само от няколко мъждиви електрически крушки, наслагани толкова надалеч една от друга, че между тях всичко тънеше в непрогледен мрак.

Ейми и Дан продължиха нататък и по тунела към тях се зададе друга туристическа група. Осветените отгоре бледи лица се скриха в

здрача и се появиха внезапно отново, десетина метра по-наблизо. Ейми и Дан сякаш се бяха озовали в отвъдното, на място, където не важаха природните закони.

— Вървете вдясно — нареди екскурзоводът, така че туристите да се разминат с Ейми и брат й.

Докато се промушваха покрай тях, момчето и момичето усетиха как ги бутат лакти и рамене. Някой стъпи върху палеца на крака на Ейми и тя си пое дълбоко въздух — или може би го направи заради мъжа, когото видя в сиянието на голата крушка.

Той беше стар, по-стар от чичо Алистър, вероятно приближаваше седемдесет, с изпръхнала сипаничава кожа. Беше облечен целият в черно и главата му сякаш се носеше във въздуха.

Сърцето на Ейми забумтя като обезумяло и тя се притесни, че ще изскочи от гръдния й кош. Сграбчи брат си за ръката и го затегли по тунела.

— По-бавно! — започна да негодува Дан.

Ейми не спря, докато не беше сигурна, че групата туристи се е отдалечила и не ги чува.

— Дан, мъ... мъ...

Дори докато шептеше, тя не можеше да спре да заеква.

— Успокой се де — каза брат й.

— Тук е мъжът в черно!

ГЛАВА 9

Дан се стъписа.

— Видя ли го?

— Не съм сигурна, но не можем да рискуваме. Когато къщата на Грейс изгоря, той беше там. Беше и когато избухна бомбата в института „Франклин“. Да се махаме оттук!

— Първо трябва да намерим онова, заради което сме дошли — отсече брат й с упорство. — Чичо Алистър и мъжът в черно. Двойно доказателство, че сме на прав път!

Ейми се изненада от обзелото я възхищение. Брат й със сигурност си беше глупчо, който не можеше и пет минути без нея. Но понякога — както сега — той намираше смелост там, където тя виждаше само страх.

— Продължаваме — преглътна Ейми.

Навлязоха още по-навътре в планината. Проходът се разклоняваше отново и отново и те внимаваха да запомнят всяка чупка и завой. И двамата не се сещаха да има нещо по-ужасно от това да се изгубят тук, по средата между Залцбург и центъра на земята.

След малко очите вече ги боляха от напрегнатото виждане в стените с надеждата да открият някакви знаци или закодирани символи, нещо, което да ги насочи към тайно помещение или скривалище. Но не виждаха друго, освен скала и тук-там по някоя струйка вода.

По едно време Дан застана на четири крака, за да проучи „знака“, който се оказа не друго, а вдлъбнатина в скалата, и точно тогава електрическите крушки примигаха и угаснаха.

Те се озоваха в нещо, което не можеше да се нарече дори мрак. В някаква задушаваша чернилка, в пълна липса на светлина. Сякаш внезапно бяха ослепели. Никога дотогава Ейми не беше изпадала в такава паника. Тя задиша все по-бързо, сякаш най-неочаквано са изсмукали въздуха от нея. Дан размаха ръце и се пресегна да я

успокои. Но когато я докосна над лакътя, тя нададе писък, прокълтял във всички посоки по прохода.

— Успокой се де, аз съм — изсъска брат й, макар че беше всичко друго, но не и спокоен. — Сигурно просто е спрял токът.

— И мъжът в черно ли се е озовал съвсем случайно тук? — изкрещя Ейми.

Дан се опита да не губи самообладание.

— Щом ние не го виждаме, значи не ни вижда и той, нали? Знае ли се, може и той да се е изгубил като нас.

— А може би ни причаква някъде.

Брат й си пое дълбоко въздух.

— Трябва да рискуваме. Единственото, което можем да направим, е да се върнем по същия път и да се надяваме, че няма да ни се случи нищо.

— Дали изобщо ще намерим изхода? — потрепери сестра му.

Дан се помъчи да си представи тунелите, сякаш са върху карта — пресичащи се линии.

— Ти се дръж за едната стена на прохода. А аз ще се държа за другата. Така няма да пропуснем никой завой. — Той преглътна. — Просто е.

Просто. О, как само Ейми мечтаеше да има способността на брат си да свежда всичко до формула — до няколко указания, които трябва да се спазват. За нея нямаше формула, която да надмогне ужаса, който тя изпитваше в непрогледния мрак. Спомни си парижките катакомби, купчините черепи, ухилени гротескно. Същевременно знаеше, че тук е по-страшно — тунелът беше много по-тесен, стените му я похлупваха, сякаш беше хваната като в капан в каменния търбух на планината.

— Не мога да го направя, Дан — проплака Ейми. — Ужасно ме е страх.

— Това е същият тунел — успокои я той. — Щом сме стигнали дотук, можем да се върнем и обратно.

Те тръгнаха в тъмнината. Ейми се подпираше на лявата стена — знаеше, че Дан държи ръката си върху дясната. Двамата преплетоха пръсти, за да не се изгубят, и не спираха да говорят, за да прогонят ужаса, който със сигурност щеше да ги връхлети, стига да намереше начин.

— Хей, Ейми — каза Дан, — кога за последно сме се държали така за ръце?

— Не помня. Сигурно когато сме били малки, много малки. С мама и татко.

— Я ми кажи още веднъж как изглеждаше мама.

Той вече знаеше отговора. Беше го чувал поне сто пъти, но познатият разговор го успокояваше.

— Беше висока — отвърна Ейми, — с червеникавокестенява коса...

— Като твоята ли? — последва обичайният въпрос.

— На мама беше малко по-червена. На училищните представления веднага се разпознаваше сред публиката. Татко беше по-светъл, с... — Пауза. — Все по-трудно ми е да си ги представя и двамата. Като на стара снимка, върху която изображението избледнява.

— Ужас — промърмори Дан. — Не помня собствените си родители, затова пък гадната леля Биатрис... тя е като на светец билборд в главата ми.

— Имахме си Грейс — напомни му Ейми, за да го утеши.

— Грейс. — Името прозвуча като въздишка. — Мъчно ми е за нея, но понякога се питам защо ли.

— Грейс ни обичаше.

— Защо тогава не ни е казала за всичко това? — попита брат й. — Родът Кахил! Надпреварата! Едно малко предупреждение щеше да ни е от полза. Нещо от сорта на: „Добре де, днес си дете, което играе на «Супер Марио», но след два месеца ще се залуташ в тунел наскоро Европа, където дебне луд убиец...“.

Тряс!

В мрака сякаш блесна супернова. Ейми и Дан се бяха взирали, за да видят нещо в тъмнината, и сега широко отворените им очи направо ги заболяха. Дан забеляза силует на човек, който се отдалечаваше тичешком по прохода. Но още преди да го е разгледал инстинктивно вдигна ръце, за да закрие лицето си. След взрива се чу тътен, който предупреждаваше, че таванът всеки момент ще се срути.

Ейми чу как брат й надава вик, когато огромният скален отломък го удари по рамото. Двамата още се държаха здраво за ръце и затова тя усети, че момчето пада, заровено под камъните и пръстта.

— Дан!

Тя го затегли за ръката, въпреки че по нея се посипа градушка от ситни камъни. Намери отнякъде енергия да го дръпне с мамутска сила и брат ѝ се изправи, като плюеше пръст и не можеше да каже и дума.

— Ранен ли си? — попита го тя дрезгаво.

Той не ѝ отговори, само се пресегна в непрогледния мрак и опипа купчината камъни. Бяха препречили изцяло прохода. Дан се опита да ги изтика, но само събори малка лавина от камъчета, в която краката му останаха заровени до глезените.

— Едва ли ще можем да ги махнем.

Кошмарите връхлетяха Ейми като акули, които стесняват обръч около нея. Какво беше по-страшно от това да се загубят в мрака? Да бъдат *хванати* в капан... и да *умрат* в мрака...

Ейми се взря в неясните очертания на лицето на брат си и се опита да привлече зелените му очи. Точно тогава осъзна нещо.

— Дан... аз те виждам!

— Невъзмож... я чакай! И аз те виждам! Само очертанията ти. Но...

— Явно отнякъде прониква светлина — отсъди Ейми. — А щом има светлина, значи има...

— Изход! — изграчи брат ѝ.

Светлината беше съвсем слаба... не беше достатъчна да освети дори стените на прохода. Но явно я имаше... бледо сивкавооранжево сияние.

Все пак беше доста тъмно и те напредваха бавно. Каменният под стана по-неравен и Дан се препъна два пъти, а Ейми се блъсна в стената, когато тунелът зави неочаквано.

Тя почти не забеляза. Зад ъгъла сиянието беше по-силно. Ейми видя силуета на брат си, без да присвива очи.

— Ура! — възкликна Дан. Черният под отстъпи място на тесен правоъгълник светлина. — Таен проход! — Той се наведе, за да мине през малкия отвор. — Обзалагам се, че някъде тук има стълба... — Възгласът му беше последван от приглушен трясък като от удар. — Или може би не — простена момчето от долу. — Идвай. Май намерих нещо.

Ейми се промуши предпазливо през тясното пространство, като търсеше пипнешком с крак къде да стъпи върху скалата. Не след дълго видя какво е пропуснал брат ѝ — няколко вдлъбнатини върху стената.

Дан ѝ помогна да слезе в помещението, осветявано от газеници. След непрогледния мрак в тунела трепкащата оранжева светлина им се стори като прожекторите на стадион.

Ейми се огледа. Поне половината помещение беше запълнено чак до тавана с големи стари бъчви.

— Дали те не са ключът към загадката? — попита Дан.

Сестра му сви безпомощно рамене.

— Едва ли ще ни помогнат особено, ако не разберем какво има вътре.

Двамата се престашиха да се доближат още малко. Буретата изглеждаха много стари. По дъбовите им обръчи не пишеше нищо.

— Може би ще успеем да свалим едно и да го изтъркаляме навън.

Дан подложи рамо под една от бъчвите и затегли с все сила. Тя не помръдна. Ейми отиде при него, за да му помогне, и тогава забеляза старото писалище при стената, почти скрито от струпаните бурета. Върху наклонения му плот имаше един-единствен лист хартия.

Двамата Кахил се втурнаха да го разгледат. Не беше хартия, каквато се използва днес, а по-скоро пергамент, пожълтял и ронлив. Текстът върху него беше на немски и беше написан със старинен калиграфски почерк. Явно беше някакъв списък, в който се виждаха и думи, и цифри.

— Формула! — ахна Ейми.

— На какво? — сбърчи чело Дан.

— В първия ключ към загадката имаше съставна част от нещо — разтворимо желязо — напомни му Ейми. — Може би това е цялата рецепта.

Двамата замълчаха, за да осмислят значението на думите ѝ. Търсенето на съкровището беше планирано като маратон, а не като спринт, с ключове към загадката, скрити по всички кътчета на земното кълбо. Дали не се бяха натъкнали на някакъв дъвен „пищов“ с всички 39 ключа върху един-единствен лист? Дали вече не бяха спечелили надпреварата?

Ейми хвана внимателно пергаментата за краищата.

— Трябва да го занесем на Нели. Тя ще ни каже какво пише.

Дан нададе вик.

— Изгарям от нетърпение да видя лицата на Кобрите, когато ние се появим победоносно с всичките трийсет и девет ключа, докато те още търсят втория! И на Ирина — този път ще наема някой с черен колан, който да ѝ приложи кунгфу хватката. И на ония от семейство Холт — хм, за тях май ще трябва да наема цяла *войска* с черни колани...

— Нека първо се измъкнем оттук — напомни сестра му. Тя се огледа. — Тези огромни бъчви са внесени отнякъде...

— Хайде да тръгнем по газениците — предложи Дан.

От помещението с буретата започваха други проходи. След няколко завоя и чупки Ейми си даде сметка, че отново са се загубили. Тя погледна надолу към немските думи, написани с почерк с много заврънкулки върху пергамента в ръцете ѝ. Беше влудяващо: въпреки всички препятствия бяха намерили ключа към загадката, а не можеха да го занесат на човека, който беше в състояние да им го разчете.

Ейми погледна часовника си.

— Вече закъсняваме за Нели. Може би, след като не се появим, тя ще дойде да ни търси.

— Дано носи и рудничарска сонда — отвърна Дан, като внимаваше да не се подхлъзне по наклонения под. Най-неочаквано той посочи: — Леле!

В сякаш безкрайния тунел те зърнаха свод и отзад дебел каменен стълб. На него беше опряна...

— Стълба! — възкликна Ейми.

Те се втурнаха натам и погледнаха през дебелия метална решетка.

— Слънчева светлина! — зарадва се тя. Вече не се надяваше да я види отново.

Дан се качи на дървените пръчки по стълбата и бутна метала.

— Хайде, помогни ми!

Сестра му отиде при него на стълбата. С общи усилия двамата успяха да отместят леко тежката решетка. Прокънтят силен трясък. Те се промушиха през отвора и се качиха горе.

В широкото помещение имаше малки, старателно оправени легла, наслагани направо върху каменния под. Но това не беше най-забележителната им особеност. В долния край на всяко легло стоеше монах в черна сутана и с тонзура на главата.

В Ейми и Дан Кахил се впиха четирийсет чифта уплашени очи. Четирийсет уста се отвориха в почуда. Монасите бенедиктинци от „Свети Петър“ зяпнаха брата и сестрата така, сякаш не вярваха, че е възможно да има такива същества.

Един по-възрастен монах с тонзура, оброчена в бяло, забеляза пергамента, който Ейми стискаше.

Викът, който нададе той, беше нечовешки.

ГЛАВА 10

Братята бенедиктинци се втурнаха вкупом към нея и посегнаха да вземат безценния лист хартия. Ейми се скова от страх, но Дан беше готов за действие. Вече беше открил единствената малка врата в спалното помещение. Не знаеше къде ще ги изведе тя, но все щяха да се махнат оттук.

Той сграбчи Ейми за ръката и я затегли през плющящите черни сутани, като отбиваше протегнатите длани. Разбрали, че двамата са на път да избягат, монасите се вбесиха още повече. Някой хвана Ейми за ръкава, но Дан го избута с рамо като професионален футболист. Ейми прескочи един от бенедиктинците, който се канеше да ѝ се нахвърли, и двамата с брат ѝ хукнаха към изхода.

* * *

Във фиата Нели се беше притеснила много и на трийсет секунди поглеждаше часовника си. Къде ли бяха Ейми и Дан? Защо изобщо ги пусна на място, където дебнеше един от коварните им роднини от рода Кахил. Ако онзи негодник Алистър Ох им направеше нещо, Нели смяташе да му даде да се разбере с бастуна с намотана около него бодлива тел.

Тя се извърна към задната седалка, където котаракът се беше излегнал и вече не се чешеше.

— Закъсняват с половин час, Саладин. Къде ли са?

В този момент тя ги зърна — вървяха бързо през навалищата туристи. По-скоро тичаха. Изглеждаха доста размъкнати... и уплашени. Нели се взря зад Ейми и Дан в черната вълна, която ги настигаше. Десетки монаси в сутани гонеха през парка на абатството брата и сестрата.

Нели запали двигателя и отвори предната врата откъм другата страна.

— Качвайте се!

Не се наложи да го казва повторно на крадците на пергаменти. Те излязоха през портата и се метнаха в автомобила — същинска плетеница от ръце и крака.

— Да се махаме оттук! — подвижна запъхтян Дан.

Нели натисна с все сила педала за газта. Колата вече набираше скорост, когато Ейми затвори вратата. Дан погледна в страничното огледало и видя как ядосаните монаси се смаяват все повече и повече.

Гувернантката ги зяпна учудена.

— Какво стана там?

— Ние нямаме никаква вина — изпелтечи Дан. — Ония там са полудели. Приличат на Дарт Вейдървци в умален вид, само че без маски.

— Това са монаси бенедиктинци — възкликна Нели. — Хрисими люде! Повечето са дали обет за мълчание.

— Е, нарушиха го — каза й Дан. — Да знаеш само как ни проклинаха. Не им разбирам езика, но някои неща не се нуждаят от превод.

— Намерихме един ключ към загадката — обясни запъхтяна Ейми — и те не искаха да го взимаме. Сигурна съм, че е нещо важно! — Тя пъкна пергамента в ръцете на Нели. — Можеш ли да ни кажеш какво пише?

— Нека първо се поотдалечим от абатството — посъветва гувернантката, като въртеше волана по тесните улички на Залцбург. — Как ще обясните на фирмата за коли под наем, че автомобилът им е бил изпотрошен от гмеж превъртели монаси?

Дан беше нетърпелив.

— Ще купим и фирмата за коли под наем, и самото абатство. Този път уцелихме право в десетката!

Нели заобиколи центъра — така избегна задръстванията и излезе бързо при моста. Направиха няколко завоя и спряха на тиха уличка.

— Я да го видим този ваш „ключ към загадката“. — Нели взе пергамента.

— Според нас това е някаква формула — вметна развълнувана Ейми.

Нели се взря съсредоточено в калиграфския почерк и очите й се разшириха от изумление.

— Господи! Не мога да повярвам!

— Бива си го, а? — ухили се Дан.

— Но за какво е формулата? — настоя Ейми.

Гувернантката прочете още веднъж, после втори път пергаментата, сякаш за да се убеди, че не греши.

— Глупчовци такива! Това не е никакъв ключ към загадка... това е рецептата на бенедиктина.

— На бенедиктина ли? — повтори Ейми. — Имаш предвид онзи френски ликьор?

Нели кимна натъжена.

— Това е древна рецепта, разработена преди векове от братята бенедиктинци. Точно заради това са ви подгонили!

Ейми и Дан бяха смазани.

— За малко да загинем — простена момчето. — И то за нищо.

— Естествено е монасите да се ядосат — проплака и Ейми. — Явно сме им задигнали най-ценното, което притежават.

— Е, дори и да не е ключ към загадката, пергаментът ще изглежда страхотно в колекцията ми — опита да се утеши брат й.

— Дан! — избухна Ейми. — Трябва да го върнем.

— Успех — пожела й горчиво момчето. — Ако стъпим отново в абатството, онези хрисими люде ще ни откъснат главите.

— Не можем да го задържим. — Ейми бе непреклонна. — Дали да не им го пратим по пощата?

— Изгарям от любопитство да видя адреса: третата пещера вдясно след петдесетия тунел, вляво от сталагмита. На немски. — Той се прекатери през седалката и отиде отзад при котарака. — Ще седя при някого, който не е превъртял съвсем... какво има, Саладин? Ей, спрял е да се чеше.

— Тъкмо се канех да ви кажа, но нали се наложи да ви измъквам от братята християни. Докато вие бяхте в „Свети Петър“, аз заведох Саладин във ветеринарна клиника.

— Бълхи ли имаше? — попита Ейми.

Нели поклати глава.

— Лекарят свали нашияника и отдолу се показва това. — Тя бръкна в джоба си и извади мъничко електронно устройство с размерите приблизително на нокът. — Според него краищата на

джаджата са се впивали в кожата на котарака. И той се е чесел заради това.

— Но що за устройство е? — зачуди се Ейми.

— Ти изобщо ли не гледаш телевизия? — възмути се Дан. — С тази джаджа те следят къде ходиш. Слагат ти я и знаят всяка твоя крачка.

Нели се обърка.

— Че на кого му е притрябвало да следи един котарак?

Ейми разбра за какво става въпрос.

— Не котарака, а нас! Направили са го съперниците ни. Точно заради това не напредваме в надпреварата. Където и да отидем, някой вече го знае.

— Личи почеркът на Кобрите! — ревна Дан. — Дай им на богатите мамини синчета и дъщерички да купуват електронни джаджи, за да те мамят — много са тъпи, за да открият сами ключовете към загадката.

— Или Ирина — отсъди сестра му. — За КГБ това сигурно е детска играчка. Може да го е направил всеки от тях, дори господин Макинтайър. Помните ли, докато бяхме в Париж, Саладин беше именно при него.

— И какво ще правим сега с предавателя? — попита Нели. — Ще го счупим ли?

— Ще го хвърлим в канала — предложи Дан. — Нека измамниците ходят да го търсят с водолазни костюми.

Ейми стана сериозна.

— Знаете ли, това може би е златна възможност да отклоним съперниците. Не бива да я прахосваме само за да си правим шеги.

— Все не ме оставяш да се позабавлявам — нацупи се Дан.

— О, няма такова нещо, ще бъде забавно — увери го сестра му. — Слушайте...

* * *

Алистър Ох обикаляше с тежка стъпка залите в Къщата на Моцарт, като се подпираше по-често от обикновено на бастуна с диамантения връх. Вече знаеше къде се намира следващият важен ключ към загадката. Но докато беше тук, в Залцбург, не беше зле да посети дома на семейство Моцарт, за да се убеди, че не е пропуснал нищо. Човек никога не можеше да е сигурен.

Но докато вървеше сред музикалните инструменти и покъщината от осемнайсети век, той усети, че умората му тежи все повече. Вече не беше млад както едно време, когато беше изобретил подгривания на микровълнова печка бурито и беше натрупал цяло състояние. Вълнуващо време — уви, останало в миналото.

Той седна на една пейка за посетители, за да си почине. Сега парите почти се бяха стопили, точно както си беше отишла и младостта му. Последното, от което Алистър Ох се нуждаеше, беше тоя маратон по цял свят в търсене на гърнето със злато на Грейс Кахил.

Но какво само гърне със злато: баснословни богатства, неограничена власт. Така Алистър щеше да си върне славата от времето на буритото и да се прочуе още повече.

Миналата нощ той почти не беше мигнал. Всъщност го мъчеха угризения заради произшествието в тунела от предния ден. Не бяха предупредили Алистър, че малкият експлозив може да събори прохода. Той искаше само да посплаши Ейми и Дан. Да, те му бяха противници, а противниците трябваше да се побеждават. Но Алистър нямаше да си прости никога, ако с внуците на Грейс се случеше нещо.

Предната вечер той беше седял чак до два след полунощ, за да гледа новините по телевизията. Все щеше да разбере, ако е имало злополука с две американски деца. Проклетата Грейс, която им беше организирала надпреварата и сега всички в рода Кахил се бяха хванали гуша за гуша...

Алистър така и не си довърши мисълта. За да се пребори с умората и с недоспиването, той притвори очи — само за миг — но после бързо се унесе и заспа на пейката.

* * *

— Поредната къща на Моцарт. Страхотно е, няма що.

— Не съм я избирала аз — напомни му рязко Ейми. — Избрал я е чичо Алистър.

Нели се беше обадила във всички хотели в Залцбург, за да разбере къде е отседнал Алистър. След като два часа се криха зад смрадливия контейнер за боклук в уличката при хотел „Амадеус“, Ейми и Дан проследиха въззрастния си съперник до къщата, в която бе живял Моцарт.

Сега те се бяха спотаили в сянката на едно великолепно пиано и се взираха през старинните остъклени врати към високата фигура на пейката.

— Ето го и него — каза горчиво Дан. — Някакъв тип на милион години, който сигурно и на младини не е бил душата на компанията. Ей, защо не мърда?

Ейми видя, че главата на чичо Алистър е отметната назад, а устата му е отворена.

— Според мен е мъртъв.

— Ама наистина ли? — Дан се задави.

— Разбира се, че не, глупчо! Заспал е. Надявам се, че ще успеем да пъхнем преподавателя в джоба му, без да го събудим.

— Ами ако се събуди? — попита брат й предизвикателно.

Ейми извади от джинсите си мъничкото проследяващо устройство.

— Налага се да рискуваме. Чакай тук.

Тя се пъкна предпазливо през вратата. Беше рано и в музея още нямаше тълпи. Единствените други посетители в залата бяха млада двойка с норвежкото знаме отзад на раниците.

Ейми изчака норвежците да излязат. Тя се приближи на пръсти до потъналия в сън Алистър. Пресегна се бавно с преподавателя. Кореецът беше сложил ръка върху гърдите си и беше затиснал закопчаното сако.

Ейми нямаше право на грешки...

От гърлото на стареца излизаше звук, който наподобяваше нещо средно между хъркане и хълцане. Ейми застина — Алистър се

размърда, намести се и пак заспа.

Няма да стане. Докосна ли го, и ще го събудя...

Погледът ѝ падна върху бастуна, подпрян при коленете на Алистър, върху пейката. Тя го огледа с надеждата да открие вдлъбнатинка, където да мушне чипа.

Дан ръкомахаше от вратата. Сестра му го погледна нетърпеливо. *Какво искаш, глупчо?*

Накрая разбра какво ѝ показва той с въртеливите движения на юмруците си. Ейми стисна ръкохватката на бастуна и я завъртя. За нейна радост тя започна да се отвърта.

Чудесно: в горния край на ръкохватката имаше отвор, към който беше закрепен диамантът. Беше достатъчно голям, та Ейми да сложи в него предавателя.

Тъкмо да върне ръкохватката на мястото ѝ, когато забеляза, че самият бастун е кух. Защо не беше от масивно дърво? Сигурно защото...

Ейми вдигна долния край и надзърна. Вътре имаше нещо! Лист хартия, навит на стегната фуния, за да се побере в тесния отвор.

Това беше скривалището на Алистър!

Момичето хвана края на листа и го издърпа. Хартията беше ронлива и покафеняла с времето — въпреки че не беше чак толкова стара, както рецептата, която те бяха взели от монасите бенедиктинци.

Ейми я разгъна с треперещи пръсти. Написаното не беше на английски. Но Ейми не можеше да сбърка името:

Тя разбра само това, ала тутакси осъзна, че са търсели в абатството „Свети Петър“ именно този лист хартия.

Значи си ни изпреварил, помисли си тя, взряна в задрямалия мъж на пейката. Май сме те подценили.

Откъм чичо Алистър се чу гъргорене и клепащите му затрепкаха.

Без да губи и миг, Ейми затегна ръкохватката на бастуна и пак го опря на пейката.

Алистър продължи да си спи непробудно, без изобщо да подозира, че са му откраднали преднината направо от бастуна.

ГЛАВА 11

Поредният изключително важен документ, поредният чужд език.

— Не е немски — съобщи Нели.

— Така ли? — обърка се Ейми. — Просто реших, че щом сме в Австрия... хм, на какъв език е тогава?

Хотелската им стая в Залцбург беше малка и не особено уютна. Дан беше убеден, че от управата на хотела са наслагали слаби електрически крушки, за да не забележат гостите в каква дупка са настанени.

Гувернантката присви очи срещу документа.

— Според мен е на италиански. Не е от езиците, които знам.

Ейми и Дан я погледнаха недоумяващо. За пръв път Нели не можеше да им помогне като преводачка.

— Откъде тогава знаеш, че е на италиански? — любопитства Дан.

— Испанският и италианският си приличат доста. И тази дума — Venezia... явно става дума за Венеция, а тя е в Италия.

Ейми посочи датата: 1770 година.

— Тогава Моцарт е бил на четиринайсет години. Не помниш ли експонатите в музея? Някъде по онова време той е свирел из цяла Европа. Баща му го е завел на турне.

— Значи това е... — Дан се смръщи. — Това е плакат от осемнайсети век за концерт с основен изпълнител Моцарт.

— Във Венеция — довърши сестра му. — Следващият ключ от загадката явно е скрит там.

— Винаги съм си мечтала да посетя Венеция — усмихна се Нели. — Смята се за световната столица на любовта.

— Страхотно — обобщи Дан. — Жалко, че заминаваш за там с котарак порода египетска мау в гладна стачка.

Гувернантката въздъхна.

— По-добре с котарак, отколкото с единайсетгодишно хлапе с голяма уста.

* * *

Пътуването до Венеция им отне над пет часа. Дан направо щеше да полудее, докато седеше отзад заедно със Саладин. Изобщо не обичаше да пътува дълго с автомобил. А и беше вбесен и същевременно разтревожен, задето трябва постоянно да моли Саладин да хапне нещо. От баба им Грейс беше останало съвсем малко. Бяха длъжни ако не друго, то поне да се грижат добре за любимия й котарак.

За да бъде нещастieto му пълно, сестра му му дръпна дълга строга лекция колко важно било това пътуване и колко висок бил залогът.

— Дан, остроумията ти не ни помагат особено! Крайно време е да пораснеш и да погледнеш сериозно на нещата!

— Сериозно ли? — повтори той. — Затънали сме до гуша в сериозности. Трябва да се поотпуснем. Следващият ключ може да се окаже точно под носа ти, но ти няма и да го забележиш, толкова си погълната да си сериозна!

— Престанете! — ревна Нели. — Заради вас ще влезем в канавката! По тези автостради карат със скоростта на светлината!

— Не те карат със скоростта на светлината, а ти се влачиш като костенурка — възрази Дан.

— Не се шегувам! Докато аз тук съм бавачката — изгледа тя на кръв момчето, — гувернантката де... вие двамата ще намерите начин да не се карате. Ще преглътна някак безумните обстоятелства, ненормалните ви роднини и това, че ми се губите с часове. Но няма да допусна да се карате. Разбрахте ли? Вие сте в един отбор. Дръжте се подобаващо.

Настъпи мълчание и караницата спря също толкова внезапно, както и беше започнала. Те се поуспокоиха и след напрежението от приключението в Залцбург. Нели почти усещаше как двамата презареждат и се готвят за опасностите, които може би ги дебнеха. Да, бяха истински Кахил. Вероятно единствените свестни същества в целия род.

Накрая приближиха Венеция и крайбрежието. Но още преди да са навлезли в града, автомобилите по магистралата намалиха скоростта и

започнаха да пъплят.

— Ау! — възкликна Дан и се втренчи ядосан в тила на сестра си, която седеше отпред до Нели.

Тя почти не забеляза, че пътуват толкова бавно. Още от Австрия проучваше плаката за концерта на Моцарт.

— Какво правиш? Учиш италиански чрез осмоза ли?

Сестра му не обърна внимание на шегата.

— Тук има едно име, чудя се на кого е. Кой е Фиделио Рако?

— Сигурно друг музикант? — предположи Нели.

— Моцарт и сестра му са свирели сами — поклати глава Ейми.
— Не съм чела по време на турнетата им да е имало и трети музикант.

— Е, ако това наистина е плакат за концерт, този Рако може да им е бил нещо като агент — отбеляза Дан.

Сестра му се замисли.

— Логично е. Но не агент като днешните. По онова време гастролиращите музиканти са свирели по къщите на богатшите. Моцарт и Нанерл може да са били гости на Фиделио Рако. Дали ще успеем да разберем къде е живял?

— Лесна работа — подметна ехидно брат й. — Взимаме телефонния указател за 1770 година и търсим. Фасулско.

— В Италия сме — напомни му Нели. — Тук се казва „тирамисулско“. Ммм, трябва да хапна малко тирамису. Отбивката — допълни тя и като свърна от магистралата, покрай табелата ВЕНЕЦИЯ, подкара по широк булевард.

Точно пред тях имаше подвижна телевизионна станция с познати надписи.

— Вижте, вижте — посочи Дан, — телевизия „Юротейнмънт“. Същата, която организира партито в чест на Джона Уизард във Виена.

Най-неочаквано микробусът се прехвърли вляво, през две запълнени с автомобили ленти, зави рязко и подкара зад дълга сребриста лимузина.

Нели натисна клаксона и изкрещя:

— Ненормалник!

— След него — подкани припряно Ейми.

— Защо?

— Не питай, а *карай* — настоя момичето.

Воланът се завихри в ръцете на гувернантката, която успя да се провере през движещите се коли и да застане точно зад подвижната телевизионна станция.

— Жестоко! — ободри се Дан. — Гонитба на папараци.

Оказа се прав. Лимузината се опитваше да се изплъзне на микробуса. Но шофьорът му не се предаваше лесно. Зад тази високоскоростна игра на котка и мишка фиатът изпреварваше с трополене автомобилите, минаваше на червено и завиваше, за да не блъсне някой злочест пешеходец.

— Имах предвид друго, когато казах, че си мечтая да видя Венеция — започна да негодува Нели, която се беше надвесила над таблото. — Кой ли е в лимузината? Брад и Анджелина? Принц Уилям?

— Карай! — подкани пак Ейми. — Имам бегло подозрение кой точно е в нея.

Всичко се разигра за секунди. Лимузината се носеше шеметно към един мост, а подвижната телевизионна станция я следваше плътно. Колата зави, подскочи на рампата и подкара с бясна скорост по една пресечка. Шофьорът на микробуса се опита също да завие, но беше затиснат между движещите се автомобили. Телевизия „Юротейнмънт“ изчезна по моста.

— След кого да карам? — попита Нели.

— След лимузината! — отговориха в хор Ейми и Дан.

Фиатът зави още преди да се е качил на моста. Сега вече лимузината се движеше с нормална скорост. Пътниците ѝ смятаха, че гонитбата е приключила. Нели се стараеше да не се приближава много.

Продължиха да следват лимузината, докато тя не зави по една рампа и не излезе на дълъг път над огряна от слънцето лагуна.

— Сега какво? — попита Нели.

— Не ги оставяй да ти избягат — нареди Ейми.

— Чакайте — намеси се Дан. — Мислех, че отиваме във Венеция. На табелата пише... — Той присви очи. — „Трончето“. Браво на теб, Ейми. Сега пък отиваме в друг град.

— Не мисля — намеси се Нели. — Вижте!

Пред тях се откри великолепна гледка. Над проблясващата вода се издигаха блестящи куполи и камбанарии.

— Венеция — възкликна Ейми. — Точно като по картинките.

Дори Дан се възхити.

— Страхотно място, наистина — съгласи се той. — Жалко, че не отиваме там.

Нели ги прекара през дългия мост, като внимаваше между фиата и лимузината да има поне два автомобила. Накрая започнаха да се спускат към Трончето. Но вместо към град се приближаваха към нисък широк остров, покрит почти от край до край с хиляди автомобили.

— Паркинг? — озадачи се Дан.

— По-скоро прадядото на паркингите — поправи го Нели.

— Но кой оставя лимузина на паркинг?

Отдясно изникна огромен билборд. Ейми плъзна поглед по надписите на най-различни езици и накрая откри на английски.

— Сега разбирам, във Венеция е забранено да се влиза с автомобил! Трябва да оставим колата тук и да отидем с ферибот до града.

— А как се придвижват хората? — рече намръщен Дан.

— С лодки — обясни Нели. — Венеция е прорязана от десетки канали.

Лимузината спря точно пред входа на паркинга. От нея слезе униформен шофьор, който отвори задната врата. Появиха се двама мъже, единият слаб, другият по-висок и по-набит. Бяха с бейзболни шапки, нахлупени над тъмните очила. Но човек нямаше как да сбърка клатушкащата се походка на тийнейджър хип-хоп изпълнител.

Джона Уизард, както винаги, с баща си.

— Този тъпанар! — възкликна разтревожена Нели.

Дан също се обърка.

— Но щом листът хартия, на който пише „Венеция“, е у нас, как Джона е разбрал, че трябва да дойде тук?

Ейми успя само да поклати глава.

Те видяха как Джона Уизард и баща му се нареждат на опашката за ферибота до града. Шофьорът се качи отново в лимузината и потегли.

Нели сбърчи чело.

— Великият Господин Хип-хоп Баровец се реди на опашка с обикновените простосмъртни? Ама че работа!

— Тая забрана за автомобили започва да ми харесва — ухили се Дан. — Пред нея всички сме равни.

Ейми не беше особено убедена.

— На Джона му е по джоба да купи целия ферибот и да изрита всички останали. Щом ще ползва обществения транспорт, явно се опитва да се промъкне незабелязано в града. Бързо, паркирай колата. Хайде да видим къде отива Джона.

Паркингът на Трончето беше огромен, затова те се отдалечиха на половин километър, докато намерят свободно място. През това време фериботът спря на пристанището и пътниците започнаха да се качват.

— Побързайте! — Дан грабна Саладин и се затича към терминала. — Ако се наложи да вземем следващия ферибот, ще изпуснем Джона и повече няма да го намерим.

— Мъър — оплака се котаракът, недоволен от грубото отношение.

Над Трончето се понесе гърлена ниска свирка, от която алармите на доста от автомобилите запищяха. Фериботът беше готов да отплава.

Тримата се завтекоха към него с раници, които заподскачаха на гърбовете им. За щастие опашката от пътници беше дълга и фериботът закъсняваше. Дан метна Саладин върху мостика точно когато един униформен моряк слагаше веригата зад последния клиент. Котаракът затича по палубата и човекът от екипажа нямаше друг избор, освен да пусне Ейми, Дан и гувернантката им да се качат на борда при своя домашен любимец.

Пътуваха до Венеция само десет минути. Ейми, Дан и Нели внимаваха да не се приближават до Джона Уизард и баща му, дори се снишиха зад една преграда. Но беше излишна предпазна мярка. Джона и баща му явно бяха решили да не бият на очи. По време на краткото плаване стояха на перилата, свели лица към водата. Когато фериботът хвърли котва във Венеция, те първи от пътниците слязоха и забързаха по оживените калдъръмени улици.

Ейми и Дан Кахил и Нели ги следваха на известно разстояние.

— Качиха се на обществения транспорт, а сега се придвижват пеш — и всичко това в един ден — изуми се Дан. — Ако Джона продължи да се очовечава, ония с бонбоните „Пец“ ще престанат да продават кутийки с образа му.

Главните улици гъмжаха от хора и не беше трудно тримата да останат незабелязани. Но след няколко завоя Джона Уизард и баща му тръгнаха по безлюдна пряка с магазинчета от двете страни. Ейми издърпа Дан и Нели — да се скрият в един сводест вход.

Джона и баща му влязоха в магазин в средата на уличката. Ейми, брат ѝ и гувернантката зачакаха. Десет минути. После дваисет.

— Какво правят там? — учуди се Ейми.

— Сигурно богатите пазаруват по-дълго, защото купуват повече — рече Дан.

— Я да видим по-отблизо — реши сестра му.

Дан подаде Саладин на Нели и двамата с Ейми се приближиха предпазливо до магазина. На ярката неонена табела пишеше DISCO VOLANTE и имаше изображение на танцуващ диск, който се превръща в летяща чиния.

— Музикален магазин ли? — Дан направи физиономия. — Джона е Господин Чудо на звукозаписната индустрия. Ако иска да чуе нещо, ще му го пратят дигитално право на домашното кино в тузарската му къща. За какво му е притрябвало да си купува собствените си компактдискове?

Ейми се приближи внимателно до витрината и надзърна вътре. „Диско Воланте“ приличаше на музикалните магазини в Съединените щати: щендери със CD-та и старовремски грамофонни плочи, плакати на изпълнители и обложки на албуми, млад, леко размъкнат продавач на касата. И...

Ейми не повярва на очите си. Касиерът беше сам. Тя провери отново, като се претраши да се премести по-нататък и накрая застана точно в средата на витрината. Затърси по пътеките между щендерите и в звукоизолираната кабинка за прослушване в дъното. Никой.

Дан забеляза изумлението върху лицето ѝ.

— Какво има? Виждаш ли Джона и баща му?

— Няма ги.

Той отиде при сестра си на витрината.

— Току-що видяхме, че влизат!

— И аз не мога да си го обясня — сви рамене Ейми.

Върнаха се във входа и съобщиха на Нели какво са установили. Гувернантката подходи практично.

— Той може и да се казва Уизард^[1], но не знае да прави магии. Не може да се телепортира от магазин за компактдискове.

— Именно — съгласи се Ейми. — Джона и баща му или са още вътре, или са излезли през тайна врата. Налага се да претърсим магазина.

— Да — рече брат й. — Но как ще го направим, онзи стои на касата.

Ейми се извърна към Нели.

— Можеш ли да отклониш някак вниманието на продавача?

— Как да го отклоня? — застана нащрек гувернантката.

— Престори се например, че си се изгубила — предложи Дан. — Той ще излезе да те упъти, а през това време ние ще се шмугнем вътре.

— Ти си истински женомразец — тросна се Нели. — Щом съм жена, значи съм много смотана. А той е мъж и веднага ще се ориентира.

— Може би не си отгук — опита се да я успокои Дан. — Я чакай... ти *наистина* не си отгук.

Нели струпана раниците под една пейка и остави на нея Саладин със строгото:

— Сега си котарак пазач. Ако някой докосне раниците, разбуди дремещия в теб тигър.

— Мъър. — Котаракът порода египетска мау огледа неуверено улицата.

Нели въздъхна.

— Добре че наоколо няма никой. И така, влизам вътре. Бъдете готови.

Продавачът й каза нещо, може би „Какво обичате?“. Тя се усмихна, сякаш се извиняваше.

— Не знам италиански.

— А, американка! — Момчето говореше със силен акцент, но явно имаше желание да й помогне. — На ваше разположение съм. — То се взря в черния лак на ноктите й и в обичката на носа. — Вероятно обичате пънк?

— По-скоро нещо средно между пънк и реге — отвърна замислена Нели. — С нотки на кънтри. И с оперни вокали.

Продавачът я погледна озадачен.

Нели тръгна да обикаля между щендерите, като сваляше дискове отляво и отдясно.

— А, „Арктик Мънкис“, ето какво имах предвид. И „Бад Брейнс“... от осемдесетте. „Фу Файтърс“... трябва ми и един-два техни диска. Да не забравяме и „Линкин Парк“...

Продавачът гледаше стъписан как тя трупва огромна купчина дискове.

— Готово — оповести накрая Нели, като тръсна отгоре върху камарата „Най-големите хитове на Франк Дзапа“. — Това като начало е добре.

— Вие явно обичате музика — отбеляза касиерът, като я зяпаше.

— Не, клептоманка съм.

И тя изхвърча през вратата.

Момчето беше толкова стъписано, че трябваше да мине известно време, докато хукне да я гони.

Нели кимна многозначително по посока на изумените Ейми и Дан Кахил и се завтече презглава с товара си по калдъръмената улица.

— Fermati^[2] — викна касиерът и като едва си поемаше дъх, се втурна да я преследва.

Нели изпусна нарочно няколко диска и загледа доволна през рамо как продавачът спира да ги събере. Важното беше той да продължи да я гони, докато Ейми и Дан претърсват „Диско Воланте“.

Ужас, каза си внезапно тя, *започнала съм да мисля като ония от рода Кахил*.

Ако беше толкова ненормална, че да продължи да общува с този род, нищо чудно положението да стане още по-сериозно.

[1] Букв. „вълшебник“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Затворено (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Ейми и Дан огледаха педя по педя магазина, като търсеха скривалища под масите, зад щендерите и в дъното на склада.

Дан отмести една завеса, зад която имаше малък кабинет с отрупано с какво ли не бюро, мивка, котлон и допотопна кафеварка за еспreso, както и тясна баня. Оттук не можеше да се излезе. Той се опита да отвори прозореца. Беше запечатан от безбройните пластове блажна боя.

— Дан! — повика го сестра му. — Ела да видиш.

Тя беше в кабината за прослушване, тясно пространство зад звукоизолиращото стъкло. Вътре имаше стерео за CD. На пейката бяха оставени два чифта слушалки.

Дан почука по стените. Не поддаваха.

— Няма тайни проходи.

Ейми се намръщи срещу купчината дискове върху щанда.

— Не ти ли се струва, че избраната музика е малко странна?

Дан приклепна, за да прочете обложките. „Грийн Дей“, „Рейдж Агейнст дъ Машин“, Еминем, „Ред Хот Чили Пепърс“ и какво беше това? „Залезът на гения. Късните произведения на Волфганг Амадеус Моцарт“.

Той извади диска и го подаде на Ейми, която го постави в плейъра. Двамата си сложиха слушалките. Дан очакваше някакво тайно послание, затова се разочарова, щом чу струнен квартет.

Направи кисела физиономия на сестра си — толкова много Моцарт щеше да му стигне до края на живота. Огледа обложката на диска. Обичайните класически тъпотии: кантата, адажио, каденца. Ейми сигурно знаеше какво означават. Или щеше да се престори, че знае, колкото да го ядоса.

Той плъзна поглед към долния край на списъка: „Адажио KV 617 (1791 г.)“. Пак тези букви. Дан натисна копчето за превъртане, за да чуе последната творба.

Подът под краката им изчезна и те западаха, плъзнаха се по метален улей. Отстрани беше огледален и отразяваше стъписването им.

Ейми се хвана с две ръце за края на улея с отчаяната надежда да забави падането. Опита дори да забие в повърхността гумените подметки на маратонките си, но продължи да се носи надолу. Повърхността беше съвсем гладка и хлъзгава.

Какво?... Дори наум не успя да довърши изречението. Присви очи, но долу нямаше друго, освен мрак.

Не щеш ли, пред тях се отвори двукрила електронна врата и Ейми видя дъното, което се носеше шеметно към тях. Нямаше как да го избегнат. Тя се подготви да посрещне удара...

Удар не последва. В последния момент пързалката стана равна и те се приземиха върху мека възглавница. Скочиха изумени на крака. Пред тях се простираше коридор. Ослепителнобелите стени бяха покрити с картини. Някъде от дъното се чуваше приглушена класическа музика.

— Поредната къща на Моцарт ли? — прошепна Дан.

— Не — отвърна Ейми. — Някои от картините са съвременни. Прилича повече на музей на изобразителното изкуство.

Дан беше озадачен.

— Подземен музей, в който се влиза по пързалка от магазин за компактдискове?

Сестра му се взря в един портрет в богато украсена старинна рамка: мъж с лице, което отчасти беше в сянка, и с твърд бял рюш около врата.

— Почти сигурна съм, че това е Рембранд.

Брат ѝ направи физиономия.

— Накара ме да върна по пощата рецептата на монасите. Едва ли ще ми разрешиш да взема за колекцията си картина за един милион долара.

— Ако е оригинал, цената е някъде към петдесет милиона.

— Майчице! — Дан зяпна произведенията на изкуството, с които бяха украсени и двете стени на коридора. — Всичко сигурно струва... — Той ахна. — По света няма достатъчно пари, с които да се купят и половината от тези картини!

Сестра му кимна.

— Но има и друго. Грейс беше фанатична поклонничка на Рембранд. Имаше тонове книги, посветени на картините му. Досега не съм виждала тази.

— Фалшификат? — предположи Дан.

— Не мисля. Като стил е съвършена. И погледни... — Тя го поведе нататък по коридора. — Това със сигурност е платно на Пикасо. Но и то не е известно. Според мен може би сме в тайна галерия на неоткрити шедьоври.

— Какво общо има с Джона Уизард? — учуди се брат й.

Класическата музика свърши и един мелодичен глас съобщи:

— Това беше последната част от Недовършената симфония на нашия Франц Шуберт. Вие слушате Радио Джанъс — през цялото време само Джанъс. Следва уникален запис на Скот Джоуплин, който свири на рождения ден на Хари Худини.

Докато звучаха игривите ритми на рагтайма, изпълняван на пиано, Ейми внезапно разбра за какво става въпрос.

— Джанъс! Един от четирите клана в рода Кахил! Джанъс, Томас, Екатерина и Лусиан.

— Мразя ги тия от Лусиан — изсъска Дан. — Клана на Кобрите. И на Ирина — помниш ли как ни прилъга да отидем в щабквартирата в Париж?

— Според мен това тук е нещо подобно — пошушна тихо Ейми. — Само че на клана Джанъс.

— Кой прави щабквартира в картинна галерия? — попита Дан в недоумение.

Най-неочаквано Ейми разбра всичко. Сякаш пъзел от хиляда парчета се беше подредил като по чудо за стотна от секундата. След объркването й пред нея внезапно изплува цялата картина.

— Ами ако всеки от клановете в рода се отличава с някакво умение? — възкликна тя едва чуто. — Помниш ли, прочутите представители на клана Лусиан са предимно световни водачи, велики пълководци, тайни агенти и шпиони. Какво е общото между тези поприща? Стратегията, добре разработеният план — вероятно дарбата на клана Лусиан е именно такава!

— Добре де, но това пак не ни помага особено тук... — Изведнъж Дан се досети. — Значи твърдиш, че хората в клана Джанъс са творци?

Сестра му закима убедено.

— Хора като Моцарт, велик музикант. И Рембранд, и Пикасо...

— И Джона Уизард! — добави развълнуван Дан. — Според мен той е гадняр, но все пак е известна звезда.

— *Жестоко!* Джона е дошъл тук не току-така. Трябва да разберем какво търси и да го вземем преди него.

— Май забравяш нещо — посочи Дан. — Джона е от клана Джанъс. На него му е разрешено да бъде тук. А на нас — не.

— Грейс така и не ни каза от кой клан сме. Може би и ние сме Джанъс. Аз свиря на пиано.

— Погледни истината в очите, Ейми. Изобщо не свириш добре. А аз не мога да прокарам и с линейка права черта. Ние сме творци точно колкото хокейните шайби.

Тя въздъхна.

— Ще внимаваме. Не е задължително да разбират, че сме тук.

Двамата тръгнаха по коридора — подминаваха картини на майстори като Ван Гог и Анди Уорхол. На места коридорът извиваше, подът беше наклонен.

— Странно — учуди се Дан. — Сякаш слизаме по спирала все по-надолу под земята.

— Може би бастионът е с такава форма — предположи сестра му. — Не са разполагали с много място, затова са проектирали сградата във вид на тирбушон. Щом към клана се числят най-добрите художници, в него вероятно са и най-добрите архитекти.

Дан кимна.

— Ако продадеш няколко картини за по петдесет милиона долара, ще разполагаш с пари, с каквито можеш дастроиш каквото ти хрумне. Можеш да си наемеш и лична войска... — Той се притесни. — Как мислиш, дали наистина си имат лична войска?

Ейми само поклати глава. В тази надпревара единственото предсказуемо нещо беше, че родът Кахил и занапред ще си остане непредсказуем.

И никога не бива да подценяваш мощта на силите, изправили се срещу теб.

Коридорът стана по-широк и в него изникна истински боен самолет от Първата световна война с перка, монтирани по корпуса

картечници и двустепенни крила. От двете му страни беше нарисувана глава на индианец.

— Може би е произведение на съвременното изкуство? — предположи Ейми.

Дан я зяпна учуден.

— Това не е никакво произведение... това е най-страхотното нещо, което съм виждал на живо.

— Истински самолет ли?

— Не *какъв да е* самолет... а бойният самолет „Нюпорт“, управляван от Раул Лъфбъри. Един от най-великите асове през Първата световна война. — Той сбърчи чело. — Пък аз си мислех, че представителите на клана Джанъс са творци, а не асове от авиацията.

— Зависи какво наричаш „творец“ — каза замислена Ейми. Тя посочи една витрина върху стената, където беше изложена колекция от арбалети и пушки. — Стрелба с лък, стреляне по мишена, въздушни боеве. По високоговорителите разказваха за Худини, който е подхождал творчески, когато е трябвало да се измъкне.

— Страхотно — рече Дан. — Тия от клана Джанъс започват да ми харесват.

— Дан... насам! — извика Ейми, която държеше отворена вратата на хромиран асансьор точно зад макет на кабина на самолет „Ф-15“.

Той изтича при нея и се взря в схемата на етажите.

— А сега накъде? Скулптура... Кино... Стратегическо планиране? Защо в музей на изобразителното изкуство има и стратегическо планиране?

— Това не е само музей, забрави ли? — отвърна сестра му. — Това е щабквартирата на целия клан Джанъс, тук той обмисля стратегията си.

— Да, но стратегията за какво?

— Ами например за намирането на ключове към загадката.

— Е, не се увличай де — възрази Дан. — Началото на надпреварата беше обявено на погребението на Грейс. Изключено е кланът Джанъс да е построил за половин месец такова подземие, колкото и картини да са продали.

— На погребението започна официалната надпревара — поправи го сестра му. — А ключове към тайната е имало още от времето на

Моцарт, а може би и преди това. Обзалагам се, че клановете са знаели винаги за трийсет и деветте ключа. И за наградата, за голямата тайна, каквато и да е тя... именно заради нея са враждували през вековете.

Металните врати изсъскаха и се затвориха и кабината се запуска към търбуха на бастиона.

Дан погледна притеснен сестра си.

— Натисна ли нещо?

Ейми поклати разтревожено глава.

— Някой явно е повикал асансьора!

Обзе я страх. След броени секунди вратите щяха да се отворят отново и пред тях може би щеше да застане представител на клана Джанъс, който щеше да знае, че двете деца нямат какво да търсят тук.

Ейми се спусна към бутоните и започна да ги натиска напосоки, с надеждата кабината да не стигне до етажа, откъдето са я повикали. Асансьорът спря рязко. Дали тя беше успяла да го прати на безопасен етаж?

Докато разберем със сигурност, вече ще бъде много късно...

Първо чуха гласовете — не просто един-два, а врява, каквато вдига цяла тълпа.

— Хора! — изсъска Дан. — Да се махаме оттук!

Но хромираната врата вече се отваряше.

ГЛАВА 13

Ейми и Дан изскочиха от асансьора и се пъгнаха зад единственото място, където можеха да се скрият: бронзова статуя на Роден. Надзърнаха през свитата ръка на фигурата. Залата беше по-голяма от коридорите, които бяха видели досега. Из нея имаше транспаранти с изображения на прочути представители на клана Джанъс. Ейми загледа възхитена известните лица: Уолт Дисни, Бетовен, Марк Твен, Елвис, Доктор Зойс, Чарли Чаплин, Снуп Дог — списъкът продължаваше и продължаваше.

В помещението имаше трийсетина души, които се бяха струпали не при транспарантите, а около три сцени, опасали залата. На една имаше представление на традиционния японски театър кабуки. Върху друга се бяха наредили няколко художници в изцапани дрехи, които рисуваха със спрейове по платно, окачено на въртяща се плоскост. На третата мъже в огнеупорни костюми се дуелираха с мечове от горящи шпаги.

Дан се появи при лакътя на сестра си.

— На коя *планета* сме?

— Изумително — отвърна тя през дрезгав шепот. — Цяло общество, което прославя изкуството и съзидателното начало. Дано и ние се окажем от клана Джанъс. Въпросът е как да минем покрай тези хора.

Дан се замисли.

— Когато ходиш на кино, какво гледаш, зрителите или екрана?

— Какво предлагаш? — рече сестра му.

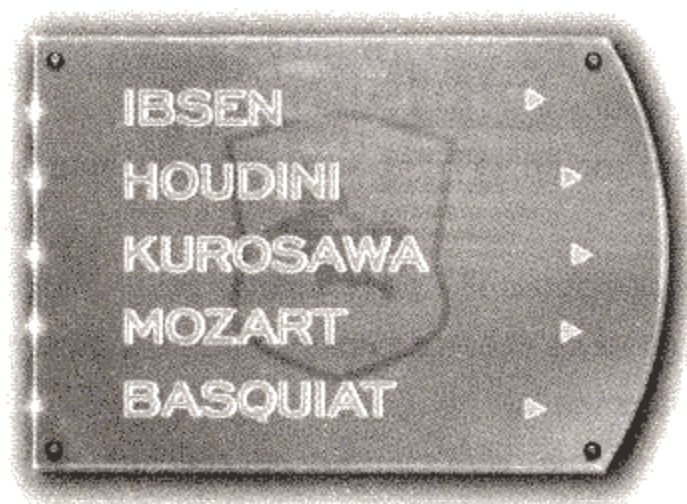
— Дали да не се слеем с множеството и да се измъкнем от другата страна?

Ейми не беше почитател на тълпите дори когато беше добре дошла. Чак ѝ се повдигна от мисълта да застане наред трийсет противници. От друга страна, това беше план — единственият им план. Опасно беше и да чакат. Въпрос на време беше някой да забележи, че двамата с Дан са се появили неканени.

— Хайде да пробваме.

Те излязоха бързо иззад статуята, но без да тичат — опитваха се да се държат, сякаш е съвсем естествено да са тук. Дан отиде при хората, наблюдаващи дуела с огнените шпаги. Ейми пък се присъедини към зрителите пред сцената с художниците със спрей, които сваляха от подвижната платформа поредното си творение: слънчев взрив от червени и жълти тонове. Отиде при тях в най-подходящия момент. Те започнаха да ръкопляскат все по-силно, Ейми също изръкопляска с тях. Притеснението ѝ беше изместено от възхищение. Беше успяла! Беше една от тях! Някакъв мъж я шляпна по рамото и за малко да я повали.

Момичето понечи да се отдалечи от прекалено въодушевения поклонник, когато видя табелата:

Моцарт! Кланът Джанъс не можеше да няма зала, посветена на най-известния музикант в него.

Ейми срещна погледа на Дан и понаведе съвсем леко глава по посока на табелата. Брат ѝ кимна. Както обикновено, ключ към всичко беше Моцарт.

Всички се бяха загледали в изпълнителите и за Ейми и Дан не беше трудно да се измъкнат от атриума и да тръгнат по поредния коридор с произведения на изкуството от двете страни.

Подминаха две галерии, посветени на изтъкнати представители на клана Джанъс в рода Кахил, и накрая излязоха при врата, на която пишеше МОЦАРТ: ВОЛФГАНГ, МАРИЯ-АНА, ЛЕОПОЛД.

— Кой е Леополд? — попита Дан.

— Баща им — обясни Ейми. — И той е бил прочут музикант. Посветил е живота си на това да разкрие таланта на своите деца, и най-вече на Волфганг.

Залата беше по-малка, но спокойно можеше да се намира в някой от музеите, които бяха посетили — беше с красиви музикални инструменти и мебели от осемнайсети век.

— Тези типове тук удрят в земята всички къщи на Моцарт — отбеляза Дан, докато разглеждаше една стена с витрини от пода до тавана, запълнени с написани на ръка нотни листове. Очите му се спряха на дебел том на най-долния рафт. — Какво ли е това? Май книга, написана от бащата на Моцарт.

— „Методът на цигулката“. През осемнайсети век е бил най-ценният учебник по цигулка в света. — Ейми си пое дълбоко въздух. — Дан... когато е бил на три години, Моцарт е свирел на клавесин! Помисли само: на тази възраст ти си бил още в пелени, а това малко момченце е натискало клавишите и е търсело „ноти, които се харесват помежду си“.

— Може и Моцарт да е бил с пелени — започна да се отбранява брат й. — Това, че си гений, не означава непременно, че знаеш да използваш гърне.

Ейми огледа множеството експонати и спря поглед върху витрина в средата на залата. В нея бяха изложени три пожълтели листа хартия, покрити с почерк със заврънкулки.

С много познат почерк...

— Липсващите страници! Които са били откъснати от дневника на Нанерл!

— Какво пише на тях? — надникна над лакътя й Дан.

— Написани са на немски, глупчо — въздъхна отчаяна сестра му. — Трябва да ги извадим и да ги покажем на Нели.

— Ще бъде доста сложно — отбеляза тъжно Дан.

Той показа някакво устройство, свързано с витрината. Малък поднос от бял порцелан, разположен зад източник на ярка светлина.

— Виждал съм снимки на този уред. Казва се скенер на ретината. Слагаш брадичка върху пластината и светлината разчита окото ти.

— Може би твоите очи ще минат проверката — предложи Ейми. — В рода има четири клана — вероятността ретините ни да са на клана Джанъс е едно към четири.

— И три на четири е, че нямаме нищо общо с него. Ейми, тези тук са окачили по стените картини за милиони долари, а ние се опитваме да измъкнем единственото нещо, което са сложили под строга охрана. Не разбирам много, но все пак е ясно, че ако се опитаме да духнем със страниците и ни заловят, отмъщението ще бъде чудовищно.

Ейми се отдалечи от скенера. Нямахме никакво съмнение — представителите на рода Кахил не си поплюваха. Залогът бе господството над света и който рискуваше, можеше да загуби живота си.

Тревожните ѝ мисли бяха прекъснати от прочут глас, който каза от коридора пред залата, посветена на Моцарт:

— Това място е жестоко, човече. Мама не ми е споменавала, че всички тия знаменитости са от рода Кахил...

ГЛАВА 14

Дан пребледня като платно. Извърна се към сестра си и изрече само с устни:

— Джона!

Тя го дръпна зад семейния клавесин на Моцарт. Там те се снишиха — не смееха дори да си поемат дъх.

— Наистина внушително — съгласи се друг глас, с италиански акцент. — Джанъс безспорно има принос за изкуството, с какъвто не може да се похвали никой друг род в историята на човечеството.

— Продължаваме традицията — провлече Джона.

— Ето един експонат, който представлява особен интерес за американците — обясни мъжът на Джона. — Вероятно най-възпроизвежданото изображение на всички времена — портретът на първия ви президент Джордж Вашингтон, който вече повече от век се отпечатва върху всички американски банкноти. Дело е на Гилбърт Стюарт, който го е нарисувал през 1796 година. Моминското име на прабаба му е Гъртруд Кахил.

— Върхът — каза Джона. — Но аз си мислех, че картината е в Бостънския музей за изящни изкуства.

В гласа на домакина се долавяше огромно отвращение.

— Там е изложена само грубата скица. Почти цялото платно е оставено празно. Тази картина тук е... как ли го наричате вие, американците?

— Истинското произведение — предположи Джона.

— Esattamente^[1]. Повечето художници от клана Джанъс запазват за нас най-добрите си творби. Напомнете ми да ви покажа завършената „Звездна нощ“ на Ван Гог. Лунното затъмнение е невероятно. А сега елате с мен...

Ейми надзърна отстрани на клавесина. Видя, че с Джона и баща му върви висок слаб мъж с гарвановочерна коса, завързана на конска опашка. Те спряха пред витрината с липсващите страници от дневника.

— Ето онова, заради което, струва ми се, сте дошли — събщи Конската опашка. — От дневника на Мария-Ана Моцарт.

Ейми и Дан се спогледаха изумени. Нима бяха дошли чак тук само за да видят как Джона Уизард грабва под носовете им наградата?

Джона се взря в скенера за ретини.

— Сериозни мерки за сигурност. Тези листове вероятно си заслужават.

— Честно казано, и ние не сме наясно защо тези страници са толкова ценни — подхвана с извинителен тон домакинът. — Но през вековете клановете са си ги оспорвали доста често. Решихме, че е разумно да вземем мерки.

— Джона не се подлага на проверка със скенери — намеси се също бащата на Джона. — Очите му са застраховани за единайсет милиона долара в лондонския „Лойдс“. — Той почука подразнен по блекбърито. — Тук, долу, няма сигнал.

— Споко, татко. Нищо няма да ми стане, ако веднъж се подложа на проверка.

Той опря брадичка върху пластината и се взря в светлината. Чу се писукане, после компютризиран глас обяви:

— Проверката е осъществена, самоличността е потвърдена... Уизард, Джона, майка — Кора Уизард, член на Върховния съвет на Джанъс, баща — Бродерик Т. Уизард, не принадлежи на рода Кахил, ограничен достъп до бастиона на Джанъс.

Господин Уизард се смръщи. Явно не беше особено радостен, че е гражданин второ качество в Джанъсленд.

Конската опашка надяна латексови ръкавици и подаде един чифт и на Джона. После плъзна вратата в бронираното стъкло, извади страниците на Нанерл и ги връчи на младата знаменитост.

— Ще ги прегледате, разбира се, в кабинета ни. Не можем да допуснем те да бъдат изнасяни от бастиона.

— Жена ми със сигурност ще се интересува защо сте въвели тук режим като във въоръжен лагер — дори за сина й — промърмори господин Уизард.

— Жена ви собственооръчно е написала правилника ни за сигурност — изсумтя високомерно екскурзоводът.

— Остави, татко — успокои го Джона. — Мама няма нищо против, аз също.

Тримата излязоха от залата, посветена на Моцарт. Ейми скочи и понечи да тръгне след тях, но Дан я задържа с желязна хватка.

— Какво смяташ да правиш? — изсъска той. — Да нападнеш Джона Уизард насред щабквартирата на Джанъс ли?

— Не бива да допускаме той да си тръгне — възрази сестра му. — Това означава да му преотстъпим победата в цялата надпревара.

— Ако те заловят, няма да промениш нищо! — настоя брат й. — Тук е негова територия. Ще се наложи да се бием с тълпа превъртели художници, които ще ни откъснат главите, защото обичат тъпите си музейни експонати повече от самия живот!

Ейми се сепна, после се преизпълни с решителност.

— Прав си! Те ще направят всичко, само и само да защитят своите произведения на изкуството. Ела!

Тя изтича в коридора. Дан я последна, объркан, но готов за действия.

Джона Уизард, баща му и техният домакин влязоха в атриума, като спряха да погледат художниците със спрейовете и въртящата се сцена. След миг щяха да се слоят с множеството. Ейми и Дан трябваше да действат сега или никога.

Тя се стрелна покрай Джона, скочи на сцената и грабна от един изумен художник флакона с червена боя.

Джона я посочи.

— Ей, това не е ли...

Но още преди да е довършил въпроса си, Ейми отново скочи долу. Само след няколко секунди щеше да се превърне в център на вниманието, но страхът й от тълпите беше последното, за което мислеше сега. Всяка клетка в тялото й беше насочена към онова, което смяташе да направи.

Конската опашка се извърна към нея.

— Коя сте вие? Как сте проникнали тук?

Ейми изтича при легендарния портрет на Джордж Вашингтон.

— Никой да не мърда! — заповяда тя и насочи боята към картината върху стената. — Една крачка, и от Джордж няма да остане нищо.

Очите на Конската опашка се разшириха от ужас.

— Само да сте посмели!

— А вие какво си мислите — намеси се Дан. — Това е сестра ми. Доста луда е.

Джона пхна страниците от дневника в якето си.

— Какво искате, Кахил?

— Листовете, които се опитваш да скриеш — отговори му Ейми. — Дай ги.

— За какво са ви? — изпелтечи Джона, който не можеше да повярва, че Ейми и Дан са го надхитрили тук, в бастиона на собствения му клан. — Боклук. Тъкмо търсех кошче за отпадъци...

— Давай ги, Уизард — ревна Дан.

— И дума да не става.

Ейми размаха флакона с боята само на два-три сантиметра от лицето на първия американски президент.

— Не ме е страх да я използвам!

— На друг ги разправяй тия! — отвърна Джона.

Но колкото и да се правеше на смел, увереността му беше подкопана и в прословутото му държане се появяваха пукнатини.

— Напръскай го, сестричке — подкани Дан. — Превърни го в Червена куртка^[2].

Ейми се подвоуми, замъчиха я угризения. Картината беше безценна, влизаше в американската съкровищница, а тя се канеше да я унищожи. Но не го ли стореше, двамата с брат й бяха обречени. Как изобщо се беше стигнало дотук?

Тя си пое дълбоко въздух и се приготви да излее боята.

— *Heee!* — извика Конската опашка с глас, който прозвуча като сирена при въздушно нападение. — Вземете страниците! Само не съсипвайте картината!

— Нямате право! — възмути се бащата на Джона. — Това място може и да прилича на музей, но не е. Искате да предадем на врага жизненоважна информация! Става дума за много повече от някаква си картина!

— Вие, сър, не сте от клана Джанъс — избухна Конската опашка. — Хора като вас никога няма да оценят неповторимата и неотразима жизнена сила на което и да е произведение на изкуството... камо ли на един безценен шедьовър!

— Последна възможност! — възкликна Дан.

Джона се поколеба. Разбираше защо Конската опашка е толкова огорчен — картината с Джордж Вашингтон беше част от историята на Джанъс. Баща му обаче знаеше, че листовете от дневника... търсенето на ключовете към загадката, надпреварата могат да са съдбата на клана. Какво трябваше да избере Джона? Президентът или Нанерл? Миналото или бъдещето? Той запристъпва притеснено от крак на крак — не беше свикнал да е нерешителен и да не знае как да реагира.

Ейми срещна погледа на брат си. Никога нямаше да им се усмихне по-добра възможност. Тя завъртя флакона с боята и го изпразни върху лицата на Конската опашка, на Джона Уизард и на баща му. Докато тримата се суетяха и бършеха боята, която им смъдеше в очите, Дан скочи. Издърпа страниците от дневника от Джона, който не беше в състояние да му се противопостави, и двамата със сестра му побягнаха по коридора. Последното, което чува, преди да се включи оглушителната аларма, беше гласът на Конската опашка, който увери Джона и баща му:

— Не се притеснявайте. Няма да стигнат далеч.

Ейми и Дан тичаха презглава по коридорите, като слизаха все по-надълбоко в спираловидните подземия на комплекса.

— Не трябва ли да се качваме, вместо да слизаме? — попита запъхтян Дан, който стискаше в сгъвката на ръката си листовете, все едно са топка за ръгби.

Ейми кимна задъхана — наистина трябваше да се измъкнат час по-скоро, но в думите на брат ѝ имаше логика. За да избягат, трябваше да намерят как да излязат от бастиона. Тичаха в погрешна посока.

В този миг Ейми зърна тясна врата. Беше отчасти закрыта от модерна художествена инсталация: висока пирамида от кутийки за безалкохолни напитки. И зад нея...

— Стълбище! — Тя сграбчи брат си за ръката. — Да вървим!

— Я! — изникна отнякъде Джона — познатото му лице беше оцветено в червено. — Никога няма да се измъкнете! Върнете се, все ще измислим нещо!

Виковете му почти не се чуваха от алармата.

До него застана и баща му, следван от Конската опашка и още неколцина от клана Джанъс. Нямаха вид на хора, които искат да „измислят нещо“. Излъчваха чиста, неподправена ярост.

Ейми и Дан Кахил се разбраха мигновено, като с радар: *хайде!*

Хвърлиха се върху пирамидата, при което върху преследвачите им се посипа лавина от кутийки. Чуха се ядосани стъписани викове — Джона и другите от клана Джанъс започнаха да се пързалят и да се препъват в хилядите празни кутийки.

Под звуците на пищящата аларма Ейми и Дан хукнаха нагоре по циментовото стълбище.

— Къде сме? — попита запъхтян Дан, докато тичаха. — Имаш ли някаква представа как да се върнем в магазина за дискове?

Ейми поклати безпомощно глава.

— Все има и друг изход!

Но сърцето ѝ се сви, когато излязоха на следващата площадка. В горния край, на около шест метра пред тях, стълбището беше препречено с метална преграда.

Дан се хвърли върху нея.

— Ау! — простена той и отскочи, като разтриваше рамото си.

Ейми се зае с катинара.

— Не става! — каза тя, като едва си поемаше въздух. — Трябва да намерим друг изход.

Те отместиха тежка завеса и се озоваха в единствения коридор дотук, по който не бяха наслагани произведения на изкуството.

— Какво смърди така? — сбърчи нос Дан.

— Боклук — отсъди сестра му. — Дори великите творци трябва да си изхвърлят някъде отпадъците. Трябва да ги изнасят. Сто на сто някъде наблизо има изход.

Бяха стигнали средата на коридора, когато от другия край изникнаха двама мъже в комбинезони. Ейми и Дан се взряха с присвити очи в мъждивата светлина към пламъците, подскачащи по шпагите им за дуелиране. До тях се появи и един от художниците със спрей.

О, не!, помисли си отчаяна Ейми. Всички в бастiona са хукнали да ни гонят!

Двамата с брат ѝ се обърнаха с намерението да побегнат назад, но Конската опашка, Джона Уизард и баща му бяха препречили пътя им за отстъпление.

Джона поклати глава и се изкиска уж състрадателно.

— Казвах ли ви аз бе, хора... няма откъде да излезете.

След малко Ейми и Дан щяха да бъдат притиснати между настъпващите представители на клана Джанъс.

— Имаш ли още чудеса? — попита през зъби Дан.

Ейми не отговори. Гледаше една ръчка точно по средата на стената. Не личеше да е свързана с нещо. Върху нея на няколко езика пишеше „Въздушен клапан“. Ръчката можеше да се завърти в две посоки: „Напомпване“ и „Изпомпване“.

Ейми продължи да я гледа втренчено. Нямахше представа какво представлява устройството, но едно беше ясно: едва ли щяха да се окажат в по-тежко положение. Тя завъртя ръчката на „Изпомпване“.

И нейното чудо стана.

[1] Точно така (ит.). — Б.пр. ↑

[2] По време на Войната за независимост в САЩ с червени куртки са били облечени противниците на Вашингтон — английските войници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Част от стената се завъртя, зад нея се появи плексигласово помещение, пълно с вода, която се изсмукуваше със силен звук. Със скане се отвори херметичен клапан. Ейми и Дан не се поколебаха. Това можеше да е капан, и то смъртоносен. Но противниците ги бяха притиснали от двете страни и на двамата им се стори като единствения възможен изход.

Следван от сестра си, Дан тръгна пръв да се катери по металната стълба.

— Откъде се взе всичката тая вода? — озадачи се той.

— Намираме се във Венеция, глупчо! — Ръцете и краката на Ейми се движеха като бутала. — Каналите, забрави ли? Продължавай нагоре!

— Виж... — възкликна брат й. — Дневна светлина!

В късния следобед през решетката на канала светеше слънце. За миг Ейми беше обзета от паника. Решетките на канализацията бяха от желязо и тежаха стотици килограми. Ами ако двамата се окажеха приклепени?

Страхът й се изпари, когато Дан отмести с лекота решетката.

— Пластмаса! — прихна той.

Излезе от шахтата и издърпа сестра си. Огледаха се — да видят къде са. Намираха се на тесен каменен кей покрай един от прочутите канали на Венеция.

Дан беше изумен.

— Я... тук водата е шосе. И хората карат не автомобили, а лодки! Ейми кимна.

— Някои венецианци рядко стъпват на улица. Където и да ходят, пътуват по каналите.

Мигът, в който се почувстваха като туристи, отлетя бързо — те чуха кънтежа на стъпки по металната стълба и Джона извика:

— Насам!

Ейми и Дан хукнаха по тесен тротоар, който ги изведе на друг кей.

— Ау!

Дан спря като закован, и то точно навреме. Тротоарът свърши най-неочаквано и той за малко да се изкъпе заедно със страниците от дневника на Нанерл Моцарт в мръсната вода на канала.

— Какво ще правим сега? — изписка Ейми.

Загледаха как една моторница се приближава към малкия пристан, на който стояха. От нея скочи млада жена, която я завърза за пилоната и изтича в къщата на кея. Явно нямаше да се бави много, защото остави двигателя да работи, а ключа върху таблото.

Ейми погледна вдъхновеното лице на брат си.

— Това си е кражба!

Дан вече се качваше в лодката.

— Ще я вземем само за малко, обстоятелствата го налагат.

Той издърпа сестра си да се качи и тя, и я закрепил, когато малкият плавателен съд се разклати под тежестта им.

— Дръж се! — нареди момчето и дръпна ръчката.

Моторницата ревна оглушително, устреми се напред, но на около половин метър от кея спря рязко, а двигателят започна да недоволства.

— Забрави да развържеш въжето — рече Ейми и се наведе да го дръпне, после те запориха тесния канал.

Фалшивата канализационна решетка отзад се отвори още веднъж и оттам се показаха Джона, баща му и мъжът с конската опашка. Те се втурнаха към друг кей и скочиха в един катер. По петите ги следваха още неколцина от клана Джанъс. В мътната вода потеглиха още два плавателни съда.

Дан даде газ и се приближи до онова, което можеше да мине за фарватера. Издължените гондоли след тях заподскачаха като тапи. Гондолиерите им се заканиха с юмрук и започнаха да ги ругаят.

— Дан, това е лудост! — потрепери Ейми. — Ти не знаеш да управляваш лодка!

— Друг път не знам. Същото е като във видеоигрите.

Тряс! Гуменото уплътнение отляво на носа на моторницата се удари в края на стар каменен пристан. Малкият плавателен съд се завъртя като пумпал и Ейми се просна на палубата. Дан се беше

вкопчил с желязна хватка за ръчката и само това го спаси от същата участ.

Той се държеше на живот и смърт.

— Добре де, не е като видеоигрите, като на картинг е! А там нямам равен. Помниш ли карнавала?

Сестра му беше застанала на четири крака и се беше вкопчила в планшира.

— Остави карнавала! Измъкни ни оттук!

Той проследи погледа ѝ. Хората от клана Джанъс ги настигаха. Най-отпред бяха Джона Уизард и баща му, които криволичеха сред бавнодвижещите се гондоли.

Дан не взе добре един доста рязък завой. Моторницата изскърца и се блъсна в закотвена лодка, после рикошира в средата на канала.

Ейми беше ужасена.

— Ще ни удавиш!

— Какво искаш, да спра и да дам възможност на Джона Уизард и баща му да го направят? — не ѝ остана дължен той.

Точно отпред каналът се разделяше на три. Най-вляво започваше тесен и негостоприемен канал с много завой. Онези от Джанъс едва ли щяха да навлязат в него.

Дан се насочи натам.

— Страшно доволен съм, че преди време венецианците са ги издълбали тия канали!

— Според мен не ги е дълбал никой — възрази задъхана сестра му. — Венеция всъщност се състои от множество островчета, които са разположени съвсем близо едно до друго и образуват естествени канали.

— Добре де, и така да е. Жалко само, че тая тъпа лодка не е побърза.

Ейми се обърна притеснена.

— Може би сме им се изплъзнали.

Брат ѝ не беше убеден, че са успели.

— И да сме се изплъзнали, едва ли е за дълго. Слушай, ако Джона ни залови, е за предпочитане страниците от дневника да не са тук. Трябва да ги пъкнем някъде.

— Да ги пъкнем някъде ли? — повтори като ехо сестра му. — Бяхме на косъм от смъртта, докато ги изнасяхме от бастиона.

— Точно заради това трябва да ги скрием на много сигурно място. После ще изчакаме страстите да утихнат и ще се върнем да ги приберем.

— Но ние не познаваме Венеция! — рече напрегнато Ейми. — Ако скрием страниците, може и да не ги открием никога.

— Още една причина да намерим място, което е невъзможно да забравим.

— Например?

— Например като *това* тук.

Минаха под нисък мост на равнището на улицата край скромна църква — „Санта Лучия“. Там беше закотвено малко увеселително корабче, отчасти скрито под моста. Върху кърмата беше написано името: „Султан Саладин“.

Дан угаси двигателя и остави моторницата да се плъзне до другата лодка.

— Прекалено бързо... — извика сестра му.

От сблъсъка двата плавателни съда се разклатиха и Ейми едва не изхвърча зад борда. Тя погледна ядосано брат си.

— Толкова ли се налага да караш като луд?

— Пък аз си мислех, че се справям страхотно — обиди се той. — Както и да е, придържай моторницата, чу ли?

Ейми стисна перилата на „Султан Саладин“ и се учуди колко малко сила се иска, за да удържи моторницата. Дан се прехвърли на корабчето и затърси скривалище.

— Увери се, че е сухо — нареди сестра му. — Хартията ще се повреди, ако се намокри.

— Готово.

Покрай кърмата имаше вградени пейки. Дан отвори ципа на непромокаемите възглавнички по седалките, извади от якето си листовете на Нанерл и ги пъкна във виниловата калъфка.

Тъкмо се прекачи отново на моторницата, когато двамата с Ейми чуха рева на двигателите на трите катера на Джанъс. Те изникнаха шеметно иззад един завой на канала. Джона Уизард стоеше на носа на първия точно като някакво украшение в стил хип-хоп, сочеше и крещеше.

— Потегляй! — подкани Ейми.

Дан натисна с все сила ръчката и моторницата се устреми напред в облак изгоряло гориво.

Двамата разполагаха с известна преднина, но нямаше как да изпреварят преследвачите си — те бяха по-бързи. Можеха да се надяват единствено да им се изплъзнат в плетеницата от канали. Но точно тогава тесният канал се вля в друг, много по-широк, където се движеха какви ли не плавателни съдове.

— Големият канал — каза възхитена Ейми. — И това там е Риалто, един от най-известните мостове в света.

— Не ни трябва туристическа обиколка. Трябва ни място, където да изчезнем!

Моторницата навлезе тромаво в Големия канал. Дан се обърна назад. Джона и останалите от клана Джанъс бяха на около половин километър, но се приближаваха бързо.

Тогава той зърна сред десетките лодки лъскава яхта, последна дума на техниката, която стоеше точно пред моста Риалто. Първо предположи, че яхтата е закотвена там, но след като се взря, видя, че тя е на около пет метра от брега и се поклаща едва забележимо във водата.

Ако успеем да се пъкнем зад нея...

Той насочи моторницата към празното пространство между яхтата и дигата.

Ейми разбра какво прави.

— Мислиш, че ще се скрием ли? Няма да успеем!

Дан натисна ръчката.

— Ще успеем, ще видиш.

— Откъде си толкова сигурен?

Брат й не беше сигурен в нищо, но нямаха друг избор. Единственото, което можеха да направят, беше да се опитат да изпълнят този план.

И да се молят.

ГЛАВА 16

Ейми гледаше назад, убедена, че всеки момент там ще се появят Джона и другите от клана Джанъс.

В последния момент Дан натисна газта. Моторницата се плъзна в сянката на яхтата точно когато Джона изскочи в Големия канал.

Застанала на носа, младата звезда го огледа и в двете посоки. Ейми и Дан Кахил ги нямаше никъде.

Баща му затвори отворен мобилния си телефон.

— Опитах с всички познати по радиостанциите във Венеция. Точно сега над града няма хеликоптер, който да следи движението.

— Моторницата им е бавна — намеси се и Конската опашка. — Едва ли са стигнали далеч.

— Да се разделим — каза Джона. — Ние ще минем под моста и ще проверим в тази посока. Кажете на останалите да тръгнат в другата посока.

Конската опашка извика на колегите си от клана Джанъс какво да правят и двата катера се устремиха към завоя, водещ към залива при площад „Сан Марко“. После включи двигателя и мина с пърпорещия катер под сводовете на моста Риалто.

* * *

Едно око надникна над планшира на моторницата и загледа как Джона и останалите изчезват в далечината.

— Отидоха си — прошепна Ейми. — Сега какво?

Дан се свлече до нея.

— Не знам. Честно казано, не очаквах да се получи нещо.

— Хайде да си приберем страниците от дневника и да потърсим Нели — предложи припряно сестра му. — Онези от Джанъс все някога ще се появят отново.

Дан запали двигателя и се отдалечи от яхтата.

— Според мен ставам все по-добър. Не съм се удрял в нищо от... от десет минути.

— Това вече *наистина* е чудо.

До ушите им достигна тътенът на мощен двигател и водата зад луксозната яхта кипна.

— Потеглят — отбеляза Ейми. — Добре че не тръгнаха, докато тук бяха хората от клана Джанъс.

Когато малкият плавателен съд отиде в средата на канала, яхтата също се раздвижи и пое след него. Сянката на острия нос се извиси над Ейми и Дан.

Той натисна ръчката.

— Я да се махаме по-бързо оттук. Тези като нищо ще ни прегазят и ще решат, че са ударили златна рибка.

Те се върнаха назад по Големия канал и завиха по по-тесния, водещ към закотвения „Султан Саладин“, където бяха скрили листовите на Нанерл.

— Дан... Виж!

Двамата загледаха изумени как скъпата яхта навлиза с ловка маневра в по-малкия канал.

— За какво им е да вкарват такъв огромен плавателен съд в някакво си поточе? — попита озадачена Ейми. — Ами ако заседнат?

— Има само една причина — отговори мрачно Дан. — *Следят* ни.

— Защо? Яхтата не е на клана Джанъс.

— Може и да не е, но ни следи.

Дан натисна до дупка газта, но за яхтата не беше трудно да не изостава. Стига да поискаше, луксозният плавателен съд щеше да ги настигне.

Малките Кахил минаха с моторницата покрай старата църква „Санта Лучия“ и под мъничкия мост, където беше закотвен „Султан Саладин“. Ейми се обърна с примряло сърце и с изненада видя, че яхтата е изостанала доста и направо е спряла.

— Какво правят? — учуди се Дан. — Вече почти ни бяха настигнали.

— Яхтата е много висока! — досети се сестра му. — Горната палуба ще опре в моста!

— Ура! — Дан направи грубо движение по посока на яхтата, която вече се връщаше в канала. — Така ти се пада, тъпанар такъв!

— Не можем да вземем страниците от дневника — предупреди Ейми. — Джона не ни вижда, затова пък ни вижда онзи на яхтата, който и да е той.

Дан продължи да кара като бесен.

— Не се притеснявай. Ще го заблудим, ще направим едно кръгче и ще отидем да приберем страниците. — Той отпраши с бясна скорост по канали, които бяха прекалено тесни за по-голям плавателен съд. — Пазете се, нищо не разбирате от корабоплаване! Задава се капитан Дан! — Моторницата се блъсна в един каменен пристан и се разклати. — Опа!

— Дано знаеш къде сме — вметна притеснена Ейми.

— Успокой се де. — Дан подкара по поредния тесен канал и накрая пред тях се появи Големия канал. — Щом навлезем в него, лесно ще се ориентираме и ще намерим завоя за „Султан Саладин“.

Двигателят ревна недоволно, но Дан не прояви милост. Натисна газта докрай, та немощният мотор да покаже всичко, на което е способен. От вятъра в косата си момчето се въодушеви още повече. Само след няколко секунди щяха да навлязат в Големия канал.

— Ха! — възкликна ентузиазирани Дан. — Трябва ви нещо повече от лодка за един милион долара, за да надхитрите един представител на рода Кахил!

Най-неочаквано на пътя им се изпречи стена от лъскав метал. Допреди миг проблясващата необхватна вода на широкия канал сякаш ги зовеше, а сега пред тях изникна грамадата на яхтата, последна дума на техниката.

Отчаян, Дан се опита да завие, но не успя да спре. Двигателят се задави и угасна. Двамата с Ейми продължиха право напред, като стрела, по курса, който щеше да завърши със сблъсък.

Ейми чу, че някой пици, и позна собствения си глас. Дан замижа. Не му оставаше друго.

Моторницата се врязва в стоманения корпус и се разпадна като макет от балзово дърво.

Всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 17

Ейми вече не беше във Венеция.

Стоеше в странно подземие, изсечено във варовика под църква в квартал Монмартър в Париж. На стената пред нея имаше избелял стенопис на четирима роднини на име Кахил. Люк, Томас, Джейн и Катрин — предците, основоположници на клановете в рода Лусиан, Томас, Джанъс и Екатерина. И в далечината — горяща къща. Дори тогава, преди векове — междуособици, насилие, трагедия.

Пак сме се хванали гуша за гуша — този път заради 39-те ключа към тайната. За какво ли са се карали по онова време?

Образът се смени и изникна друга горяща сграда. Ейми позна със свито сърце собствения си дом от детството. Клетите ѝ родители, хванати в капан...

Тя се опита да превъзмogne мъката и да открие логиката. *Възможно ли е да помня това? Не съм видяла с очите си пожара. Някой ме е извел!*

Ейми и Дан бяха спасени. Майка им и баща им...

Скръбта я плисна с ураганна сила, на която тя не можеше да противостои.

Спрете...

Картината се смени и отстъпи място на нещо, което Ейми помнеше много добре. Погребението: тъмни облаци, тъмни костюми, тъмни воали. Сълзи... много сълзи, които въпреки това не бяха достатъчни. Скръбни лица, четиригодишният Дан, прекалено малък, за да разбере колко огромна е сполетялата ги трагедия, Грейс, която сега също беше мъртва и си беше отишла, ужасната леля Биатрис, господин Макинтайър, приятел или враг? Ейми нямаше как да разбере...

Далеч зад гробищата, в мъглата, стелеща се над парка, тя различи друг смътен силует, целия в черно.

Изключено. Няма начин да помня такова нещо!

Но техният враг се виждаше все по-ясно: бялата коса, пронизващия поглед. Устните му мърдаха. Той я викаше. Какво ли ѝ

казваше?

— Ейми...

Тя се събуди рязко. Дан беше застанал на колене, беше се надвесил над нея и я подръпваше леко за ръката. Косата и дрехите му бяха мокри. Ейми усети, че и нейната фланелка и джинси са студени и влажни, и размърда палци в подгизналите чорапи и маратонки. Цялото ѝ тяло беше на болезнени отоци и цицини. Устните на Дан се бяха подули. Едната му буза беше порязана.

Моторницата. *Произшествието...*

Ейми седна на тясната койка.

— Къде сме?

Помещението беше мъничко, но странно пищно, с красива тъмна ламперия и лъскави месингови ръкохватки по вградените чекмеджета и шкафове.

— Шшшш! — прошепна брат й. — Мисля, че сме на яхтата.

Сестра му се изправи разтреперана на крака. Палубата се разклати леко. Под тях се плискаше вода.

— Заключено е — съобщи Дан, след като забеляза, че Ейми гледа към затворената врата. — Чух отвън гласове. Но не мисля, че беше Джона.

Ейми изглеждаше притеснена.

— Имам лошо предчувствие, Дан. Ами ако сме се изплъзнали на клана Джанъс колкото да ни залови някой още по-отблъскващ?

— По-отблъскващ ли? — повтори като ехо брат й.

Тя прехапа устна.

— Как мислиш, дали не са Мадригалите?

Ако имаше нещо непредсказуемо в търсенето на трийсет и деветте ключа към загадката, то това бяха Мадригалите. Ейми и Дан не знаеха нищо за тях, ако не броим страховитото предупреждение на Уилям Макинтайър: „Пазете се от Мадригалите“. Адвокатът беше отказал да им даде повече подробности, но мрачното му лице и припреният тон издаваха достатъчно. Нямаше съмнение, че групата беше изключително могъща и вероятно нямаше да се спре и пред убийство.

Вратата се отвори рязко.

— Какво знаете за Мадригалите?

Тъмна коса, мургава кожа, красиво лице. Ейми все се чувстваше виновна, задето смята Иън Кабра за красив. Сестра му Натали влезе след него в кабината.

Така значи, не бяха Мадригалите, но положението не беше особено розово. От всички отбори най-безпощадни бяха Иън и Натали Кабра. И те като Ирина Спаска бяха от хладнокръвния, коварен клан Лусиан в рода Кахил.

— Ние знаем за тях повече, отколкото вие. — Дан издаде предизвикателно брадичка.

Натали завъртя очи.

— Никой не знае нищо за Мадригалите. Никой няма и представа кои са те.

— Никой, освен Грейс — избълва Дан, — и тя ни каза!

— Лъжец — пламна Иън.

Дан се усмихна.

— Докачлив си! Явно не обичаш някой да знае нещо, а ти — не.

— Майка ни и баща ни ни казват всичко — възрази високомерно другото момче. — Не като вашата ненагледна Грейс, която ви остави на тъмно, за да си строшите главите по време на надпреварата.

— Успокой се — каза Натали на брат си. — Той просто иска да те изкара от кожата ти... и успява. Уж си по-умен и от суперкомпютър, а понякога се държиш като пълен глупак.

— Какво искате? — попита Ейми.

— Само онова, което откраднахте от бастиона на Джанъс, нищо повече — отвърна благоразумно Натали.

— Не знам за какво говориш — отсече вироглаво Дан.

— Не ми се прави на ударен — тросна се Иън. — Макар и по рождение да си...

— Знаем, че някъде в плетеницата от канали съществува такъв бастион — прекъсна го сестра му. — Наслагали сме из цяла Венеция камери. Но когато Джона хукна да ви гони... е, не беше трудно да съединим точките.

— Бяхме в бастиона — призна си Ейми, — но не сме взимали нищо. Там долу има музей на изобразителното изкуство.

— Претърсете ни, ако не ни вярвате — допълни Дан.

— Сякаш вече не сме го направили — рече отегчена и отчаяна Натали. — Отслабнала си, Ейми. Според мен надпреварата не се

отразява добре на здравето ти.

Другото момиче не обърна внимание на заяждането й.

— Значи знаете, че ви казваме истината.

— Направо ми се гади от вас двамата — сопна се Иън. — Имате вид на хора, които са изпъзели от канализацията...

— Наистина сме изпъзели от канализацията — започна да се отбранява Дан.

— Нямаше да бъде голяма загуба, ако след взрива не се бяхте измъкнали от онзи тунел в Залцбург. Трябваше да му дадем на онзи стар дългуч по-голяма бомба. Така щяхме да се отървем от вас, оттрепки такива.

— Остави, Иън — въздъхна Натали. — У тях няма нищо. Капитане! — извика тя рязко.

На стълбата изникна набит моряк.

— Да, госпожице!

— Изхвърли от кораба тези двамата, промъкнали са се, без да имат право.

— Изобщо не сме се промъквали! — започна да негодува Дан. — Вие потопихте моторницата ни и ни извадихте от канала!

— Точно така — съгласи се Иън. — Върни ги пак в канала. И по-грубо, ако обичаш.

Върху лицето на капитана не се четеше нищо, докато той влачеше Ейми и Дан горе. Имаше желязна хватка, покрай която Дан си спомни как си е мерил силите със семейство Холт.

Вече беше нощ и те бяха заобиколени от светлините на Венеция. Бяха на Големия канал, на шест метра от брега, и се движеха бавно.

— Недейте, господине — примили се Дан. — Не го правете.

Мъжът не показва никакви чувства.

— Получил съм заповед.

И с едно-единствено движение вдигна момчето над перилата и го хвърли долу. То сви колене и цопна с плясък като топовно гюле. След секунди Ейми също падна на няколко метра от него във водата, като размахваше ръце и се опитваше да си поеме въздух.

Когато моторницата се беше блъснала, и двамата бяха припаднали и не помнеха какво е да си във водата. Тя беше леденостудена и сърцата им забиха със скоростта на парни чукове.

Тласкани от адреналина, Ейми и Дан стигнаха някак до края и се покатериха на дигата.

Дан се изтръска като мокро куче.

— Е, хайде да си приберем страниците от дневника.

— Не можем. — Ейми се обхвана с ръце в опит да спре треперенето. — Няма да открием трийсет и деветте ключа, ако и двамата премръзнем. Трябва да намерим Нели и да се преоблечем.

Дан погледна с омраза яхтата, която се отдалечаваше.

— Няма да е зле да вземем отнякъде и един гранатомет.

— Не се занимавай с тия Кобри. Ще им го върнем, като победим.

— Тук съм съгласен с теб — каза брат й. — Но къде ще намерим Нели? Имам чувството, че сме били в музикалния магазин преди цели сто години.

— Няма значение — отвърна уверено сестра му. — Нели е вярна. Няма да си тръгне без нас. Магазинът се казваше „Диско Воланте“. Дано шофьорите на водните таксита са чували за него.

Дан бръкна в подгизналия си джоб.

— Дано взимат и мокри евра.

* * *

Нели Гомес не помнеше някога да е била толкова притеснена.

Седеше сгърбена на дървената пейка и се вираше в мъждивата светлина пред „Диско Воланте“. Продавачът, който заради нея беше капнал от умора, бе затворил преди един час и си беше отишъл, без изобщо да забележи, че тя е още там и наблюдава магазина.

Къде ли бяха Ейми и Дан? Как изобщо беше възможно две деца да влязат в музикален магазин и да не излязат повече от него?

— Мъър — обади се Саладин от коленете й.

— Лесно ти е на теб — потрепери Нели. — Не носиш отговорност за ония ненормалници.

Вече близо четири часа тя умуваше над простия въпрос: кога да се обади в полицията?

Не го бяха обсъждали, понеже им изглеждаше немислимо. Ако Нели се свържеше с полицията, Ейми и Дан щяха да бъдат разкрити и рано или късно щяха да се озоват под попечителството на Социалната

служба в Масачузетс. И завинаги щяха да напуснат надпреварата. Но сега вече ѝ се струваше, че полицията ще ѝ помогне, което означаваше, че където и да са се озовали децата, животът им ще бъде спасен.

— Чакай тук — каза тя на Саладин, сякаш котаракът имаше друг избор.

Дори самата Нели не беше наясно какво смята да прави. Може би да запрати една тухла по витрината на магазина и да проникне вътре. Така вече щяха да я задържат не в един, а в цели два европейски града.

Точно когато се приближи до „Диско Воланте“, иззад ъгъла се показаха два силуета. Нели се пхна в един вход и загледа тайно новопоявилите се, които се приближиха бавно и уморено към музикалния магазин. Мъж и жена, но не с ръста на големи хора...

Щом позна Ейми и Дан, Нели се втурна и ги притисна в обятията си.

— Ах, вие... слава богу! Тъкмо се канех да... леле, вир-вода сте, защо?

— Наистина е дълго за обясняване — отвърна уморено Ейми. — Трябва да се преоблечем и после да отидем да приберем нещо.

— Ще ти обясним по пътя — обеща Дан.

Намериха една ниша, където, общо взето, можеха да се скрият. Ейми и Дан бяха премръзнали до кости и преобличането на открито си беше истинска мъка за тях. Но усетиха как, докато слагат сухите дрехи, кръвта им отново се раздвижва. След това дойде трудната част — да открият църквата „Санта Лучия“ пеш, а не по каналите. Лутаха се известно време и накрая попаднаха на туристическа будка, по чиито капаци беше нарисувана карта на града.

— Изумително — възхити се Ейми, докато вървяха по улиците и по мостовете. — Основателите на Венеция са взели купчина камъни и са я превърнали в един от най-красивите градове в света.

— Нека първо приберем страниците на Нанерл и тогава може би ще бъда в настроение да слушам историята на града — заяви Дан.

Докато се лутаха из тесните криволичещи улици, те се чувстваха като плъхове в лабиринт. Няколко пъти видяха къде искат да отидат, но не можеха да стигнат, защото на пътя им се изпречваше канал. Освен това в небето над Венеция се издигаха десетки куполи и камбанарии, а

те търсеха в тъмното. След повече от час най-после излязоха при малка каменна църква.

— Ето я — каза Дан. — Видя ли моста отзад?

Нощта беше тиха, в далечината се чуваше само пърпоренето на моторници. Ейми и Дан оставиха Нели и Саладин на предните стъпала на църквата и се промъкнаха зад нея при канала.

— Виж! — посочи Ейми.

Към водата водеше старинно каменно стълбище. Те се втурнаха надолу и застинаха.

Кеят пак си беше под моста.

Но „Султан Саладин“ го нямаше никъде.

ГЛАВА 18

Ейми въздъхна така, сякаш пусна прахосмукачка, която, още малко, и да засмуче брат й.

— Нищо де — каза си тя. — Само не изпадай в паника...

— Защо да не изпадам в паника? — попита горчиво Дан. — Ако има време за паника, то е точно сега. Какво е станало с корабчето?

— Ех, Дан — простена сестра му, — защо ти трябваше да криеш страниците на Нанерл на нещо, което може да се вдигне и да отплава?

Дан настръхна. В стомаха му се сляха болка, разочарование и безсилие, които се превърнаха в мътна отровна смес.

— Нямах голям избор, Госпожице Съвършена! Бях на моторница и ме гонеше половината клан Джанъс! И как ми помогна милата ми сестричка? *Ох, ти не знаеш да управляваш лодка!* Само това чувам от теб: не можеш, не бива, невъзможно е! Тогава спасих кожата ни!

— Не става въпрос за кожата ни — посочи Ейми. — Става въпрос за ключове към загадката, тоест за страници от дневник.

— Кобрите щяха да ни ги вземат, ако не ги бях скрил на „Султан Саладин“! — не й остана дължен Дан. — Мислиш ме за тъпо хлапе, което не е достатъчно зряло, за да проумее какъв е залогът! Ако искаш много да знаеш, ти не проумяваш, а не аз. *Надпревара, търсене*, кой е по-добър в тия неща, ти или аз?

— Не става въпрос да обстрелваме квартала с пиратки... — скастри го сестра му.

— Пак се държиш с мен като с малко дете! — избухна Дан. — Добре де, обичам пиратки! И водни балони! И бомбички! И лижа батерии! Експериментирам!

— Ти си същинска Мария Кюри.

— Аз поне опитвам — настоя Дан. — По-добре това, отколкото да седя, да си гриза ноктите и да умувам: *Да го правя ли, или да не го правя?*

Сестра му въздъхна тъжно.

— Добре де. Извинявай. Това пак не дава отговор на въпроса за един милион долара: какво правим от тук нататък?

Той сви рамене. Не беше готов да приеме извинението ѝ, но нямаше да спечелят нищо, ако продължаваха да се карат.

— Чакаме. Какво друго можем да направим? Корабчето вече е хвърлило веднъж котва тук. Може би ще се върне.

Ейми изрече думите, от които брат ѝ се страхуваше: ужасната възможност, надвиснала над тях.

— Ами ако не се върне? Ако сме изгубили завинаги страниците?

Дан нямаше отговор. Внезапно осъзна колко главоломно се е разиграло всичко. Пет часа във фиата, следенето на лимузината, „Диско Воланте“, бастионът на Джанъс, гонитбата по канала, Кобрите.

И сега това.

Идеше му да се свлече върху каменната алея и да спи цяла година. Беше толкова изтощен, че в клетките му не беше останала и капчица сила. На единайсет години се чувстваше стар.

Ейми явно го долови, защото го прегърна през раменете — да го крепи, докато се връщаха към църквата, за да съобщят на Нели за последния обрат.

— Нищо чудно да чакаме дълго — каза ѝ Ейми. — Дали да не намериш хотел и да не поспиш няколко часа?

— Ако вие двамата си въобразявате, че днес ще ви оставя и минута сами, значи сте се нагълтали с вода от канала — отвърна строго гувернантката. — Вървете и чакайте. Аз съм тук.

— Мъър — добави сънено Саладин.

Добрата стара Нели. Това, че ги подкрепяше, подобри малко настроението им. При мисълта, че някой ще се грижи за тях — някой, който е по-голям, пък било то и с няколко години — те изпитаха чувството, че едва ли не отново си имат родители. Това за тях беше светлинка в безкрайната пустош. Все пак, Ейми и Дан Кахил не бяха виждали от много време нищо в този мрак.

След като отидоха зад църквата и зачакаха отново, ги притисна жестоката истина. Ако не успееха да вземат листовете, прибрани във виниловата калъфка на възглавницата от „Султан Саладин“, щяха да се озоват в пълна безизходица.

Бяха се посветили изцяло на това търсене. Проваляха ли се, щяха да се превърнат чисто и просто в бегълци от Социалната служба В

Масачузетс. В бездомни сираци без минало и бъдеще, запратени на другия край на света, без никой и нищо познато.

Минутите се точеха като месеци, сякаш времето беше забавено от гравитационната черна дупка на положението, в което двамата бяха изпаднали. Те се прегърнаха, за да не зъзнат в студената влажна нощ, вледенени още повече от страха и несигурността.

Ейми се взря в светлините на Венеция, отразени във водата.

— Странно, а? Че на такова красиво място ни се случват толкова много лоши неща.

Дан не беше на нейната вълна.

— Дали да не откраднем друга лодка? Така поне ще можем да пообиколим каналите. „Султан Саладин“ е все някъде из тях. — Той погледна напрегнато сестра си. — Не можем да се откажем.

— А откъде да сме сигурни, че „Султан Саладин“ няма да се върне само минута след като сме тръгнали? Тук ще стоим и няма да мърдаме.

За Дан беше особено жестоко изтезание. Беше му по-лесно да прави нещо, макар и грешно, отколкото да седи и да бездейства. Първият час беше голяма мъка. Вторият вече беше истинска физическа болка. През третия двамата със сестра му се бяха вкочанили, съвсем се бяха отчаяли — звуците на града и шумът на моторниците бяха заглъхнали и сега се чуваха само плисъкът на водата и някъде в далечината музика на акордеон.

Още от самото начало знаеха, че вероятността да победят, е нищожна. Но и двамата не бяха очаквали разгромът им да има такъв вид: да сбъркат в избора на мястото, в което ще укрият няколко изключително важни листа хартия и което да се вдигне и да си замине.

Ейми и Дан се наведоха напред, както седяха на каменната пътека. Дали музиката наистина ставаше по-силна?

Веселата мелодия гръмна съвсем наблизко и иззад лакътя на канала се показва корабче, осветено като елха. На кърмата имаше хора, които се веселяха и празнуваха неудържимо.

На Ейми и Дан също им се прииска да се включат в празника. Пред тях беше „Султан Саладин“.

Дан се взря от здрача.

— Парти?

— Не — успя да промълви Ейми. — Сватба.

Младоженците се прегръщаха и се целуваха при кабината на щурвала, а няколко шаферки ги обсипваха с розови листенца. Ехтеше смях. Вдигаха се наздравници с шампанско. На малкия плавателен съд сигурно се бяха сместили петнайсетина души, включително акордеонист, който едва се крепеше на издадения нос.

Дан се беше вторачил във възглавницата на седалката, където беше скрил страниците на Нанерл.

— Във Венеция има пет хиляди лодки и корабчета, а аз да избира точно онази, която е от тунела на любовта! Какво ще правим? Веселбата може да продължи цяла нощ.

— Не мисля. Не виждаш ли?

Двама мъже в смокинги се мъчеха непохватно да привържат „Султан Саладин“ към кея при моста. След няколко опита все пак успяха, а бащата на младоженката за малко да падне през перилата в канала. Накрая закотвиха корабчето и сватбарите започнаха да слизат на брега.

Ейми и Дан се скриха зад един нисък зид, а гостите тръгнаха да се качват по стъпалата към църквата „Санта Лучия“. Най-отзад беше кумът. Преди да слезе от корабчето, той грабна възглавницата от седалката и затанцува с нея под съпровода на акордеона.

Ейми и брат ѝ затаиха дъх. Мъжът беше взел възглавницата с безценните страници от дневника.

Другите се засмяха и изръкопляскаха, когато, гушнал възглавницата, кумът затанцува с валсова стъпка към стъпалата.

По челото на Дан избиха ситни капки пот. Какво прави този палячо? Нима е толкова глупав, че да отиде на сватбата с възглавница?

В последния момент човекът хвърли възглавницата обратно на корабчето и тръгна с останалите сватбари нагоре по стълбата.

Ейми и Дан се спотаиха и притихнаха, докато гостите прекосяваха двора на църквата и влизаха вътре. Продължиха да се крият и да мълчат дори когато тежката врата се затвори. След толкова обрати днес очакваха едва ли не от небето да се стрелне метеорит, който, ако помръднат, ще ги превърне в пара.

Накрая Дан се изправи.

— Хайде. Ела да вземем страниците от дневника, докато не са ги откарали на меден месец.

* * *

Хотелът им във Венеция беше евтин, главно защото нямаше изглед към водата. Това беше единственото условие, поставено от Ейми и Дан Кахил.

— Не искам да виждам канали — отсече твърдо Дан. — Мразя ги.

Докато Ейми и брат ѝ стояха дълго под душа, за да се постопят и да се измият от водата в канала, която не беше от най-чистите, Нели се зае със страниците от дневника. Листовете бяха само три и бяха написани на ръка. Но съдържаша изумителна информация.

— Ей, хора, направо няма да повярвате — викна тя. — Не се учудвам, че някой е откъснал тези страници. От тях се вижда колко разтревожена е била Нанерл. Смятала е, че Моцарт полудява.

— Полудява ли? — повтори като ехо Дан. — Имаш предвид, че е стоял например на главата си и е бълвал монети.

— Натрупал е огромни дългове — обясни Нели, докато следеше с пръст немските думи, написани с много извивки. — Харчел е повече, отколкото е печелел. Но ето най-важното — онова, което е купувал, е било безсмислено и странно. Внасял е отвъд океана редки скъпи съставки.

Очите на Ейми щяха да изскочат, когато тя чу думата „съставки“.

— Помните ли *разтворимото желязо*? То също е съставка. Всичко това е свързано някак с трийсет и деветте ключа към загадката.

— Моцарт е участвал дейно — съгласи се Дан. — Точно както и Бен Франклин.

Нели отвори друга страница.

— В дневника се споменава и Франклин — ето тук. Моцарт е поддържал връзка с него. Знаете ли как го нарича Нанерл? „Нашият братовчед от Америка.“ И няма да повярвате кой още е бил от рода Кахил — не друг, а самата Мария-Антоанета!

— Роднини сме на френската кралица! — възкликна възхитена Ейми.

— И на австрийското кралско семейство — продължи Нели. — Именно това е било връзката. Мария-Антоанета и Моцарт се запознават още като деца. Когато се омъжва за бъдещия крал Луи XVI

и отива във Франция, тя става човекът, осъществявал връзката между Франклин и Моцарт.

Ейми беше толкова смаяна от важната информация, че за малко да пропусне редовете, написани с блед молив отстрани в полето, до широкия почерк на Нанерл. Изненадата ѝ беше придружена с прилив на чувства.

— Това го е писала Грейс — каза тя почти през сълзи. — Ще позная почерка ѝ, където и да го видя.

Дан я погледна стъписан.

— Баба е откъснала част от дневника на Нанерл?

— Може и да не го е направила тя, но по едно или друго време тези страници са били в ръцете ѝ. Тя е обикаляла по света. Подготвила е по най-различни начини търсенето на ключовете към тайната. — Ейми се взря с присвити очи в думите, написани с широк почерк до името на Мария-Антоанета, и прочете на глас:

Думата, струвала живота ѝ, минус музиката.

Дан въздъхна подразнено, но и с обич.

— Съвсем в стила на Грейс. Ясно като черен ден.

Нели се отчая.

— Какво ви прихваща всички вас от рода Кахил? Защо всичко трябва да се превръща в главоблъсканица? Толкова ли не можете ясно да кажете какво имате предвид?

— Тогава това няма да са трийсет и деветте ключа към загадката — напомни Дан. — А ще бъдат трийсет и деветте ясни изявления.

Ейми се замисли.

— Мария-Антоанета е най-известна с това: когато ѝ съобщават, че простолоудието се е вдигнало на въстание, защото няма хляб, тя отвръща: „Да ядат пасти“.

— Нима наистина човек може да стане известен с *такова нещо*? — направи физиономия Дан.

— Толкова ли не разбираш? — подразни се Ейми. — Не е имало пасти. Не е имало никаква храна! Тези думи се превръщат в символ на това, че богатите нямат никаква представа в какво положение са

бедните. Те допринасят за избухването на Френската революция. Именно тогава Мария-Антоанета е обезглавена с гилотината.

— Страхотно... гилотина — одобри Дан. — Сега вече става интересно.

Нели вдигна вежда.

— Значи според теб думата, която ѝ е струвала живота, е „пасти“?

— Минус музиката — допълни Ейми. — Какво ли означава?

— Ами... — започна да размишлява Нели. — Мария-Антоанета е знаела френски, значи...

— Я чакайте! — възкликна Ейми. — Знам за какво става въпрос. Грейс ми е казвала, когато бях съвсем малка.

— Как се получава така, че все си спомняш някакъв странен разговор с Грейс отпреди милион години? — попита Дан, готов да избухне. — Тя почина само преди няколко седмици, а аз почти не помня гласа ѝ.

— Този разговор отпреди много време е важен — настоя Ейми. — Ние я познавахме като страхотна баба. Но според мен през всички тези години тя е изпълнявала някакъв свой таен дневен ред. *Подготвяла* ни е за надпреварата — давала ни е информация, която ще ни трябва. Сигурно това е точно такава информация.

— Кое „това“? — подкани Нели.

— Мария-Антоанета е казала: „Да ядат пасти“ — когато я цитират, обикновено употребяват френската дума *brioche*^[1]. Но Грейс много внимателно ми обясни, че кралицата е използвала по-често срещаната сума за „пасти“ — *gateau*^[2].

— Пастите са си пасти. Нали? — обърка се Дан.

— Освен ако в този случай изобщо не става дума за пасти — предположи Нели. — Според Нанерл Мария-Антоанета е препращала тайните съобщения на Франклин до Моцарт. Това може би е някакъв код.

— Значи *gateau* е тайно съобщение, а *brioche* — не, въпреки че думите означават приблизително едно и също? — усъмни се Дан.

— Не знам какво означава — поклати глава Ейми, — но съм сигурна, че е част от пъзела.

Дан разглеждаше иззад рамото на Нели страниците на Нанерл.

— Има още една бележка — вижте!

Моливът, с който бяха написани редовете, беше още по-блед, но почеркът безспорно беше на Грейс. Този път бележката беше точно по средата на страницата.

РЕ > ДО ДИЕЗ

— Дали не е пяла? — озадачи се Дан.

— Чакай... написано е точно над едно име. — Ейми се взря с присвити очи в страницата. — Фиделио Рако.

— Онзи от плаката на чичо Алистър! — припомни развълнуван Дан. — Моцарт е свирил в къщата му!

Нели започна да превежда от немски:

— Тук пише, че е бил богат търговец и предприемач. Моцарт му е възложил да внесе някаква свръхскъпа стомана, каквато се е произвеждала само в Далечния изток. Нанерл обвинява Рако, че е взел прекалено много пари от брат й и го е вкарал в дългове. И познайте как го нарича.

— Гаден обирджия? — предположи Дан.

— Нарича го „братовчед“.

Очите на Дан се разшириха.

— *Поредният Кахил?*

Ейми извади лаптопа от раницата на брат си.

— Я да видим какво ще научим за този роднина от Италия.

[1] Букв. „кифла“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Букв. „сладкиш“ (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

В класацията на най-богатите и най-прочутите представители на рода Кахил Фиделио Рако определено се нареждаше някъде по средата. Дори по-надолу. Гугъл беше чувал за него, но търсенето на презимето му го разположи под „Автомобили Рако“ в Торонто и закусвалня „Рако“ във Флоренция и малко пред ирландската пивница „Рак О’Лам“ в Демойн. През осемнайсети век търговецът мултимиллионер сигурно е бил важна клечка, но композиторът, когото той беше докарал до просешка тояга, беше заслужил много по-почетно място в историята.

Макар и да не беше Моцарт, с несметното си богатство Рако беше създал сбирка, носеща неговото име, частна колекция, в която бяха изложени съкровищата и произведенията на изкуството, събрани от търговеца по време на пътешествията му по света. На другия следобед Ейми и Дан решиха да продължат търсенето именно там, след като оставиха Нели в хотела заедно със Саладин и с няколко разновидности на италианската котешка храна. Може би смяната на страната щеше да им донесе по-голям късмет и те щяха да успеят да сложат край на гладната стачка.

Колекцията беше изложена в дома на Рако от осемнайсети век, при което Дан отново изпадна още от самото начало в тих ужас.

— Къщата на Рако, Къщата на Моцарт — не спираше да мърмори той, докато вървяха по калдъръмените улици. — По-добре да я бяха нарекли Скучната къща.

Ейми вече губеше търпение.

— Защо само роптаеш? Това било скучно, онова било скучно! Ако в къщата намерим следващия ключ към загадката, тя ще се окаже най-нескучното място на света.

— Дано — съгласи се Дан. — И колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Вече сме близо — обеща сестра му. — Надушвам го.

— Аз пък надушвам само водата в канала — набръчка нос Дан.
— Ужас, едва ли някога ще я махна от носа си.

Ейми си помисли, че Венеция наистина е страхотен град за пешеходците, стига да знаеш къде отиваш. Стигнаха в „Колекцията на Рако“ само за двацет минути. Това кратко разстояние свързваше занемарения хотел с голяма каменна къща в очевидно много скъп квартал на града.

— Както гледам, добре е спечелил от сделката, с която е ограбил Моцарт — отбеляза Дан.

— Това не са само парите, които е взел от Моцарт — обясни сестра му. — Рако е бил един от най-богатите международни търговци. Имал е цяла флотилия от кораби навсякъде по света.

Брат ѝ кимна.

— Едно време нашите братовчеди са били важни клечки. А какво е станало с всички несретници в рода Кахил? С такива обикновени простосмъртни като нас с теб, които така и не са успели да забогатеят и да се прочуят.

На главния вход двамата бяха посрещнати от статуя на самия Фиделио Рако. Ако тя беше в цял ръст, излизаше, че търговецът милионер е бил много нисък — само четири-пет сантиметра по-висок от Дан. Но най-изненадващото беше, че Рако дрънкаше на мандолина и ако се съди от отворената му уста, явно и пееше.

Дан присви очи.

— Поредният представител на клана Джанъс?

— Това обяснява защо Моцарт се е обърнал именно към него да внесе специалната стомана — вметна сестра му. — Решил е, че човек от неговия клан няма да го измами.

— Погрешен ход, Волфганг — заяви мъдро Дан. — Никога не се доверявай на човек от рода Кахил.

Те влязоха в къщата и платиха солената цена на билета — двацет евро. Дори сега, векове след смъртта си, Фиделио Рако взимаше прекалено скъпо на хората.

Ейми и Дан тръгнаха да обикалят различните зали, където бяха изложени повечето богатства на света от осемнайсети век: коприна, тежък брокат, порцеланови изделия от Ориента, сребро и злато от Южна и Северна Америка, диаманти, слонова кост, невероятни дърворезби от Африка и красиви арабски и персийски килими.

— Изумително — прошепна Ейми на брат си. — Само човек от клана Джанъс може да се похвали с такъв изтънчен вкус!

Произведенията на приложното изкуство бяха наистина възхитителни, но от информационните табла се разбираше, че Рако дължи голямото си богатство на не дотам красиви стоки: чай, подправки и рядка японска сплав от стомана и волфрам, метала с най-висока точка на топене.

— Рако със сигурност е продавал на Моцарт именно тази стомана — отсече убедено Ейми.

— Волфрам — повтори Дан замислен, с отнесен поглед. — Чувал съм някъде за него.

Ейми не му повярва.

— Сигурен ли си, че не става дума за Волфганг?

— Не, за волфрам. Грейс ми е разказвала за този метал. — Той се извърна към сестра си. — Тя разказваше разни неща не само на теб, ясно ли е?

— Добре де — въздъхна Ейми, — какво ти е разказала?

Той се обърка.

— Не я слушах внимателно.

— Точно заради това тя разказваше най-често на мен — защото знаеше, че ти ще забравиш всичко.

Те тръгнаха по коридор с красиви мебели с позлата и дърворезба от всички кътчета на света и накрая се озоваха в кръгла зала. В средата имаше полиран махагонов клавесин, окъпан в синя светлина.

— Тук няма да влизам — отсече Дан. — Започва да ми прилича на клавесина на ти знаеш кого.

Ейми го стисна толкова силно за ръката, че едва не му пукна костта.

— Той наистина е на ти знаеш кого! Пише го черно на бяло — това е инструментът, на който Моцарт е свирил по време на гостуването си в къщата на Рако през 1770 година!

— Има само един проблем: това тук е клавесин. И не обяснява какво означава *PE > ДО ДИЕЗ*. И няма нищо общо с пастите на френски и на всеки друг език.

— И все пак всичко, което преживяхме, ни насочва към този инструмент — настоя сестра му. — Именно той ще ни даде следващия ключ към загадката. Сигурна съм.

Дан бръкна в джоба на джинсите си и извади намачкана книжна салфетка.

— Добре че не бях с този панталон, когато паднахме в канала.

— Какво е това? — изглежда го неразбиращо Ейми.

Той разгъна салфетката и върху нея се показва емблемата на железниците.

— Единственото, свързано с клавесина, е музиката. Това тук е музика.

Дан обърна салфетката — от другата страна беше вариантът на KV 617, който той беше възпроизвел във влака.

Ейми едва се сдържа да не изръкопляска.

— Ти си гений, Дан! Взимаме от Бен Франклин музикален ключ към загадката и го свирим на инструмента на Моцарт!

Те се огледаха. Клавесинът беше ограден с плюшени въжета. На вратата стоеше униформен мъж от охраната.

— Е, не можем да го направим сега — отбеляза Дан. — Онзи там ще ни откъсне главите, ако докоснем безценните му клавиши.

— Прав си — съгласи се сестра му.

— Изложбата затваря в пет — каза Дан. — Налага се да се скрием и да изчакаме.

* * *

Тоалетната в стил ар деко беше стара, вероятно от 20-те или 30-те години на двайсети век, с черни и бели плочки и с безупречни порцеланови мивки и тоалетни чинии.

Как изобщо можеш точно сега да обръщаш внимание на плочки и тоалетни, смъмри се Ейми.

Всъщност постъпваше правилно. Ако се притесняваше за онова, заради което бяха тук, щеше да си глътне езика от страх. Ами ако в къщата имаше аларма? Или цяла армия нощни пазачи? Какво означаваше *PE > ДО ДИЕЗ*? Как музиката можеше да се извади от френската дума *gateau*?

Беше прекалено сложно за ума на едно четиринайсетгодишно момиче.

А сега това беше най-важното. Ама че семейство! Да разбереш, че си потомка на Бен Франклин, на Моцарт и Мария-Антоанета...

Не може да се опише! Имаш чувството, че си се родил с кралска кръв! И си част от историята!

Но великите представители на рода Кахил от миналото не бяха нищо повече от история. Отдавна бяха мъртви и погребани. Кой днес бяха Кахил? Джона. Семейство Холт. Чичо Алистър. Иън и Натали Кабра. Ирина. Измамници, двуличници, мошеници и крадци. Хора, които се усмихваха и те наричаха „братовчедке“, а в същото време се пресягаха да ти забият нож в гърба.

Надпреварата уж беше подчинена на нещо възвишено и благородно — на възможността да предопределиш бъдещето. Но дотук приличаше по-скоро на телевизионно риалити шоу с името „Кой пръв ще забие ножа?“. От час на час ставаше все по-ожесточена. Дали всички от рода Кахил бяха толкова ужасни? Ейми не си представяше Моцарт да участва в гонитба с моторници или да взриви бомба в тунел. Докъде ли се простираше тази безпощадност?

Съобщиха, че пожарът, в който загинаха мама и татко, е възникнал случайно. Чичо Алистър твърди, че знаел „истината“. Значи ли, че къщата е била запалена умишлено?

Само при мисълта Ейми съвсем се обезсърчи. Думи като „надпревара“ и „награда“ превръщаха цялата работа в нещо като игра, но трагедията отпреди седем години не беше игра. Тя я беше лишила от любимите родители. Беше лишила Дан дори от спомена за майка им и баща им. Дори при най-незначителния намек, че става дума за умишлен палеж...

Изведнъж, най-неочаквано Ейми се почувства опустошена. *Дали да не се откажем? Дали да не се приберем в Бостън и да освободим Нели от тази отговорност? Дали да не се предадем на Социалната служба и да не проверим иска ли леля Биатрис отново да ни поеме...*

Въпреки всичко Ейми знаеше дълбоко в себе си, че последното, което ще направят, е да се откажат. Последното, което можеха да направят. Особено при положение че следващият ключ към загадката беше толкова близо. Те нямаха доказателства, че смъртта на родителите им е свързана по някакъв начин с рода Кахил. Но дори и да беше свързана — особено ако беше свързана — беше петдесет пъти по-важно Ейми и Дан да победят в надпреварата.

Тя се намести върху капака на тоалетната чиния и се опита да се поотпусне. Знаеше, че Дан прави същото в другия край на коридора, в мъжката тоалетна. Или може би той беше прекалено глупав, за да е уплашен.

Не, брат ѝ не беше глупав. Беше умен. Дори блестящ по негов си начин, въпреки че бързо губеше интерес. Именно той беше предложил да се скрият в тоалетните, докато изложбата затвори. Ейми просто го беше следвала, докато бяха обикаляли из крилата на старата къща, за да запомнят къде точно стоят хората от охраната. И когато един от тях беше започнал да ги гледа подозрително, именно надеждният инстинкт на Дан му подсказа да се изнесат в друга зала.

Аз сигурно още щях да бъда там и да пелтеча някакви смешни оправдания.

Дан имаше нужда от нея, но и тя имаше нужда от брат си. И да ѝ харесваше, и да не ѝ харесваше, двамата — побърканият глупчо и пелтечещата му сестра — бяха от един отбор. Рецептът за световно господство едва ли се свеждаше точно до това.

Ейми беше толкова притеснена, че усещаше буца в гърлото. Дан беше талантлив, но рядко се замисляше дали нещо няма да се обърка. Ейми му завиждаше. Понякога тя не мислеше за друго. Когато ставаше въпрос за най-страшните сценарии, Ейми беше същински Алберт Айнщайн.

Тя погледна часовника си, който, макар и навлажнен, работеше. Беше изминал половин час, откакто бяха обявили — на шест езика — че „Колекцията на Рако“ затваря.

Чу се как броячът изщраква и тоалетната внезапно потъна в мрак. О, не! Те не носеха електрическо фенерче. Как сега щяха да стигнат до клавишина?

Ейми излезе предпазливо, пипнешком, от кабинката, като се опитваше да си представи разположението в дамската тоалетна. Трябваше на всяка цена да намери Дан, но първо трябваше да излезе някак оттук!

Чу стъпки и застина. Охраната! Сега щяха да ги заловят, да ги арестуват, да ги върнат в Щатите...

— Ейми!

— Дан, глупчо такъв! За малко да ми се пръсне сърцето заради теб.

— Чисто е. Да вървим.

— Тъмно е като в рог — каза сестра му.

Дан ѝ се изсмя в лицето.

— Тъмно е само в тоалетните. На другите места си е светло.

— О!

Смутена, тя тръгна след гласа му и излезе през тежката врата. Дан беше прав. „Колекцията на Рако“ беше с нощно осветление: прожекторите при експонатите бяха угасени, но иначе светеше всяка четвърта флуоресцентна крушка.

— Забеляза ли някого от нощната охрана? — прошепна Ейми.

— Не видях никого, но къщата е голяма. Може би пазачът охранява златото и диамантите. Лично аз бих постъпил така. Кой ще седне да краде някакъв си клавесин?

Те забързаха през внушителните коридори с мраморни подове, доволни, че са с маратонки и стъпките им почти не се чуват. Синята светлина беше изключена, но дори в полумрака Ейми забеляза проблясващите клавиши от слонова кост, на които през 1770 година е свирил далечният им братовчед — младият Моцарт. Вълнението я плисна, сякаш я удари ток. Следващият ключ към загадката беше наблизно, съвсем наблизно.

Точно тогава студеният връх на арбалета, опрян в тила ѝ, заличи всички други мисли.

ГЛАВА 20

— Трябва да престанем да се срещаме така — измърка Натали Кабра.

Вбесен, Дан понечи да се спусне към нея. Но от здрача излезе Иън, който го сграбчи с все сила през кръста.

— Не бързай толкова, Дани, момчето ми. Виждам, оправили сте се от вечерното къпане. — Той подуши косата на Дан. — Е, не съвсем.

— Какво искате? — попита предизвикателно Дан.

Иън го изгледа със съжаление.

— Ти шегуващ ли се? Сякаш е съвпадение, че всички сме тук. Нещата като цяло изглеждат така: вие ще стоите пред арбалета на сестра ми, докато аз ви забавлявам с малко музика.

Той изтика грубо Дан при стената и тласна и Ейми до него.

Натали застана пред тях, като ги държеше на прицел.

— Няма нищо страшно — рече им тя уж мило. — Стрелата няма да ви убие. Само ще се събудите след няколко часа с ужасно главоболие.

— За пореден път — допълни брат й.

Той прекрачи плюшените въжета и седна пред клавесина, като изпука дръзко кокалчета.

— На друг ги разправяй тия! — подвикна Дан. — Дори не знаеш какво да изсвириш!

— Е, все ще се сетя нещо — отвърна бодро Иън. — Може би „Три слепи мишлета“, „Хоп, ето я и невестулката“. Или една малка мелодия с името KV 617.

— Ти пък откъде знаеш за нея? — не се сдържа и попита Ейми.

— Мислите се за много умни, но всъщност сте жалки — изсумтя презрително Натали. — Следим ви още от жп гарата във Виена. Засякохме безжичния сигнал на компютъра ви. Вие свалихте от интернет тази творба, ние пък я свалихме от вас.

— Позволих си да я принтирам, за да си я имам — допълни Иън, после разгъна един нотен лист и го закрепил пред себе си.

Ейми и Дан се спогледаха многозначително. Иън и Натали нямаше откъде да знаят, че интернет вариантът на KV 617 не е същият, както ключа към тайната на Бен Франклин. Може би все още не всичко беше загубено.

Иън започна да свири. Металният звук на клавесина прокълтя в залата с вид на гробница. Беше много по-силен, отколкото очакваше Ейми, и съвсем леко фалшив. Какъв великолепен инструмент! Тя изви врат, за да гледа как дългите пръсти на Иън подскачат по клавишите от слонова кост. И точно тогава видя тънката жичка, която се подаваше изпод клавиша за „ре“ и над клавиша за „до диез“ и изчезваше в полираното дърво на клавесина.

„Ре“ над „до диез“. Ейми се замисли. Защо ли ѝ звучеше познато?

Точно тогава в ума ѝ изникна бележката: *РЕ > ДО ДИЕЗ.*

Грейс го беше написала върху страниците на Нанерл! Това е предупреждение! Клавишът за „ре“ е клопка!

Тъкмо си го помисли, когато чу, че музиката се извисява, и видя как дясната ръка на Иън се носи по посока на съдбоносното „ре“.

Реакцията ѝ беше съвсем естествена и мигновена и Ейми не успя да си помисли колко е глупава. С вика „Недей!“ тя скочи напред, като изтика Натали. Арбалетът изстреля една стрела, но тя не я уцели и се заби в драперията. Ейми се носеше във въздуха, решена да изтласка Иън от стола, преди да се е разразила трагедията. Но закъсня със стотна от секундата.

Падна върху Иън точно когато пръстът му погали клавиша клопка.

Бууум!

Клавесинът на Моцарт се разцепи с мощен взрив на парчета, като отхвърли Ейми и Иън най-малко на три метра. Ейми се сниши и се претърколи, без да пострада. Иън си удари главата в мраморния под. Остана да лежи там в безсъзнание.

Натали се изправи с усилие и се пресегна да вземе арбалета, но Дан я изпревари. Издърпа стреличката от драперията отзад и я запрати като копие по врага. Върхът се заби в рамото на Натали. Тя насочи оръжието, като се опита да се пребори с въздействието на упойващата стрела. Дан се приготви да посрещне следващата стрела, която, както

знаеше, щеше да бъде насочена към него. Но очите на Натали се завъртяха в орбитите и тя се свлече като камък до брат си.

Дан изтича при Ейми.

— Добре ли си?

Тя допълзя до натрошения инструмент. Дървото се беше превърнало на тлеещи трески, но колкото и да е изумително, клавиатурата си беше непокътната. Сега и Ейми, и брат ѝ видяха втори жички, които изчезваха в пода.

— Бързо! Музиката!

Дан я погледна.

— Сега клавесинът няма да свири. Гори.

— Дай насам салфетката!

Сестра му я разгърна и започна да натиска клавишите. Но вместо звук се чу тихо щракване. Ейми обаче продължи да „свири“ точно по нотите в ключа към тайната на Бен Франклин.

Най-неочаквано подът под краката им се разтресе.

— Да се махаме, Ейми! — извика Дан. — Ще рухне цялата сграда.

Парче от мрамора с размери един квадратен метър се отмести — беше на панта, която не се виждаше. Ейми и Дан се надвесиха над току-що образувалия се отвор. Пред тях, върху подложка от черно кадифе, имаше два лъскави меча.

— Самураи! — каза с благоговение Дан. Пресегна се надолу, стисна златната ръкохватка, после се изправи и размаха оръжието. — Воините самураи са носели по два меча — един къс и един дълъг. Това явно са късите. Жестоко!

Ейми извади втория меч и разгледа японските йероглифи, издълбани върху метала.

— Обзалагам се, че са изработени от специалната стомана, към която Моцарт е проявявал интерес.

Дан кимна.

— Но как е възможно това да е ключът, който търсим? Няма нищо общо с написаното от Грейс върху страниците от дневника.

— Оказа се, че „ре“ над „до дизез“ е клавиш клопка върху клавиатурата на клавесина — обясни сестра му. — A gateau минус музиката... — Точно тогава всичко ѝ се изясни. — Тоновете се изписват и с латински букви, нали помниш? А, В, С, D, Е, F и G. „Ре“

може да се изпише с D, „до“ — със С. Ако ги махнеш от думата gateau, остава T-U. — Тя се озадачи. — Нещо не се връзва.

— Връзва се, и още как! — възкликна брат й. — Това е старият химически символ на тунгстена! Ето какво ми каза Грейс, а аз го забравих! Навремето са наричали волфрама тунгстен!

Очите на Ейми блеснаха от откритието.

— Затова, значи, Мария-Антоанета е казала „Да ядат пасти“. Изобщо не е имала предвид бедните — gateau е било кодирано съобщение, което Франклин е пратил на Моцарт и с което му е казал каква съставка да набави. Готово! Първият ключ към тайната беше разтворимото желязо, този е тунгстен! Надпреварата се свежда точно до това. Трябва да открием някаква формула!

Мигът беше зареден с огромно напрежение: димът от взрива, стоманата на мечовете, тръпката от пробива. За Ейми обаче нещата далеч не се свеждаха до това. Ключът към тайната ги доближаваше до победата в надпреварата...

И до това да разберем кои всъщност сме!

Стори й се, че техните родители им се усмихват от горе.

Ейми се пресегна да хване брат си за ръката. Двамата постоянно се караха, но сега беше техният момент.

Продължаваме!

Изведнъж осветлението се включи и в залата презглава нахълта униформен мъж от нощната охрана, който се разкреця на италиански. Стъписан, Дан се извърна с лице към него — беше забравил, че още държи самурайския меч с две ръце като бейзболна бухалка, с която се кани да замахне. Пазачът нададе ужасен вик, обърна се и хукна в другата посока.

— Да се махаме — реши на мига Ейми.

— Ами тези тук? — попита Дан и посочи Иън и Натали Кабра, които лежаха в безсъзнание на пода.

— Всеки момент мъжът от охраната ще повика полицаи. А те ще доведат лекар.

Двамата стиснаха здраво мечовете и се втурнаха към изхода.

* * *

Още малко, и Нели щеше да признае разгрома си.

Вече не издържаше да гледа Саладин, толкова отпуснат и изнемощял, че едва намираше сили да измърка. Веднага щом Ейми и Дан се върнеха, Нели смяташе да отиде и да намери рибен пазар, откъдето да купи пресен луциан. Това си беше пълна капитулация, да не говорим пък, че рибата струваше шейсет долара килограма. Но тя предпочиташе това пред мъртъв котарак.

Грейс Кахил сигурно наистина е била страхотна жена, но като собственичка на домашен любимец явно не е разбирала нищо от възпитание на животни.

Нели погледна часовника си. Минаваше седем. Всички музеи бяха затворили преди два часа. Ейми и Дан отново закъсняваха. Тя се страхуваше да мисли какво може да им се е случило.

Нели въздъхна и реши да опита още веднъж. Отвори поредната консерва с котешка храна и я занесе на Саладин, който се беше проснал върху страничната облегалка на канапето и гледаше безжизнено епизод от „Подобрения в дома“, дублиран на италиански.

— Така да бъде, Саладин, ти си победител. Доказа, че си подобрият. Но трябва да почакаш, след малко ще ти донеса каквото искаш. Защо не хапнеш от това тук, за да се съживиш, докато се приберат децата?

Тя сложи върху пръста си едно парченце, издебна котарака да се прозине и му го сложи върху езика.

Саладин се изуми, ако един котарак изобщо може да изглежда изумен. Премлясна, сякаш дегустираше вино. После се наведе над пръста на Нели и го облиза, докато по него не остана нищо от храната.

Насърчена, тя му поднесе консервената кутия, която беше опразнена за трийсет секунди.

— Браво на теб! — поздрави Нели котарака. — Знаех си, че опиташ ли веднъж, ще ти хареса! Това е котешка храна — за хора като теб!

Саладин вече беше преполовил втората кутия, когато през вратата нахълтаха Ейми и Дан.

Нели не можеше да си намери място от радост.

— Поздравете ме, хора! Гладната стачка приключи... — Тя загледа как Дан размахва из тясната хотелска стая смъртоносния самурайски меч. — Я го остави, ще си отсечеш ушите!

Дан не обърна внимание на предупреждението, но Саладин спря гощавката и се пхна под леглото.

Поруменяла от вълнение, Ейми завъртя другия меч.

— Няма страшно! Това е следващият ключ към тайната!

— *Мечовете ли?*

— Тунгстен. Ето какво освен стомана има в сплавта!

— Пригответе багажа! — ревна Дан. — Заминаваме за Токио!

А, да, Саладин, знаехме, че можеш да го направиш.

Изпод покривалото на леглото се чу притеснено „мъър“.

— Но защо Токио? — Нели съвсем се обърка.

— Оттам са мечовете — обясни задъхана Ейми. — Там е изкована стоманата. И на изложбата пишеше, че Фиделио Рако е отишъл в Япония и оттогава — ни вест, ни кост от него.

— И ние ли трябва да бъдем сполетени от неговата съдба? — попита гувернантката.

— Следите водят натам — настоя Ейми. — Там ще намерим следващия ключ.

Това ѝ беше най-хубавото на вярната Нели Гомес. Без да възрази и с дума, тя вдигна телефона и се обади на японските авиолинии.

Иън и Натали Кабра имаха пари, семейство Холт имаха мускули, Ирина беше хитра и добре обучена, Алистър имаше опит, Джона беше прочут. Ейми и Дан Кахил имаха ум и почти нищо друго. Въпреки това само те откриха втория ключ към тайната.

Гонитбата продължаваше.

ГЛАВА 21

За жителите на Залцбург, Австрия, Уилям Макинтайър беше поредният турист. Може би облечен по-официално, в тъмен костюм, но въпреки това чужд посетител, който прекосяваше бавно градския площад. Явно никой не забелязваше мъничкия монитор в ръката му, нито чуваше тихите сигнали, издавани от устройството, свързано с предавателя.

Близко от седмица господин Макинтайър следеше с този уред Ейми и Дан, които от Париж отидоха във Виена и после в Залцбург. Сега обаче сигналът бе престанал да се движи. Всъщност не беше помръдвал от два дни. Нещо не беше наред.

Докато Макинтайър прекосяваше оживения площад, сигналите се превърнаха в непрекъснат тон, което означаваше, че предавателят е съвсем, съвсем наблизо.

Макинтайър се взря. Ето го — беше закачен като значка върху ревера на статуята на Моцарт в средата на площада.

Някой хвана здраво Макинтайър за рамото и го обърна в другата посока. Пред него се извисяваше вбесеният Алистър Ох.

— Така значи, *вие* сте били! — обвини го възрастният мъж. — Няма да допусна да се намесвате в надпреварата! Къде ми е ключът към загадката?

Адвокатът сви озадачен рамене.

— У мен няма нищо ваше.

— Имаше един ключ към загадката от тунела край „Свети Петър“ — каза студено Алистър. — Когато отидох да го взема, за да го занеса за превод, установих, че той е изчезнал, и намерих в ръкохватката на бастуна си чипа ви за проследяване. Вашето обяснение, ако обичате.

— Нямам обяснение.

— Значи признавате, че се опитвате да повлияете на надпреварата. — Очите на Алистър се присвиха. — Или възнамерявате да я осуетите и вие да грабнете наградата.

Макинтайър се изправи в целия си ръст.

— Неприятно ми е да го чуя. Може и да сте били измамен, но не от мен. Би трябвало да сте наясно, че залогът е твърде голям, така че трябва да се очакват предателства. А хората от рода Кахил са способни почти на всичко.

— Ще ви науча аз вас. Щом победа в надпреварата, ще се постарая никога вече да не получите работа!

Алистър свали чипа за проследяване от ревера на Моцарт — беше залепен с дъвка — завъртя се рязко и се отдалечи.

Макинтайър с въздишка тръгна от площада и се запъти към едно открито кафене в прикътан двор на три пресечки оттам. Седна на тиха маса, срещу мъж, облечен от глава до пети в черно.

— Няма да повярвате — заяви с отчаян глас адвокатът. — Намерили са чипа за проследяване под каишката на котарака и са го сложили на Алистър Ох.

Мъжът в черно прокара ръка по сбръчканото си чело.

— Значи ми съобщавате, че сме изгубили дирята на децата.

Макинтайър кимна мрачно.

— По-скоро те са ни се изплъзнали. Явно са по-изобретателни, отколкото е смятала дори госпожа Грейс.

Високо над масата им един реактивен самолет, отправил се на изток, оставяше по ясното синьо небе следа, наподобяваща бяла лента.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.